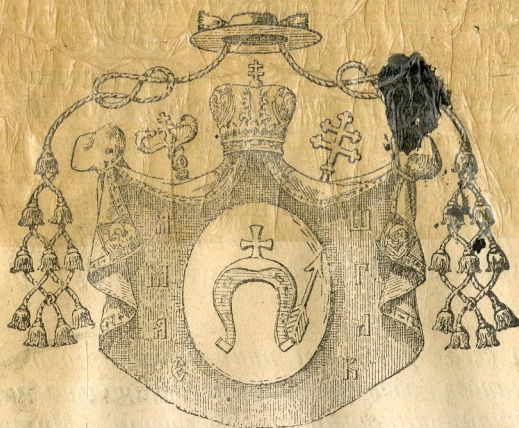

Львѣвско-Архіепархіальний

ВЪДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 31. сѣчня.

Ч. I.

Ч. 1.

Ч. 600. — Въ справѣ Товариства св. Петра.

Выдѣлъ Товариства св. Петра для заповоги убогихъ рускиѣ Церквей предложивъ сюда до Ч. 10. за 28/1. 1903 слѣдующе прошеніе:

Высоко-Преосвященный Митр. Ординаріате! Статутъ Товариства св. Петра для заповоги убогихъ рускиѣ Церквей постановляе въ §. 26., що слѣдуе:

- 1) Выдѣль управляющій именуе вѣдпоручникѣвъ для каждого деканату, а въ разѣ потребности для поодинокихъ мѣстцевостей.
- 2) Вѣдпоручники деканальни становлять власть посередну межи членами а Выдѣломъ и мають право и обовязокъ:
 - а) наклонати такъ священникѣвъ якъ церкви и прочі особы такъ физичні якъ и моральні въ вступленіа въ члены Товариства;
 - б) провадити спше членѣвъ своего деканату вглядно свои мѣстцевости;
 - в) чувати надъ точнымъ плаченемъ вкладокъ; стягати вклады и доставляти, вразѣ зъ писомъ уплатившихъ, Выдѣлові (въ дорожѣ М. Ординаріату);
 - г) заявляти на прошеніяхъ о заповогу (о котру пѣсля §. 27. в. подавати можна ажъ по голошенію конкурсу черезъ Выдѣль) свое добромѣніе; и т. д.

Въ мыслѣ сеи постановы Статута именовавъ въ покорѣ пѣдпи-санный Выдѣль на Засѣданію зъ 23. сѣчня 1903 всѣхъ Всч. ОО. Де-канѣвъ АЕпархіи своими вѣдпоручниками, а нынѣшнымъ удае ся до

РИДСКА КНИГА

Преосвященного Митрополит. Ординаріату яко верховной власти, котрої по мысли §. 9. 1. Статута прислугує контролю цѣлого дѣловодства Выдѣлу, зъ покорнымъ прошенемъ о всемилостиве принятѣ сеи ухвалы пѣдписаного Выдѣлу до удобрительной вѣдомости и о благосклонне в. заряджене: обвѣщеня еи въ АЕпархіальн. Вѣдомостяхъ и розбсла- ня зъ тымиже Вѣдомостями до каждой парохіи по одному примѣрни- кови Статута, которого 800. примѣрникѣвъ въ тѣй цѣли тутъ въ по- корѣ предлагаемъ. *Вѣдъ Выдѣлу Товариства св. Петра.* Львѣвъ, дня 28. сѣчня 1903. Предсѣдатель: крылошанинъ *Нюрко Богданъ.* Секретарь: Віцеректоръ *Т. Ярема.*

Прихилияючись до сего прошеня и приймаючи предложену въ нѣмъ ухвалу о именованію Всч. ОО. Деканѣвъ вѣдпоручниками деканальными для справъ Товари- ства св. Петра до яко найпріятнѣйшої вѣдомости, Митрополитальный Орди- наріятѣ має повку надбю, що Всч. ОО. Деканы сповняютъ сей почесный для нихъ а для sprawy Божої вельми важный обовязокъ такъ точно, ревно и совѣстно, що въ ихъ деканатѣ не знайде ся не тѣлько нѣ одна церковь и нѣ одинъ свяще- никъ, но нѣ одна душа руска, котрабѣ не належала або хотъ чимъ тѣмъ не при- чиняла ся до сего Товариства такъ важного для Церкви и для Руси. Въ тѣй цѣли высылає ся зъ нынѣшнымъ числомъ АЕл. Вѣдомостій по одному примѣрни- кови Статутѣвъ Товариства зъ горячимъ вѣдкликомъ до Всч. Клира, чтобы зъ тѣмъ Статутѣмъ не тѣлько себе, но и вѣрныхъ ознакомѣвъ и ихъ для цѣлей Товариства привѣдати сшаравъ ся. На желанѣ и замовленѣ въ М. Консисторію може пѣзнѣйше выслати ся бѣльше примѣрникѣвъ Статута. Тутъ же поручає ся Всч. ОО. Деканамъ, яко вѣдпоручникамъ деканальнымъ, чтобы такъ зъ позыска- ными членами и призбараными вкладками, яко и въ всѣхъ прочихъ справахъ вѣд- носили ся до Выдѣлу лишь въ дорозѣ М. Ординаріату, взглядно М. Консисторію. Власть духовна хоче въ сей способѣ забезпечити собѣ контролю, яка еи на пѣд- ставѣ Статута прислугує, и знати напевно о кождоразовѣмъ станѣ и розвоѣ Товариства.

Будуйможь церкви, а обезпечимо найпевнѣйше вѣчне и дочасне добро Руси. Що неможливе єдиницямъ, то дасть ся легко осягнути соединеными силами. Рахунокъ єсть простый. Єсть насъ въ самѣй Галичинѣ три мѣліоны. Нехай кождый дасть лишь 1 крейцарѣ, а будемъ мати три мѣліоны кр., або 30.000 злр. або 60.000 коронѣ, за котрѣ збудуемъ що року одну величаву святыню.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 30. сѣчня 1903.

Ч. 2.

Ч. 4131/ Ком. — Взываютъ ся Всч. Уряды декан. поновно до перестерѣганя розпорядженя взглядомъ доносѣвъ до ц. к. Судѣвъ на случай позѣсталога по помершѣмъ священнику довгу до фонда вдов. сирот.

Понеже Всч. Уряды декан. оказываютъ своимъ поступованѣмъ, що або забувають, або не уважають на розпорядженѣ Митр. Консисторіи зъ дня 12. вересня 1889 ч. 5651 (АЕпарх. Вѣдомости зъ р. 1889), то покликуючись на тоєжъ, взываютъ ся поновно, чтобы доносили **заразъ по смерти** священника до дотычнаго ц. к. Суду повѣтового, если якій довгъ до фонда вдов. сирот. по покѣйнику позѣставъ, въ цѣли стягненя тогожъ зъ масы спадковой, та чтобы на случай potrzeby, взглядне донесене и личнымъ представленѣмъ у дотычнаго урядника судового поперли.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 12. сѣчня 1903.

Ч. 3.

Ч. 497. — Належитѣсть за Службу Н. З. вѣдсылати до Перемышли.

Всч. Уряды дек. взывае ся поновно, абы належитѣсть за книгу: Н. З. Пр. Д. вѣдсылали **не** до Митрополитальной, а впрѣсть до Епископской гр. к. Консисторіи въ **Перемышля**, якъ то въ АЕпархіальныхъ Вѣдом. Ч. XI. стор: 80. зъ р. 1902 до Ч. 5712 зъ дня 14/VIII. 1902 було якъ найвыразнѣйше заряджено.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 24. сѣчня 1903.

Ч. 4.

Ч. 561. — Взглядомъ предплаты на АЕпарх. Вѣдомости за р. 1903.

Пригадуе ся Всч. Духовенству, що предплата на АЕпархіальный Вѣдомости за р. 1903 выносить 2 кор. 50 сот., котру то квоту належитъ найдалѣше **до 15. марта с. р.** посредствомъ дотычныхъ Урядѣвъ деканальныхъ тутъ надѣслати.

При тѣмъ завзываютъ ся Всч. Настоятелѣ деканатѣвъ до стягненя и тутъ прислания **всѣхъ залеглостей** за АЕпархіальный Вѣдомости зъ попередныхъ лѣтъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 28. сѣчня 1903.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

**Митр. Консисторія розписує на конкурсъ слѣдующій па-
рохія:**

а) подъ днемъ 27. грудня 1902 зъ реченцемъ до дня 18. лютого 1903:

Ч. 9131/02. — **Долге** зъ прилученою Моршинъ, декан. Стрыйского, на-
даня приватного.

б) подъ днемъ 1. сѣчня 1903 зъ реченцемъ до дня 25. лютого 1903:

Ч. 9132/02. — **Хоросно**, декан. Щирецкого, наданя Впресвящ. Митр.
Орданаріяту обр. гр. кат.

Ч. 9134/02. — **Козьова**, декан. Скольского, наданя приватного.

Ч. 9241/02. — **Орава** зъ прилуч. Погаръ, декан. Скольского, наданя
приватного.

Ч. 5. — **Глѣбѣвъ**, декан. Скалатского, наданя приватного.

в) подъ днемъ 22. сѣчня 1903 зъ реченцемъ до дня 19. марта 1903:

Ч. 4. — **Сухорѣче** зъ прилуч. Бѣлка шляхоцка и Бѣлка королѣвска
декан. Яричѣвского, наданя приватного.

II.

Ч. 204. — Оголошує ся конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ Збаражи

Ц. к. Рада шкѣльна окружна въ Збаражи розписала подъ д. 18
грудня 1902 до Ч. 1167 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ шко-
лѣ 6-клясовѣй мужескѣй въ Збаражи зъ обовязкомъ удѣлюваня науки
религій такожь въ 5-клясовѣй шлолѣ женскѣй въ Збаражи. До той
посады привязані суть поборы III. клясы платъ. Убѣгаючи ся о тую
посаду священники мають дотычнй поданя удокументовані посред-
ствомъ своєї настоятельной власти внести до высше сказаной ц. к.
Рады шкѣльной окружной до дня **15. лютого 1903.**

Тое подає ся Всч. Клиру Архіепарх. до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 12. сѣчня 1903.

III.

Ч. 610. — Оголошує ся конкурсъ на посаду катихита школы видѣл. муж. въ Стрию.

Ц. к. Рада школьна окружна въ Стрию розписала пѣдъ д. 2. сѣчня 1903 Ч. 1. конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ школѣ видѣловѣй мужескѣй въ **Стрию**, зъ поборами П. клясы платѣ. — Убѣгающій ся о тую посаду священники мають дотычній удокументованій поданія внести посредствомъ своєї настоятельной власти до ц. к. Рады школьной въ Стрию до **кѣнца лютого 1903** (нов. ст.). Тѣе подає ся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости, зъ покликомъ на постановленіе Митрополитального Ординаріату зъ д. 3. сѣчня 1902 Ч. 98. АЕпарх. Вѣд. зъ р. 1902 Ч. I.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 29 сѣчня 1903.

ХРОНИКА.

Титулъ Совѣтника Митр. Консисто́ріи зъ правомъ уживанія вѣдзнакъ крылошаньскихъ отримавъ:

Всч. О. Тома Березовскій завѣдатель декан. Журавеньского и парохъ Дубравки.

Титулъ выслуженого декана отримавъ:

Всч. О. Емилианъ Пясецкій деканъ Городецкій и парохъ Вишенки вел.

Ведене уряду декан. Городецкого по увѣльненію на власне прошеніе Всч. О. Ем. Пясецкого поручено ажъ до дальшого зарядженія:

Всч. О. Михаилу Яцишину, мѣстодеканови и парохови Вороцсва.

Завѣдательства отримали ОО.:

Іоанъ Юргѣвъ въ Оравѣ, Діонизій Жуковскій Ч. Св. ВВ. въ Оліевѣ.

Сотрудництва отримали ОО.:

Стефанъ Ващишинъ новопост. пресвитеръ cum jure directionis въ Боркахъ малыхъ, Алексей Кваснюкъ новопост. пресв. въ Раковѣ, Николай Мриглодовичъ новопост. пресв. въ Коронци, Іоанъ Захарко новопост. пресв. въ Заваловѣ, Алексей Пеленьскій новопост. пресв. въ Дубкѣвцяхъ, Александеръ Гвоздецкій новопост. пресв. въ Скоморохахъ новыхъ, Іоанъ Бачинскій новопост. пресв. въ Лубянкахъ выжныхъ, Андрей Дубицкій новопост. пресв. въ Буску, Іосифъ Мизъ новопост. пресв. въ Кудобинцяхъ, Михаилъ Захарчукъ въ Сасовѣ.

Выс. ц. к. Правительство асигнувало плату для сотрудникѣвъ на I рѣкъ:
въ Куткорѣ cum jure directionis, въ Колтовѣ, въ Болотни, въ Боркахъ малыхъ cum jure directionis.

Рукополагані зѣстали слѣдуючі кандидаты стану духовного:

Іоанъ Бачинскій, Стефанъ Ващишинъ, Александеръ Гвоздецкій, Андрей Дубицкій
Іоанъ Захарко, Алексей Кваснюкъ, Іосифъ Мизъ, Николай Мриглодовичъ
Алексей Пеленьскій.

**Вѣдручні литургійні стипендіи зъ фундаціи бл. п. Григорія Шашкевича зѣ-
стали надані 00.:**

Василію Левицкому експонов. сотруд. въ Дичковѣ, Плятонови Карпийскому сотруд.
въ Струсовѣ, Евстахію Даниловичеви сотруд. въ Печеніи, Тимотею Кекишъ
парохви Дусанова, Льву Чемериньскому парохви Пѣтричъ.

Власть binandi отримавъ:

Пр. О. Парохъ въ Могильниці.

Вѣдпущы на всегда отримали церкви:

св. ВМ. Димитрія въ Журовѣ, Вознесенія Господнього въ Суходолахъ.

Брацтва трезезости зѣстали канон. установленіи при церквахъ:

Успенія Пр. Богородицѣ въ Стрѣлисахъ, св. Мат. Параскевіи въ Незнановѣ.

Стипендією зъ фундаціи им. Михаила Попеля надѣлила Митр. Консисторія:

Феликса Попеля ученика III. класы школы народ. въ Пановичахъ.

**Загальна сума всѣхъ складокъ на фондъ будовы новыхъ и реставраціи ста-
рыхъ церквей выносить вразъ зъ вѣдсотками по день 31/12 1902 р.
2642 кор. 81 сот.**

Некрольоги.

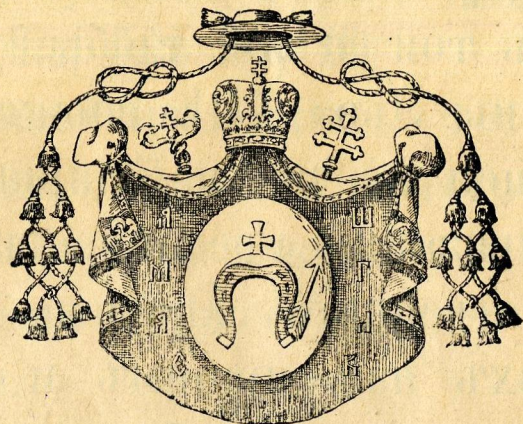
О. Фабіанъ Жуковскій, парохъ Олієва, померъ д. 23. грудня 1902.
О. Александеръ Мироновичъ, парохъ Оравы, померъ д. 20. грудня 1902.
О. Амврозій Крушельницкій, парохъ Бѣлои, померъ д. 31. грудня 1902.
Душѣ Ихъ поручають ся молитвамъ Всч. Кліра.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 31. сѣчня 1903.

✠ А Н Д Р Е Й

Митрополитъ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 9. лютого.

Ч. II.

Ч. 6.

Ч. 850. — Богослуженє благодарственне по поводу 25-лѣтнего юбилея
Понтификату Папы Льва XIII. заряджає ся

Велике Торжество 25-лѣтнего Юбилея
славного Понтификату Великого Папы и
незрѣваного Отця и Покровителя Русинѣвъ
Святѣйшого Вселеньского Архієрея Льва XIII.
зближає ся къ закѣнченю. Якъ всѣ Русины
духовнїи и свѣтскїи разомъ зъ другими като-
лицкими народами свѣтлыми торжествами
дня 20. лютого вѣдправлєнными и бого-

мольною подорожею до вѣчного мѣста прийнятою въ тій цѣли, щоби у стѣпъ Єго Святости Папы Льва XIII. зложити заявленя найгорячѣйшої любви, найщиршого и непохитного привязаня и преданности, свѣтло той рѣкѣ торжественного Ювілея праздновали, такъ и всѣхъ найщиршимъ и найгорячѣйшимъ желанємъ єсть, щоби такъ само свѣтло и якъ найторжественнѣйше закѣнченє сего Ювілея обходити.

Митр. Ординаріятъ, щоби дати выразъ повысшимъ чувствамъ и желанямъ, розпоряджає, щоби на закѣнченє торжественне срѣбного Ювілея Понтификату Святѣйшого Отця Папы Льва XIII.:

1) въ субботу дня 21. лютого с. р. о годинѣ 4¹/₂ вечеромъ черезъ пѣвъ годинне дзвоненє въ всѣхъ церквахъ Архієпархіи торжественный обхѣдъ той розпочати,

2) въ Недѣлю же Мясопустну т. є. 22. н. ст. лютого вѣдправити торжественну Службу Божу при выставленю св. Тайнъ на намѣренє Святѣйшого Отця зъ прилученємъ Службы „Благодаренія о полученіи прошенія“ зъ вѣдповѣдною проповѣдею, а по заамвоннѣй Молитвѣ вѣдспѣвати пѣснь „Тебе Бога хвалимъ“,

3) вѣдправити супликацію и внести трикратне Многолѣтствіе Святѣйшому Отцу Папѣ Льву XIII.

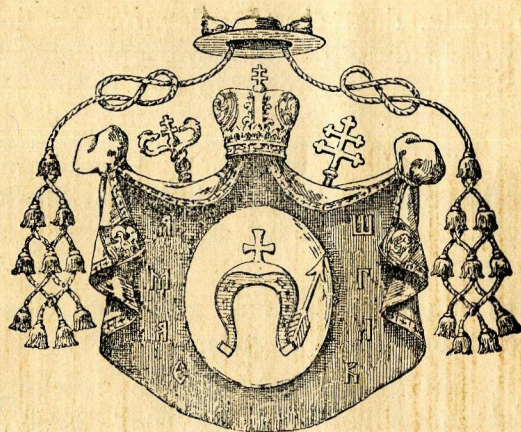
ВЧ. Душпастырѣ мають тоє зарядженє въ Недѣлю дня 15. н. ст. лютого оголосити, и всѣхъ Вѣрныхъ и шкѣльну молодѣжь до участи въ тѣмъ торжествѣ якъ найтеплѣйше заохотити.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 9. лютого 1903.

✙ А Н Д Р Е Й

Митрополитъ.

Львівсько-Архієпархіяльний ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 27. лютого.

Ч. III.

Ч. 7.

Ч. 1192. — Въ справѣ облигацій довгу державного зъ р. 1868.

В. ц. к. Міністерство вѣроисповѣданъ и просвѣты переслало по́дъ днемъ 17. лютого 1903 Ч. 3865 тутъ слѣдующе:

„Zufolge der Bestimmungen des Gesetzes vom 16. Februar 1903 R.-G.-Bl. Nr. 37 gelangen Obligationen der durch das Gesetz vom 20. Juni 1868 R.-G.-Bl. Nr. 66 geschaffenen mit effektiv 4·2⁰/₁₀ verzinlichen einheitlichen Staatsschuld zur Umwandlung in mit 4⁰/₁₀ steuerfrei verzinliche auf Kronenwährung lautende Obligationen, bezw. zur Rückzahlung.

Da ein nicht unbeträchtlicher Teil des beweglichen Vermögens der kirchlichen Institute und Körperschaften (bischofliche Mensen, Kapitel, Stifte und Klöster, Pfründen, Kirchenfabriksgüter, kirchliche Stiftungen u. s. w.) in diesen Wertpapieren fruchtbringend angelegt ist, so gewinnt dieses Gesetz für die genannten kirchlichen Institute und Körperschaften eine besondere Bedeutung.

Es wird in der übergrossen Mehrzahl der Fälle bei den gegenwärtigen Verhältnissen des Geldmarkts nicht möglich sein, diese kirchlichen Vermögensschaften in einer günstigeren Weise zu fruktifizieren, als dies durch Erwerb der neu geschaffenen Rententitres zu geschehen vermag.

Selbst in dem Falle, dass eine Änderung in der Kapitalsanlage erwünscht sein sollte, würde dieselbe ökonomischer durch Veräusserung der Rententitres als durch Inanspruchnahme der baren Rückzahlung erreicht werden.

Daher wird es für die kirchlichen Vermögensverwaltungen zweifellos am zweckmässigsten erscheinen, die in ihrem Besitze befindlichen 4·2% Obligationen zur Rückzahlung nicht anzumelden und dieselben hiedurch der Konversion zu unterziehen.

Hiezu bedarf es schon nach dem zitierten Gesetze (§. 3.) einer besonderen staatsbehördlichen Genehmigung nicht.

Im übrigen ist auf die im Abdrucke mitfolgende Kundmachung des k. k. Finanzministeriums vom 18. Februar 1903 R.-G.-Bl. Nr. 38 zu verweisen, wonach in Ansehung der Obligationen, welche zum Vermögen von Pupillen, Kuranden, Fideikommissen, öffentlichen Fondsstiftungen u. dgl. gehören, zur Ansprechung der baren Rückzahlung die Zustimmung der zuständigen Gerichts- oder Aufsichtsbehörde erforderlich ist der Nachweis des an diese Behörde gestellten Ansuchens ist nach dieser Kundmachung zugleich mit der Anmeldung, der Nachweis der erfolgten Zustimmung in beglaubigter Form längstens binnen drei Wochen vom Tage des Erscheinens der Kundmachung bei der Anmeldestelle beizubringen; erst auf Grund des letzteren Nachweises erfolgt die Beisetzung des die Anmeldung zur Rückzahlung bescheinigenden Kontrolvermerks.

In dieser Richtung würden für die kirchlichen Vermögensschaften die Bestimmungen der Minist.-Verord. vom 20. Juni 1860 R.-G.-Bl. Nr. 162 zur Anwendung zu gelangen haben.

Ich beehre mich, das hochwürdigste Ordinariat hievon mit dem Ersuchen in Kenntnis zu setzen, es wolle demselben gefällig sein, die in Betracht kommenden kirchlichen Organe entsprechend zu instruieren und dieselben gleichzeitig aufmerksam zu machen, dass sowohl im Falle der Konversion als auch im Falle der Rückzahlung seinerzeit die im §. 49 des Gesetzes vom 7. Mai 1874 R.-G.-Bl. Nr. 50 vorgeschriebenen Anzeige zu erstatten sein wird, und dass bei der Wiederanlage der eventuell zurückgezahlten Kapitalsbeträge die Bestimmungen der Ministerial-Verordnung vom 20. Juni 1860 R.-G.-Bl. Nr. 162 Anwendung zu finden haben werden.

Die politischen Landesstellen werden unter einem angewiesen, die ihnen im Falle der Anmeldung von Obligationen zur Rückzahlung im Sinne der letztzitierten Ministerialverordnung zukommenden Amtshandlungen mit der erforderlichen Beschleunigung zu pflegen“.

Der Minister für Kultus und Unterricht. Hartel.

Тое подае ся Всч. Духовеньству до вѣдомости зъ тымъ, що въ случаю, коли бы котра зъ институцій зажадала за облигаціи выплаты

капіталу, має прислати выказъ тыхъ облигацій по мысли оголошеня ц. к. Міністерства вѣроисповѣданъ и просьбѣты зъ дня 18. лютого 1903 Ч. 38. В. з. д. до галицкогo Банку краєвого въ Львовѣ а вѣдпись выказу до ц. к. Намѣстництва а то найпѣзнѣйше до дня 27. с. м.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 26. лютого 1903.

Ч. 8.

Ч. 1231. — Въ справѣ товариства Св. Петра.

Выдѣлъ Товариства Св. Петра для запомогі убогихъ церквей надѣславъ сюда до оголошеня слѣдуючу вѣдозву до Всч. Духовенства:

„Вѣдъ часѣвъ розширеня вѣры христіянської на Руси Церковь свята не мала лѣпшой и вѣрнѣйшой паствы надъ насъ.

Наші Владыки, клиръ, князѣ, бояри, мѣщанство и сельскій народъ зъ горячою и непоколебимою вѣрою проливали въ разѣ потребы кровь и вѣддавали свою жизнь за науку Христову, вѣдзначались всегда безприкладнымъ жертволюбіемъ на цѣли церковніи и несли часто свѣй остатный тяжко заробленный грѣшъ на построене Святинѣ Божой; а коли утратилисьмо самостѣйность народну, коли народъ въ страшныхъ борбахъ за святу вѣру и права народніи утративъ своихъ найлѣпшихъ сынѣвъ и майно, и коли наші вельможѣ вѣдцурались насъ, тогды за промысломъ Божиимъ на мѣстце ихъ вступило наше бодре, незломне, патріотичне духовенство, котре зъ крестомъ въ рукахъ и словомъ Божиимъ на устахъ провадило дальше народъ до працѣ и трудѣвъ за вѣру святу.

Въ остатныхъ 50 лѣтахъ популяція нашего народа значно взрѣсла, економичніи же стосунки погѣршились; велика часть нашего сельнства въ бѣбрѣ за хлѣбомъ насущнымъ покидае землю своихъ предкѣвъ и емігруе въ заморскій краѣ а оставшій ся по наибѣльшой части за убогій, абы значнѣйшій жертвы складати на будову Святинѣ Божихъ, тыхъ видимыхъ знакѣвъ вѣры и непоборимыхъ твердинъ народности руской.

Обовязкомъ прото цѣлого нашего населеня а передовсѣмъ нашего дѣятельного Духовенства естъ, прийти нашему сельскому народови въ помѣчь а найлѣпшимъ средствомъ до того буде сильна, стала організація нашихъ церквей и громадъ на пѣдставѣ самопомочи або взаимной асекураціи зъ додаткомъ всѣлякихъ субвенцій и жертвъ.

Вѣдзываемось прото до всѣхъ Настоятелѣвъ деканатѣвъ и до цѣлого нашего Духовенства зъ горячою просьбою, абы для добра нашей Церкви, святой вѣры и дорогой намъ народности своимъ теплымъ впливомъ постарались о якъ найскорше приступлене до нашего

Товариства всѣхъ Церквей взглядно комитетовъ и брацтвъ церковныхъ, якъ такожь громадь (яко найбільше интересованыхъ) зъ поученємъ ихъ, що рѣчний вкладки николи не пропадуть, бо кожда громада въ разѣ потреби фондѣвъ на будову, репарацію або украшене свои церкви може дѣстати зъ Товариства значну часть фонду даромъ.

Крѣмъ того користи Церквей и громадь зъ приступленя до Товариства будуть еще и зъ иншого взгляду великѣ, бо Выдѣлъ Товариства:

1) розвинувъ акцію, абы дѣстати сталу субвенцію зъ фондѣвъ державныхъ, краєвыхъ, сойму, радъ повѣтовыхъ, всѣхъ институцій финансовыхъ и Товариствъ рускихъ;

2) заключить умову зъ малярами, рѣзбѣярами и позолотниками, абы украшене церквей до Товариства належачихъ виконували по значно зниженѣй цѣнѣ, якъ такожь зъ инжинерами и предпріємцами будѣвляными, абы дешевше виконували всѣ работы будѣвлянѣ;

3) постараеться, абы товариство „Ризница“ въ Самборѣ, або дало церквамъ - членамъ знижку при закупнѣ знарядѣвъ церковныхъ або часть своихъ зыскѣвъ удѣлювало нашому Товариству на церкви;

4) зорганізує дешево закупно свѣтла церковного;

5) постараеться о безплатне або дешево виконане плянѣвъ на церкви;

6) пертракує зъ Товариствомъ асекураційнымъ „Днѣстеръ“, абы въ замѣнъ за асекурацію тамже церквей, причинювалось значнѣйшимъ фондомъ до цѣлей нашего Товариства.

Щобы однако акція Выдѣлу була выдатнѣйшою и користнѣйшою мусимо всюду покликатись, що до нашего Товариства належить весь клиръ, всѣ гр. кат. церкви и громады и що того домагаеться весь клиръ и весь народъ.

Зъ ласки Преосв. М. Ординаріату розѣслалисьмо именованымъ вѣдпоручникамъ деканальнымъ вразѣ зъ Вѣдомостями АЕпархіальными Статутъ нашего Товариства, а тутъ удаемъ ся до нихъ и до цѣлого нашего клира зъ горячимъ прошенємъ о всесторонне обговоренє сего Статута на Соборахъ деканальныхъ и о усердне заохочуванє до приступленя до нашего Товариства.

Въ той отже интенціи вѣдзываемось до цѣлого Всеч. Духовенства и черезъ него и до всѣхъ верствъ нашего народа, особливо интеллигентныхъ и кличемъ: Кому лежитъ на сердци добро нашей св. Церкви и народа, той покине рѣвнодушнѣсть и всѣма силами попре цѣли нашего Товариства.

Зголошуванє приступленя до Товариства вписове и рѣчний вкладки належить пересылати дотычнымъ вѣдпоручникамъ Товариства або и впрѣсть до Митр. Консисторіи для дорученя Выдѣлови. До Товариства платять:

1) члены основателѣ одноразово що найменьше **50** кор., 2) члены спомогающіи що найменьше **10** кор. рѣчно, а 3) члены

дѣйстнй 1 кор. вписового и 1 корону рѣчної вкладки вѣдъ особы физичной а 1 кор. вписового и 5 кор. рѣчної вкладки вѣдъ особы моральной и церкви, громады и пр.

Вѣдъ Выдѣлу Товариства св. Петра для запомоги убогихъ Церквей въ Львовѣ.

Повысшу вѣдозву подае ся Всч. Клирови АЕпархіальному до вѣдомости и до дальшого поступленя по мысли тоиже.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 26. лютого 1903.

Ч. 9.

Ч. 1335. — Оголошене реколекцій для Священства на дняхъ 9, 10, 11 и 12 марта с. р.

На прошене Выдѣлу Товариства св. Ап. Павла подае ся до вѣдомости Всч. Клира Архидієцезального, що реколекції духовнй для священникѣвъ вѣдбудуть ся на дняхъ 9, 10, 11 и 12 лат. марта с. р. въ забудованяхъ св. Юра въ Львовѣ пѣдъ проводомъ Впр. О. ҆омы Березовского, совѣтника Мит. Консистеріи, декана и пароха въ Дубравцѣ. Желаячй взяти участь, зволять ласкаво зголосити ся до Выдѣлу Товариства найдальше до 6. марта. Перша наука реколекційна зачне ся о год. 6. вечеромъ дня 9. марта. Кошта удержаня за цѣлый часъ вынесуть 10 коронъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 27. лютого 1903.

Ч. 10.

Ч. 1182. — Отворене філіи Самбѣрского товариства „Ризница“ въ Львовѣ.

Дирекція Самбѣрского товариства „Ризница“ донесла тутъ, що на многократне зъ рѣжныхъ сторонъ заявлене желане отворила для бѣольшой догѣдности Всч. Духовенства, особливо АЕпархіи Львѣвской, зъ днемъ 20. сѣчня 1903 філію тогожъ Товариства въ Львовѣ, въ Народнѣмъ Домѣ, улица Корняктѣвъ ч. 1. (вхѣдъ напротивъ закрестіи второгородской церкви).

Повѣдомляючи о тѣмъ, Митр. Консистерія тепло препоручае, чтобы Всч. Клиръ АЕпархіи при закупнѣ ризъ и сосудѣвъ церковныхъ звертавъ ся до „Ризницѣ“ яко тои институціи, котра въ самѣмъ основаніи положила собѣ яко цѣль не лишъ доставляти церквамъ дешево и солидно выконану утварь, але и улєкшити долю найбѣднѣйшихъ вѣдѣвъ и сирѣтъ священничихъ по части заробкомъ въ робѣтни Товариства, по части удѣленѣмъ запомогъ изъ 40% рѣчныхъ зыскѣвъ, по части

причиняючи ся рѣчь рѣчно значнѣйшою сумою до основаня „Пріюта“. Задачу тую сповняє Товариство уже десятый рѣчь, и надѣся, що Всч. Клирь радо прийме тую вѣсть, що Товариство здѣлало дальшій крокъ въ своѣмъ розвою и для бѣльшой догѣдности Всч. Духовенства отворило въ центрѣ нашего краю, въ Львовѣ, філію и складъ своихъ товарѣвъ, — и що Всч. Клирь не залишить вѣспирати по всей можности тую питому свою и такъ позиточну институцію, якъ и ѳілію въ Львовѣ.

Вѣдь Митрополитальной Консистеріи.

Львовѣ, дня 26. лютого 1903.

Ч. 11.

Ч. 645. — Оголошене конкурсу на одноразову запомогу для бѣдныхъ церквей зъ фонда бл. п. о. Павла Зарицкого.

Ставропигійскій Институтъ розписує

„Конкурсъ

на одноразовое пособіе въ высотѣ 160 коронъ изъ „Запомогового фонда им. бл. п. Павла Зарицкого для бѣдныхъ русскихъ церквей въ Галичинѣ“ на украшеніе или реставрацію церкви съ срокомъ до 1 (14) марта 1903.

Соубѣгатися о наданіе пособія могутъ всѣ русскіи, греко-католическіи, церкви въ Галичинѣ, которые потребуютъ украшенія или реставраціи, а не посѣдають потребныхъ на тоѣ фондовъ.

Препорученныи властивымъ Деканальнымъ Чиномъ просьбы о наданіе пособія должны церковныи комитеты нуждающихся ся церквей внести въ Ставропигійскій Институтъ во Львовѣ посредствомъ властивыхъ гр. к. Митрополитой и Епископскихъ Консистерій.

Черезъ принятіе пособія принимає надѣленная нимъ церковь взглядно ей церковный комитетъ на себе обовязанность постаратися о тоѣ, щобы имя бл. п. фундатора-благодѣтеля было черезъ цѣлый годъ въ недѣли и свята поминаемо обѣ отпущеніи и оставленіи всѣхъ грѣховъ и прегрѣшеніи его. Отъ Ставропигійского Института. Львовѣ, 11 (24) января 1903.“

Що подає ся до вѣдомости Всч. Духовенства.

Вѣдь Митрополитальной Консистеріи.

Львовѣ, дня 6. лютого 1903.

Обвѣщенія конкурсoвѣ.

Митр. Консисторія розписує на конкурсъ слѣдуючій парохіи:

а) подъ днемъ 22. счня 1903 зъ реченцемъ до дня 19. марта 1903:

Ч. 4640/02. — **Тейсарoвъ** зъ прилуч. Кавчій Кутъ, декан. Стрыйского, наданя приватного зъ тымъ, що **прошенія по попередню оголошенoмъ реченци внесені зoстають важными.**

б) подъ днемъ 26. лютого 1903 зъ реченцемъ до дня 23. цвѣтня 1903:

Ч. 1181. — **Якимoвъ**, декан. Буского, наданя приватного.

Вoдъ Митрополитальной Консисторіи.

ХРОНИКА.

Ординаріятскимъ шкoльнымъ комисаремъ для декан. Журавеньского по увoльненю на власне прошене Всч. О. Иляріона Гошовского именованъ:

Всч. О. Тома Березовскій завѣдатель дек. Журавеньского и парохъ Дубравки.

Признане за правильне и успѣшне удѣлюванє науки религіи для молодѣжи шкoльной отримавъ:

Всч. О. Іoанъ Черепашинскій парохъ въ Керници.

Завѣдательства отримали 00.:

Антоній Котецкій при Ц. св. Варвары въ Вѣдни, Теофилъ Горникевичъ excurrento въ Болеховѣ.

Сотрудництво отримавъ:

О. Алексей Пеленьскій въ Рыпянцѣ.

Въ пропозиціи умѣщені 00.:

на **Бѣлявцѣ** въ тернѣ: 1) Северинъ Наконечный, 2) Николай Демчинскій, 3) Левъ Сѣлинскій — а въ списѣ: 4) Михаилъ Раковскій, 5) Евстахій Скоморовскій, 6) Максимъ Панасюкъ.

на **Кутище**: 1) Павло Кульчицкій, 2) Евстахій Скоморовскій.

на **Волю велику**: Петро Кордуба самъ одинъ.

на **Лѣсники** въ тернѣ: 1) Емилианъ Зарицкій, 2) Юліанъ Барановскій, 3) Максимъ Панасюкъ — а въ списѣ: 4) Василій Кушнѣрь.

на **Борки великі** въ тернѣ: 1) Іoанъ Гургаль, 2) Іoанъ Гарматѣй, 3) Емилианъ Кузьма — а въ списѣ: 4) Теодоръ Кордуба, 5) Левъ Сѣлинскій, 6) Іосифъ Логинскій, 7) Максимъ Панасюкъ, 8) Юліанъ Бачинскій.

Презенту отримавъ:

О. Павло Кульчицкій на Черепинъ.

Испытъ конкурсовый парохіальный зложили 00.:

Юліанъ Левинскій, Петро Петриця, Іоанъ Сендецкій, Елифаній Роздольскій, Емилианъ Кордуба, Миронъ Коритко, Евгений Бартошъ, Григорій Павлюкъ, Іоанъ Яворскій, Лаврентій Діяковскій, Юліанъ Дикій, Василь Медвѣцкій, Михайль Туркевичъ, Константинъ Петрушевичъ, Григорій Дяконъ, Іоанъ Мартинюкъ-Лотоцкій, Володимиръ Глѣбовицкій, Савинъ Дурбакъ.

Принятый до звязи АЕпархіальной духовной по увѣльненню изъ звязи духовной епархіальной въ Станиславовѣ:

П. Андрей Гавришакъ богословъ и питомецъ дух. семинаріи.

Власть binandi на I рѣкъ отримали 00.:

Парохъ въ Бѣлѣмъ Камени, парохъ и кождоразовый сотрудникъ въ Струсовѣ.

Престолъ упривилеованный отримала церковь:

Пар. Непорочного Зачатія въ Буцневѣ.

Брацтва найсвят. Тайнъ зѣстали канонно установленіи при церквахъ:

Філ. св. О. Николая въ Охримѣвцяхъ, пар. Покровы Пресв. Дѣвы Маріи въ Васишинѣ, філ. св. Іоанна Богослова въ Воскресеньяхъ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

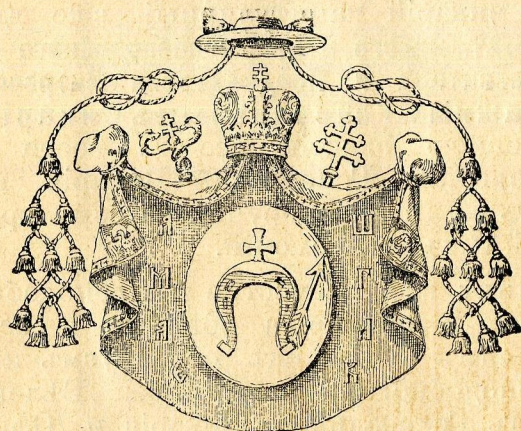
О. Іоанъ Озаркевичъ, парохъ Болехова, померъ дня 9. лютого 1903.
Душа Его поручае ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 27. лютого 1903.

✙ **АНДРЕЙ**

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіяльнй
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 24. марта.

Ч. IV.

Ч. 13.

Ч. 37/орд.

АНДРЕЙ графъ на Шептицахъ **ШЕПТИЦКІЙ.**

Божю Милостію Святого Апостольского Престола Благословеніемъ Митрополитъ Галицкій, Архіепископъ Львѣвскій, Епископъ Каменця Подѣльского, Его цѣс. и кор. Апост. Величества дѣйствительный тайный Совѣтникъ, Членъ Австрійской Палаты Вельможъ и Союму Королѣвствъ Галичины и Володимиріи зъ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ, Дръ св. Богословія, права, философіи и пр. и пр.

Всему всечестному и Преподобному Архіепархіальному Духовенству мірскому и монашому и Вѣрнымъ Нашои Архидієцезіи.

Миръ о Господѣ и Наше Архіерейске благословеніе.

Щобы Нашй труды въ управленю Архіепархіи, задля ихъ успѣшнѣйшого веденя, отвѣтно роздѣлити, звернули Мы свѣй взглядъ на вѣдзначающого ся довголѣтнимъ опытомъ и непорочнымъ житемъ,

управлявшего яко викарій капитулярный вже два разы тутешною Архіепархією, Всесвѣтлѣйшого и Высокопреподобного Отца **Андрея Бѣлецкого**, Архипресвитера и Предсѣдателя Митрополитальной Капитулы, и поставили Мы его Нашимъ Генеральнымъ Викаріємъ и Офиціаломъ, надѣляючи его повною властію все то вести и выповняти, що пося права и звичаю Генеральній Викаріи и Офиціалы вести и выповняти мають — зъ препорученемъ ему кромѣ того еще где-котрыхъ надзвычайныхъ повномочій.

По той причинѣ все Всечестне и Преподобне Архіепархіальне Духовенство мірске и монаше, а рѣвножъ и всѣхъ Вѣрныхъ Нашои Архіепархіи симъ о Господѣ обовязуемъ и приказуемъ, чтобы тогожъ Высокопреподобного Отца Андрея Бѣлецкого яко Нашого для духовныхъ дѣлъ Генерального Викарія и Офиціала, такожъ Нашои Консисторіи Предсѣдателя Архіепархіальній дѣла пося Нашого препорученя ведучого — узнавали, почитали, его рѣшенямъ и приказамъ такой послухъ оказували, який Намъ самимъ оказувати они обовязані.

Дано въ Львовѣ при Нашомъ Архикатедральномъ Митрополитальномъ Храмѣ св. В. М. Георгія дня 18. Марта 1903 р.

✠ **АНДРЕЙ**

Митрополитъ.

Ч. 14.

Ч. 47/орд.

Всемиловѣйшій Господь Щедротъ и всякого утѣшенія благоволивъ выслухати горячі молитвы Св. Отца и всего Духовенства и вѣрныхъ Галицкой Церк. Провинціи и привернути здоровле Дорогому Найлюбезнѣйшому Архипастырю Нашому Киръ Андрею. За ті заявленія найщиршой любви и найгорячѣйшого привязанія, и за ті сердечні молитвы складаемъ симъ найперше у стѣпъ Св. Отца найпокорнѣйше найглубшу сынѣвску подяку, такожъ найгорячѣйшу подяку Преосвящ. Ординаріатамъ Перемыскому и Станиславѣвскому, и тоже найсердечнѣйшу подяку всему Всч. Духовенству и Возлюбленнымъ Вѣрнымъ Нашои Митрополит. Архидієцезіи. Молитвы, зарядженіи Всесвѣтл. Митроп. Капитулою вѣдкликують ся, и препоручае ся Всеч. Духовенству, чтобы въ найблизшу, по полученію сего Недѣлю, долучи-

ти до Службы Божой, кождый зъ Всч. Отцѣвъ, Службу Богу „благодаренія о полученіи прошенія“ на намѣреніе В. Преосвящ. Архіепископа и Митрополита Киръ Андрея.

Водѣ Митрополитальнаго Ординаріату.

Львѣвъ, дня 21. марта 1903.

Андрей Бѣлецкій

Генеральный Викарій и Офіціалъ.

Ч. 15.

Ч. 24/орд. — Въ справѣ нового выдана св. Письма нового завѣта и Псалтири въ языцѣ церковно-словенскѣмъ зъ переводомъ на языкъ народный.

Выдавництво Библіотеки богословской надѣслало ту слѣдующу

В О Д О З В У

до Всечестнаго рускаго Духовенства:

„Настали сумні часы! Нарѣдъ нашъ горне ся до читаня. Рѣжні люди, по бѣльшой части ворожі церквѣ и вѣрѣ, роскидають межи нашъ нарѣдъ письма, и баламутять его. Старають ся знищити въ нѣмъ вѣру, привязане до церкви, до обряду. Хотятъ одоброти ему то, що естъ ему найдорожшимъ — религію, ту звязъ межи Богомъ а чоловікомъ.

Въ такъ сумныхъ часахъ, намъ, служителямъ Божиимъ, не можна закладати рукъ, и ожидати, що зъ того дальше буде. Мы мусимъ тымъ стремленямъ дѣволскимъ супротивъ стати. Противъ ложки поставити правду, ѣтвѣчну правду. Ту правду ѣтвѣчну треба намъ ширити межи народомъ. Она находить ся въ св. Письмѣ.

Пускаймо протое въ нарѣдъ св. Письмо.

Кождому, котрый лише умѣе читати, даймо до рукъ св. Письмо. Особливо св. Письмо нового завѣта, котре въ церквѣ що дня читае ся на Службѣ Божѣй; Псалмы, котрі читають ся на кождѣмъ нашѣмъ богослуженю, ширѣмъ межи нашимъ народомъ; а тамъ знайде ѣнъ кормъ для своєї души. Нарѣдъ ожіе. Пѣзнасть правду. Полюбитъ своего Сотворителя, своего Ѡткушителя, своего Утѣшителя. Пѣзнасть дорогу до спасеня — дорогу до щастя. Полюбитъ ту дорогу. Осягне щасте; осягне свою цѣль, свое призначенє. Читаючи бо св. Письмо, съ долученымъ переводомъ на языкъ народный, порозумѣе нашъ нарѣдъ и церковный языкъ; порозумѣе наше богослуженє, буде брати радо участь въ Богослуженю, полюбитъ свѣй обрядъ. Буде горнути ся до церкви; а тогды и адскі силы не ѣттягнуть его ѣтъ церкви, ѣтъ обряду, ѣтъ народности.

Въ тѣмъ взгядѣ Выдавництво Библіотеки богословской хоче Всечестному Духовенству прійти въ помѣчь. Намѣряе выдати Псал-

тирь и св. Письмо нового завѣта въ языкѣ церковно-словенськѣмъ съ переводомъ на языкъ народный по цѣнѣ нечувано низькѣй, бо за 2 томы въ оправѣ въ полотно лишъ за 6 коронѣ въ дорожѣ предплаты, такъ щобы и бѣднѣй селянинъ мѣгъ тѣ книжки набути, и читанѣмъ ихъ душу свою скрѣпити. Сотки св. Письма повиннѣ находити ся въ кождѣй нашѣй громадѣ. Тогда праця душпастыря буде улегчена. Науки его не падуть на несправлену землю. Пѣдъ его провѣдъ будутъ всѣ горнули ся; бо зъ св. Письма, ѡтъ самого Христа Спаса довѣдають ся, що душпастырь єсть слуга Божій; що ѡнъ єсть шафаромъ ласкъ Божихъ и щодо удѣляє тѣмъ любячимъ Бога. Нарѣдъ пере-свѣдчитъ ся, що священникъ не голосить своєи науки, но науку самого Христа. Повтаряє и поясняє лише ту науку, котру лишивъ намъ Христосъ Господъ въ св. Письмѣ.

Щобы же нашѣ добрі намірєня осуществили ся, потребуємъ помочи, а то помочи ѡтъ тѣхъ, котрымъ мы съ помочию приходимъ. Просимъ о взаємнѣ. Подайте, Всечестнѣ Отцы намъ руку; збирайте якъ наибѣльше предплатникѣвъ на то выданѣ, понеже лише при численнѣй предплатѣ буде Выдавництво Библіотеки богословской могло зъ своего зъобовязаня вывязати ся, именно выдати по такъ дешевѣй цѣнѣ згаданѣ выше части св. Письма. А щобы и наибѣднѣйшій мѣгъ мати св. Письмо нового завѣта и псалтирь, обовязуємо ся до кождыхъ предплаченныхъ зъ одной громады 10 примѣрникѣвъ, додати єще одинъ примѣрникъ даромъ, щобы такожъ крайно бѣдного, а умѣющого читати, не позбавити того духовного покорму.

Въ тѣй цѣли залучаємъ листъ на списъ предплатникѣвъ.

Всечестнѣ Отцы зволятъ ласкаво, уже въ своѣмъ власнѣмъ интересѣ, заняти ся въ своѣй парохіи збиранѣмъ предплаты и той списъ предплатникѣвъ разомъ съ предплатою надѣслати до Выдавництва Библіотеки богословской, Львѣвъ пл. св. Юра Ч. 5. найдалше до 1-го червня 1903, щобы завчасу можна обчислити число маючихъ ся печатати примѣрникѣвъ и сейчасъ приступити до печатаня. Добре бы було, щобы съ списомъ цѣла предплата була выслана. Но щобы бѣднѣйшимъ и ту улегчити, пріймемъ и задатокъ, що найменше 2 короны, съ тѣмъ, щобы до кѣнца сего року решта предплаты була сплачена; инакше бо не могли бы мы выслати згаданѣ книжки.

По выпечатаню тѣхъ книгъ буде ихъ цѣна подвѣйна.

Мусимъ ту єще зазначити, що се выданѣ нового завѣта и Псалтири не має ничого спѣльного съ выдаваемымъ уже въ мѣсячныхъ выпускахъ св. Письма старого и нового завѣта съ поясненями. Тамъ находятъ ся поясненя екзегитичнѣ, обширнѣйшѣ; ту же буде по при церковно — словенськѣмъ текстѣ чистый перевѣдъ на языкъ народный безъ екзегитичныхъ поясненѣ и лише короткѣ поясненя труднѣйшихъ до зрозумѣня мѣстцѣ. Се выданѣ призначене бѣльше для

народа и бѣднѣйшихъ мірянъ. Тамто же, яко обширнѣйше и дорожше, для священникѣвъ, церквей, читалень и маєтнѣйшихъ мірянъ“.

Отъ Выдавництва Библіотеки богословской.

Львѣвъ, дня 10. марта 1903.

Александръ Бачинскій,

пралать Ёго Святости, канцлеръ Митр. Капітулы.
Редакторъ Библіотеки богословской.

Вѣдчитавши ту вѣдзову Всч. Выдавництва Библіотеки богословской зъ невысказаною радостію приняли Мы еи и заудѣляемъ ю Всечестному Духовенству зъ тымъ пересвѣдченемъ, що вѣдчитавши ю, вѣдчує таку саму радѣсть и признаєть, що высказана намъ гадка має свою незаперечну основу. Маємъ протое надѣю, що Всечестне Духовенство буде всѣми силами старати ся якъ наибѣльше ширити выдане се св. Письма нового завѣта и Псалтири межи нарѣдъ, и що не кѣлька, а кѣлькадесять предплатникѣвъ назбирає каждый душпа-стырь въ своєй парохіи и тымъ способомъ полезнѣй змаганя Выдавництва Библіотеки богословской попре.

Поручаемъ протое Всечестному Духовенству въ проповѣдяхъ поучити нарѣдъ ѣ потребѣ и полезности читаня св. Письма и заохотити къ якъ найчисленнѣйшому приступленю до предплаты такъ дешевого выданя. Щобы же Митроп. Ординаріятъ мавъ такожь евиденцію о станѣ просвѣты нашего народа въ цѣлѣй дієцезіи въ загалѣ, а въ кождѣй парохіи въ частности, поручаемъ Всч. Духовенству прислати такожь посредствомъ своего уряду деканального списъ предплатникѣвъ въ кождѣй громадѣ окремо.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 14. марта 1903.

Ч. 16.

Ч. 65/орд — Поручають ся книги „О священствѣ“ и „Св. Писаніє о священнику“.

Творы святыхъ Отцѣвъ Церкви становлять дуже цѣнну и богату область богословской литературы и лектура тыхже має велике значене для духового просвѣщення. По причинѣ однако языка, якимъ писали особливо святѣ Отцѣ нашего восточного обряда (греческимъ и сирійскимъ), доступъ до того неоцѣненого сокровища для многихъ не всегда єсть легкѣй. Велику тому прислугу здѣлала редакція „Богословского Вѣстника“, пѣднявши въ тѣмъ взглядѣ першѣй початокъ; именно о. Д. Дорожинскій, редакторъ-издатель высше згаданой богословской часописи, выдавъ знаменитый твѣръ св. Іоанна Златоустого „О священствѣ“. Книга та состоитъ изъ двохъ частей; перша часть

содержитъ кромѣ передного слова (ст. I—XII), житєпись св. Іоанна Златоустого (ст. 1—96) (его молодой вѣкъ, его жите и труды въ чинѣ діакона и пресвитера въ Антіохіи, дальше на престолѣ Константинопольскѣмъ, а наконецъ заточене и смерть сего великого святителя); втора часть обнимає шѣсть бесѣдъ „*О священствѣ*“ (ст. 97—232) зъ отвѣтными поясненіями. При кѣнци второй части додано еще: „Кѣлька слѣвъ о прочихъ творахъ св. Іоанна Златоустого“ (ст. 233—240). На початку книги находить ся копія константинопольской иконы св. Златоустого.

Той самъ авторъ выдавъ такожь „*Св. Писаніе о священнику*“, где зѣбравъ и упорядковавъ цитаты св. Писанія С. и Н. Завѣта о священнику, додавши до труднѣйшихъ мѣстцъ и слѣвъ короткїи поясненія; въ переднѣмъ слѣвѣ и на кѣнци говорить ся о конечнѣй потребѣ и великѣмъ пожитку изъ читанія св. Писанія (ст. 35).

Тѣ книжки можна получить по цѣнѣ 3 кор. перша, а 1 кор. друга (зъ почтов. пересылкою 20 гел. бѣльше) въ редакціи „Богословского Вѣстника“ пл. св. Юра 5) або въ книгарни Ставропигійского Института.

Понеже тѣ книги надають ся вповнѣ до религійно-морального образованія и вскрѣпленія духа набожности, и яко такіи могутъ служити за дуже цѣнный матеріалъ для библіотекъ парохіальныхъ, протое препоручає тїже Митрополит. Ординаріатъ Всѣмъ Духовенству и вѣрнымъ Архіепархіи якъ найгорячѣйше.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 23. марта 1903.

Ч. 17.

Ч. 1698.—Поручають ся выданіи новымъ накладомъ Ставропигійского Института книжки: „Парастасникъ“ и „Молитвословъ іерейскій“.

Поручають ся Всѣмъ Кліру АЕпархіальному выданіи за одобреніемъ Митропол. Ординаріата новымъ накладомъ Ставропигійского Института книжки п. т.: 1. „Молитвословъ іерейскій“ (въ малѣмъ форматѣ); 2. „Чинъ Парастаса и погребенія мірскихъ тѣлесъ“. Нове выдане той книжки вѣдзначує ся вѣдъ попереднихъ еи выданъ бѣльшими и для слабшого ока легко читальными буквами, старанною поправкою тексту и додаткомъ Евангелій, читаємыхъ на походѣ погребальнѣмъ. — Такожь звертає ся увагу Всѣмъ Кліра на выпечатаніи накладомъ реченного Института формуляръ до списованія „Инвентаря церковного“.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 10. марта 1903.

Ч. 18.

Ч. 1573. — Въ справѣ попираня фабрики штучныхъ цвѣтѣвъ Стефаніи Погорецкой въ Стрию.

На прошене пароха Бродокъ Всч. о. Иполита Погорецкого поручае ся Всч. Духовенству до попираня фабрику штучныхъ цвѣтѣвъ въ Стрию подѣ фирмою его дочки Стефаніи Погорецкой тымъ бѣльше, що выробы той першої того рода руской фабрики при ноторичной дешевости и артистичномъ та естетичномъ выконаню надають ся до громадного закупленя для украшеня Церквей, за чимъ промавляє такожъ тоє, що то фирма своя.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 10. марта 1903.

Ч. 19.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Митр. Консисторія розписує на конкурсъ подѣ днемъ 12. марта 1902 зъ реченцемъ до дня 7. мая 1903 слѣдуючій парохіи:

Ч. 1383. — **Олѣѣвъ** зъ прилуч. Бѣлокерница, декан. Зборѣвского, наданя приватного.

Ч. 1384. — **Конюхѣвъ** зъ прилуч. Колодниця, декан. Стрыйского, наданя ВПреосвященнаго Митр. гр.-кат. Ординаріату.

Ч. 1566. — **Лопянка** зъ прилуч. Грабѣвъ, декан. Перегиньского, наданя Его Величества Цѣсаря.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

Ч. 1519. — **Оголошує ся конкурсъ на посаду катихита въ Рогатинѣ.**

Ц. к. Рада шкѣльна окружна въ Рогатинѣ розписала подѣ д. 4. лютого 1903 ч. 298 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ 6-клясовѣй школѣ мужескѣй въ Рогатинѣ зъ обовязкомъ учить религіи такожъ и въ тамошнѣй 6-клясовѣй женскѣй, зъ поборами III. клясы платѣ. — Убѣгающій ся о тую посаду священники мають дотычній поданя посредствомъ своєї настоятельной власти до высше реченои ц. к. Рады шкѣльной окружной внести до дня **31. марта 1903.**

Тоє подає ся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 5. марта 1903.

III.

Ч. 2018. — **Оголошує ся конкурсъ на посады катихитѣвъ а) въ Болеховѣ, б) въ Перегиньску.**

Ц. к. окружна Рада шкѣльна въ Долинѣ розписала пѣдъ д. 3. марта 1903 до Ч. 790 конкурсъ въ цѣли сталога замѣщеня а) посады гр. кат. катихита въ 5-клясовыхъ школахъ, мужескѣй и женскѣй въ Болеховѣ, зъ поборами III. клясы платъ зъ увзглядненемъ постановленя §. 4. уставы зъ дня 22. червня 1899 (ч. 81. В. зак. и розп. кр.)

б) Посады гр. кат. катихита въ 4-клясовыхъ школахъ, мужескѣй и женскѣй въ Перегиньску, зъ поборами IV. клясы платъ и увзглядненемъ постановленя §. 4. уставы зъ дня 22. червня 1899 (ч. 81. В. зак. и розп. кр.)

Священики убѣгаючи ся о котру изъ тыхъ посадъ мають до-
тычнѣй удокументованѣй поданя внести посредствомъ своєї настоятель-
ной власти до выше реченой ц. к. Рады шкѣльной окружной до дня
30. цвѣтня 1903.

Тое подає ся Всч. Клиру АЕпархіяльному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 24. марта 1903.

IV.

Ч. 2020. — **Оголошує ся конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ Галичи.**

Ц. к. Рада шк. окружна въ Станиславовѣ розписала пѣдъ д. 17. лютого 1903 Ч. 410 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ 5-клясовѣй школѣ мужескѣй зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожь въ тамошнѣй 5-клясовѣй школѣ женскѣй. До той посады привязанѣй суть поборы III. клясы платъ. — Священики убѣгаючи ся о тую посаду мають свои удокументованѣй поданя посредствомъ своєї настоя-
тельной власти до выше сказаной ц. к. Рады шкѣльной окружной внести до дня **15. цвѣтня 1903.**

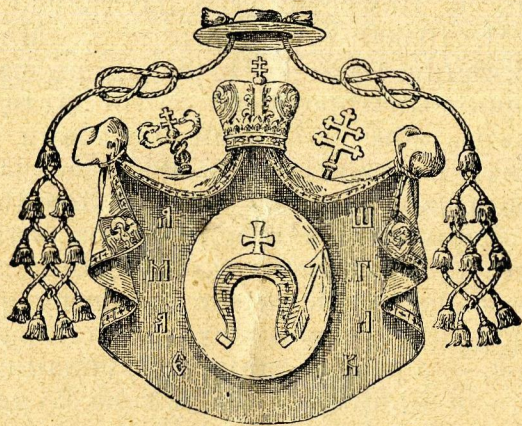
Тое подає ся Всч. Клиру АЕпархіяльному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 24. марта 1903.

Андрей Бѣлецкій

Генеральный Викарій и Офиціалъ.

Львѣвско-Архіепархіальний ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 4. цвѣтня.

Ч. V.

Ч. 20.

Ч. 1412. — Въ справѣ вынагороджена за службы Божіи и иншіи богослужебніи дѣйствія, котрыми обтяженіи суть фундаціи дотаціи.

Пѣсля уставы конгруальной зъ дня 19. вересня 1898 В. з. д. Н-рѣ 176 (АЕпарх. Вѣдомости зъ р. 1899 — Ч. I, 1.) дохѣдъ зъ фундаціи богослужебныхъ не вчисляеся въ конгруу душпастырѣвъ; однакъ кромѣ тыхъ фундаціи богослужебныхъ суть еще иншого рода фундаціи, именно: фундаціи дотаціи, а то або первѣстниѣ фундаціи дотаціи (ерекціи), зъ котрыхъ дохѣдъ назначеный на дотацію душпастырѣвъ, або пѣзнѣйше утвореніи фундаціи дотаціи, зъ котрыхъ дохѣдъ назначеный на полѣпшене первѣстной дотаціи. Хотя гдѣкуды такіи фундаціи дотаціи сполученіи суть зъ обовязкомъ вѣдправляня певного числа службъ Божіихъ або иншихъ богослужебныхъ дѣйствіи, то однакъ пѣсля выше наведенной уставы, вынагороджена за тѣи вѣдправы не можна вставляти въ фасіи конгруальной яко выдатокъ, — такъ, що цѣлый дохѣдъ зъ тыхъ фундаціи дотаціиныхъ вчисляеся доси въ конгруу душпастырѣвъ, а душпастырѣ вѣдправляютъ службы Божіи и иншіи богослужебніи дѣйствія, якими обтяженіи суть тѣи фундаціи дотаціи, безъ всякого вынаго-

родження. — Вис. ц. к. Намѣстництво заудѣлило тутъ пѣдъ днемъ 20. лютого 1903 — Ч. 16.360 рескриптъ ц. к. Міністерства вѣроисп. и просв. зъ дня 26. сѣчня 1903 — Ч. 39.121, въ котрѣмъ сказано, що въ цѣли уможливленя винагородженя за тїи дотаційнї службы Божї, внесено тамъ проєктъ, абы обтяженї службами Божиими фундаціи дотаційнїи перемѣнити въ той спосѣбъ, щобы не нарушаючи формальной цѣлости фундаціи, тая часть капитала фундаціи дотаційной, котра потрібна есть на покритє винагородженя за службы Божї и инші богослужебнї дѣйствїя, привязанї до фундаціи дотаційной, зѣстала ужита на уконстатованє — въ мысль уставы конгруальной — фундаціи богослужебной, зъ котрой дохѣдъ не враховувавъ бы ся въ конгруу душпастыря, — а рѣшта капитала фундаціи дотаційной, щобы позѣстала яко чиста и нѣчимъ не обтяжена фундація дотаційна, зъ котрой дохѣдъ враховувавъ бы ся и дальше въ конгруу душпастыря.

Щобы можна осудити, якъ высоке обтяженє религїйного фонда переведенє того проєкту за собою потягнуло бы и чи той проєктъ давъ бы ся осуществити, зажадало ц. к. Міністерство вѣр. и просв., щобы сконстатовано, якъ высокій есть маєтокъ при стаціяхъ духовныхъ истнующихъ и до фасїй конгруальныхъ душпастырѣвъ врахованныхъ фундацій дотаційныхъ, — яке число службъ Божихъ и иншихъ богослужебныхъ дѣйствїй тяжить на тыхъ фундаціяхъ дотаційныхъ и яку часть капитала належало бы вылучити зъ маєтку фундацій дотаційныхъ, въ цѣли уконституованя фундацій богослужебныхъ.

Взымає ся протое всѣхъ Всч. 00. Парохѣвъ, Завѣдателѣвъ и экспонованныхъ Сотрудникѣвъ тыхъ стацій духовныхъ, котрыхъ парохы чи то сотрудники обовязанї разъ на все вѣдправляти щорѣчно певне число службъ Божихъ або иншихъ богослужебныхъ дѣйствїй, а за котрї не побирають жадного винагородженя, щобы розслѣдили, на якѣмъ титулѣ опирає ся той обовязокъ вѣдправы и если той обовязокъ накладе на нихъ фундація дотаційна, чи то ерекційна, чи пѣзнѣйша, щобы найдальше до 16. н. ст. цвѣтня с. р. предложили своему Урядови деканальному выказъ тыхъ службами Божиими и ишими богослужебными дѣйствїями обтяженныхъ фундацій дотаційныхъ, спорядженный пѣсля низше поданого формуляра.

Всч. 00. Парохы, Завѣдателѣ и экспонованїи Сотрудники тыхъ стацій духовныхъ, при котрыхъ не истнуетъ таки фундаціи дотаційнїи, зъ титулу котрыхъ вѣдправляли бы безъ винагородженя службы Божїи чи инші богослужебнї дѣйствїя, — не потребуютъ вправдѣ предклатати по-высшого выказу, но мають найдальше до 16. н. ст. цвѣтня с. р. повѣдомити свѣй Урядъ деканальный о тѣмъ, що таки фундаціи дотаційнїи тамъ не истнуетъ.

Всѣ Всч. Уряды деканальнїи взымають ся симъ, щобы присланї имъ выказы розсмотрили, въ случаю потребы — сейчасъ вѣдъ дотычного душпастыря доповненя зажадали и всѣ тїи выказы въ непереступнѣмъ реченци до

дня 28. н. ст. цвѣтна с. р. тутъ предложимъ, а заразомъ долучили на особнѣмъ листѣ спорядженный выказъ тыхъ стаций духовныхъ, при котрыхъ такіхъ фундаціи дотаціи не истнують.

В Ы К А З Ъ

Фундаціи дотаціиныхъ (ерекціиныхъ и пѣзнѣишихъ), полученныхъ зъ обовязкомъ правленя службъ Божихъ и иншихъ богослужебныхъ дѣйстви.

Декапатъ	Назва стаціи духов- ной и еи ка- тегорія	Посада душпа- стыр- ска, для котрой фунда- ція у- творена	Фундаціи дотаційни (срєкційни и пѣзднѣйши)				Примѣчане	
			Назвиско фундатора, рѣкъ утворе- ня фундаціи и пєрвѣст- ный маєтокъ фундаціи до- таційной	Тєпєрѣшный станъ маст- ку фундаціи дотаційной (въ папе- рахъ вар- тѣстныхъ або въ грунтахъ) и рѣчный до- хѣдъ зъ то- гоже	Число тяжачихъ на фунда- ціи дотаційноѣ			
					чита- ныхъ службъ Божихъ	спѣва- ныхъ службъ Божихъ		иныхъ богослу- жебныхъ дѣйствиѣ

Для выясненя рубрикъ формуляра подае ся тутъ, що въ 2-гу рубрику „Назва стации духовной“ належить вписати: назву и парохію або экспоноване сотрудицтво; въ рубрику 3-ту „Посада душпаствырска“ мае ся вписати: для парохіа або для сотрудицка; въ рубрицѣ 4-тѣй „Назвиско фундатора....“ належить по можности подати все, о що запытуе ся; — въ рубрицѣ 5-тѣй „Теперѣшный станъ маєтку....“ належить при паперахъ вартѣстныхъ подати ихъ вартѣсть номинальну и рѣчный вѣдсотки зъ тыхъ же, якѣ въ фасіи врахованіи въ конгругу душпаствыря, — а при грунтахъ становлячихъ фундацію дотаціи, мае ся подати скѣлькѣсть грунтѣвъ и чистый катастральный дохѣдъ зъ тыхъ же, врахованный въ конгругу душпаствыря; — въ рубрику же послѣдну „иншихъ богослужебныхъ дѣйстви“ мае ся вписати число парастасѣвъ, панахидъ и иншихъ дѣйстви духовныхъ, якѣ душпаствырь зъ обовязку фундаціи дотаціиной мае вѣдправляти.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Лѣвѣвъ, дня 1. цвѣтна 1903.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Митр. Консисторія розписує на конкурсъ слѣдующіе парохіи:

а) подъ днемъ 26. марта 1903 зъ реченіемъ до дня 21. мая 1903 :

Ч. 1858. — **Хоросно**, декан. Щирецкого, нададя ВПреосвящ. Митроп. гр. кат. Ординаріату.

Ч. 1943. — **Станимиръ** зъ прилуч. Туркотинъ, декан. Унѣвского, наданія приватного.

б) подъ днемъ 2. цвѣтня 1903 зъ реченіемъ до дня 27. мая 1903:

Ч. 2050. — **Богутинъ**, декан. Золочѣвского, наданія приватного.

Ч. 2071. — **Букачѳвцѣ** зъ прилуч. Слобода и Посвержѣ, деканата Журавеньского, наданія приватного.

Вѳдъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

Ч. 2019. — **Оголошує** ся конкурсъ на посаду катихита въ школахъ на-родныхъ въ Калуши.

Ц. к. Рада шк. окружна въ Калуши розписала подъ д. 5. марта 1903 до Ч. 624 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ 6-клясовѳй школѣ мужескѳй въ Калуши зъ обовязкомъ учить религіи такожь въ тамошнѳй школѣ женскѳй. До тои посады привязані суть поборы III. клясы платѣ. — Убѣгающі ся о тую посаду священники мають дотычнй удокументовані поданія посредствомъ своеи настоятельной власти внести до высше сказаной ц. к. Рады шк. окружной до дня 30. цвѣтня 1903.

Тое подає ся Всч. Клиру АЕпархіяльному до вѣдомости.

Вѳдъ Митрополитальной Консисторіи.

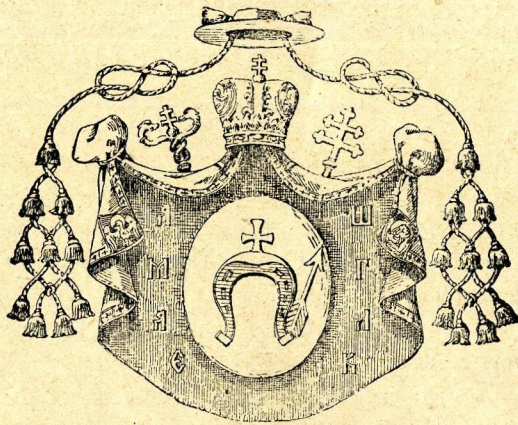
Лѳвѳвъ, дня 24. марта 1903.

Вѳдъ Митрополитального Ординаріату.

Лѳвѳвъ, дня 4. цвѣтня 1903.

Андрей Бѳлецкій

Генеральный Викарій и Офиціаль.

Львівско-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 4. мая.

Ч. VI.

Ч. 22

Ч. 2161. — Въ справѣ Товариства св. Петра.

Выдѣлъ Товариства запомогти убогихъ церквей им. св. Петра у св. Юра въ Львовѣ предложивъ сюда, зъ прошенемъ о оголошене слѣдуючу

В О Д О З В У

до Преп. Настоятелѣвъ всѣхъ монастырѣвъ Чина св. Василия В. и Ч. Сестриць Служебницъ:

„Исторія нашої святои Церкви передала намъ достовѣрну вѣсть, що вѣдь часу розширення вѣры Христовои на Руси члены Чина св. Василия Вел. розвивали всегда безприкладну дѣятельнѣсть душпастирску межи народомъ, дбали знаменито про нашѣ Церкви и стояли у высокѣмъ почитаню такъ у князѣвъ, боярѣ и вельможѣ, якъ такожѣ у сельского народа.

Зъ бѣгомъ столѣтій вѣдношеня у насъ значно змѣнились, популяція выросла, селяньска посѣлѣсть роздробилась, економічний стосунки погѣршилися а народъ середъ борбы о хлѣбъ насущный не може про Церкви такъ дбати, якъ бы того бажавъ.

Зъ тои причини трудъ душпастирскій цѣлого нашего духовенства есть въ теперѣшнихъ часахъ чимъ разъ труднѣйшій и заходитъ конечно потреба розвинути якъ найживѣйшу дѣятельность, щобы народъ такъ городской якъ и сельскій пригорнути до Святыни Божой и нести ему помѣчь при будовахъ Храмовъ Божихъ.

Въ тѣй интенціи завязалось у Львовѣ Товариство св. Ап. Петра, котре положило собѣ за задачу збирати всюду фонды на церкви и зорганізовати дешевшу тыхже будову, вѣдновлене чи украшене.

Засылаемъ отже до Преп. Настоятелѣвъ всѣхъ монастырѣвъ Чина св. Василя и Ч. Сестриць Служебницъ Пр. Дѣвы горячу просьбу такъ о приступлене взглядно вписане всѣхъ монастырѣвъ и монастырскихъ церквей въ члены нашего Товариства, якъ такожь о усердне попиранѣ цѣлей тогожь межи народомъ.

Заразомъ повѣдомляемъ, що Выдѣлъ Товариства именовавъ въ тѣй цѣли всѣхъ Преп. Игуменѣвъ монастырѣвъ Ч. св. Василя Вел., якъ и Преп. Прокуратора женскихъ монастырѣвъ Ч. св. Василя Вел., вѣдпоручниками Товариства по мысли §. 26. Статута, котрого по два примѣрники для каждого монастыря тутъ залучаемъ, звертаючи при тѣмъ увагу, що пѣсля §. 4. и 5. тогоже Статута выносить членьска вкладка для членѣвъ звичайныхъ физичныхъ (осѣбъ) 1 корону, а для членѣвъ моральныхъ (церквей, монастырѣвъ, громадъ, брацтвъ) 5 коронъ рѣчно и 1 корону вписового одноразово, котрѣ то вкладки або черезъ Митроп. Консисторію або впростъ до Выдѣлу Товариства запомоги церквей им. св. Петра у св. Юра въ Львовѣ присылати ся мають“. За Выдѣлъ Товариства св. Петра: *Туркевичъ, Пюрко.*

Повысшу вѣдозву подае ся зъ якъ найтеплѣйшимъ попертемъ Преподобному Настоятельству всѣхъ монастырѣвъ Ч. св. В. В. нашої АЕпархіи до благосклонной вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львовъ, дня 24. марта 1903.

Ч. 23.

Ч. 2672. — Пригадуе ся розпоряджене щорѣчныхъ молитвъ зъ вѣднустами передъ Сошествіемъ св. Духа.

Всѣ Всч. Настоятелѣ парохій взывають ся до оголошеня народу въ празникъ Вознесенія и вѣдправленя въ своихъ церквахъ вѣдъ пятницъ по Вознесенію до суботы передъ Сошествіемъ включно осѣбныхъ моленій до св. Духа вѣднустами надѣленныхъ — пѣсля приказу въ Вѣдомостяхъ АЕпарх. зъ р. 1897 Ч. 47. (стор. 82.)

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львовъ, дня 25. цвѣтня 1903.

Зъ тои причини трудъ душпастьскій цѣлого нашего духовенства есть въ теперѣшнихъ часахъ чимъ разъ труднѣйшій и заходить конечно потреба розвинути якъ найживѣйшу дѣятельность, щобы народъ такъ городскій якъ и сельскій пригорнути до Святыни Божой и нести ему помѣчь при будовахъ Храмѣвъ Божихъ.

Въ той интенціи завязалось у Львовѣ Товариство св. Ап. Петра, котре положило собѣ за задачу збирати всюду фонды на церкви и zorganizовати дешевшу тыхже будову, вѣдновлене чи украшене.

Засылаемъ отже до Преп. Настоятелѣвъ всѣхъ монастырѣвъ Чина св. Василия и Ч. Сестриць Служебницъ Пр. Дѣвы горячу просьбу такъ о приступлене взглядно вписане всѣхъ монастырѣвъ и монастырскихъ церквей въ члены нашего Товариства, якъ такожь о усердне попиране цѣлей тогожь межи народомъ.

Заразомъ повѣдомляемъ, що Выдѣлъ Товариства именовавъ въ той цѣли всѣхъ Преп. Игуменѣвъ монастырѣвъ Ч. св. Василия Вел., якъ и Преп. Прокуратора женскихъ монастырѣвъ Ч. св. Василия Вел., вѣдпоручниками Товариства по мысли §. 26. Статута, котрого по два примѣрники для каждого монастыря тутъ залучаемъ, звертаючи при томъ увагу, що посли §. 4. и 5. тогоже Статута выносить членска вкладка для членѣвъ звичайныхъ физичныхъ (осѣбъ) 1 корону, а для членѣвъ моральныхъ (церквей, монастырѣвъ, громадъ, брацтвъ) 5 коронъ рѣчно и 1 корону вписового одноразово, котрѣ то вкладки або черезъ Митроп. Консистоцію або впрямъ до Выдѣлу Товариства запомоги церквей им. св. Петра у св. Юра въ Львовѣ присылати ся мають“. За Выдѣлъ Товариства св. Петра: *Туркевичъ, Пюрко.*

Повысшу вѣдозву подае ся зъ якъ найтеплѣйшимъ попертемъ Преподобному Настоятельству всѣхъ монастырѣвъ Ч. св. В. В. нашей АЕпархіи до благосклонной вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 24. марта 1903.

Ч. 23.

Ч. 2672. — Пригадуе ся розпоряджене щорѣчныхъ молитвъ зъ вѣдпустами передъ Сошествіемъ св. Духа.

Всѣ Веч. Настоятелѣ парохій взывають ся до оголошеня народови въ празникъ Вознесенія и вѣдправленя въ своихъ церквахъ вѣдъ пятницъ по Вознесенію до суботы передъ Сошествіемъ включно осѣбныхъ моленій до св. Духа вѣдпустами надѣленныхъ — посли приказу въ Вѣдомостяхъ АЕпарх. зъ р. 1897 Ч. 47. (стор. 82.)

Вѣдъ Митрополитальной Консистоціи.

Львѣвъ, дня 25. цвѣтня 1903.

Ч. 24.

Ч. 599. — Въ справѣ облигацій довгу державного.

Выс. ц. к. Намѣстничество зъ дня 7. цвѣтня 1903 Ч. 30632 прислало тутъ слѣдующе:

„Зъ покликомъ на рескриптъ зъ 24. лютого 1903 ч. 23202 ц. к. Намѣстничество повѣдомляе Высокопреподобну Консисторію, що оповѣщене ц. к. Міністерства Скарбу зъ 25. марта 1903 вѣдносяче ся до перестемпльованя облигацій довгу державного, оголошено въ урядовѣй „Газетѣ львѣвскѣй“ зъ 29. марта 1903 ч. 72 и що въ нѣмъ поименовано ц. к. Касыдержавнѣй, маючімъ безплатно перестемпльовати облигаціи.

Ц. к. Намѣстничество звертае увагу Высокопреподобной Консисторіи на уступъ „6.“ оповѣщеня, пѣсля которого разомъ зъ застереженными облигаціями предложити належить консигнацію въ двохъ примѣрникахъ особно на всякій облигаціи зъ иньшимъ терминомъ опроцентованя.

Упрашае ся протое о повѣдомлене бенефіціятѣвъ о покликанѣмъ оповѣщеню.“ — Въ заступствѣ: *Лось*.

Подае ся се Всч. Духовенъству до вѣдомости и застосованя.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 1. мая 1903.

Ч. 25.

Ч. 732. — Въ справѣ будовы капицѣ въ Альфредѣвцѣ.

Комитетъ занимаючімъ ся будовою богослужебной капицѣ въ Альфредѣвцѣ надѣславъ тутъ слѣдуючу **вѣдозову**:

„Самѣ бѣдаки, числомъ 200 душъ, осѣвшій въ Альфредѣвцѣ, селѣ прилученѣмъ до гр. кат. парохіи Куровичѣ, вѣддаленѣмъ 7 клм. вѣдъ церкви своей парохіальной въ Куровичахъ, задумалисьмо побудовати богослужебну капицю на грунтѣ обшару двѣрского, дарованого намъ черезъ Патрона церкви матерной, отримавши позволене на благословене каменя угольного вѣдъ Всесв. и Впр. Митр. Ординар. Вѣдъ р. 1900 зѣбрали мы на ту цѣль зъ добровѣльныхъ даткѣвъ вѣдъ своихъ прихожанъ заледво 346 коронъ, а грунтъ пѣдъ будову капицѣ дѣстали мы вѣдъ Патрона пѣдъ условіемъ, що до трехъ лѣтъ капицю тую поставимо. Всѣ силы нашѣ напруженѣ, щобъ здвигнути свою капицю, бо до церкви парохіальной за далеко, однакъ силы нашѣ такъ слабѣ, що безъ помочи другихъ мы не въ силѣ дѣло довершити. Отцѣ духовнѣ! молимо Васъ, не вѣдкажѣтъ намъ своей матеріальной помочи; не вѣдправте насъ зъ порожними руками вѣдъ Вашего порога; промовте за нами до своихъ парохіанъ, а лепта чи зъ скарбонь церковной, чи зъ одного акафисту намъ офѣрованного, чи зъ власныхъ фондѣвъ, все найде ся. Поможѣтъ

намъ, а Богъ сторицею нагородить.“ — Альфредовка, почта Куровичъ. Водъ комитету парохіального. —

Андрей Тижай членъ комитету, А. Стоцкій парохъ.

Подаючи до вѣдомости поручаемъ тоє богоугодне дѣло жертволюбію Всч. Духовенства.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 3. цвѣтня 1903.

Ч. 26.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Ч. 2404. — Оголошує ся конкурсъ на посады катихитѣвъ въ Бѣбрцѣ и Берездѣвцяхъ.

Ц. К. Рада шк. окружна въ Бѣбрцѣ розписала пѣдъ д. 8. марта 1903 Ч. 725 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита: 1) въ школахъ народныхъ въ **Бѣбрцѣ**, зъ поборами III. класы платъ; 2) въ 5-класовой школѣ мѣшаной въ **Берездѣвцяхъ**, зъ поборами IV. класы платъ. — Убѣгателѣ мають дотычнй поданя посредствомъ своєї власти настоятельной внести до высше сказаной ц. к. Рады школьной окружной до дня **15. мая 1903.**

Тоє подає ся Всч. Клиру АЕпарх. до вѣдомости.

II.

Ч. 2406. — Оголошує ся конкурсъ на посады катихитѣвъ въ Радеховѣ и Буску.

Ц. к. Рада шк. окружна въ Камѣнцѣ Струмиловѣй розписала пѣдъ д. 21. марта 1903 Ч. 947 конкурсъ на слѣдующій посады гр. кат. катихитѣвъ: а) въ 3-класовой школѣ выдѣловой мужеской, злученой зъ школою 4-класовою народною въ **Радеховѣ**, зъ обовязкомъ учить религіи такожь въ тамошней 5-класовой школѣ женеской. До той посады привязані суть поборы II. класы платъ; б) въ 6-класовой школѣ мужеской въ **Буску** зъ обовязкомъ учить религіи такожь въ тамошней 6-класовой школѣ женеской и въ 1-класовой школѣ мѣшаной на передмѣстї „Довга сторона“. До той посады привязані суть поборы III. класы платъ. — Священники убѣгаючи ся о тѣй посады, мають належито удокументовані поданя посредствомъ своєї власти настоятельной, зъ увзглядненемъ що-до посады въ Радеховѣ постановленія Митроп. Ординаріату зъ д. 3. сѣчня 1902 ч. 98. АЕп. Вѣдом. ч. 1) внести до ц. к. Рады шк. окружной въ Камѣнцѣ Струмиловѣй до дня **15. мая 1903.**

Тоє подає ся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

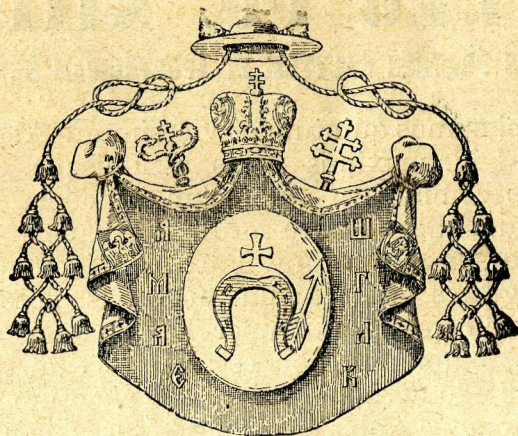
Львѣвъ, дня 9. цвѣтня 1903.

Водъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 4. мая 1903.

Андрей Бѣленскій

Генеральный Викарій и Офіціалъ.

Львѣвско-Архієпархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 30. мая.

Ч. VII.

Ч. 27.

Ч. 1347. — Енцикліка св. Отца по поводу 25 лѣтнего ювілею.

Всеч. Духовенству архієпархіальному заудѣляє ся Письмо Апостольске
св. Отца Папы Льва III., выдане по поводу 25-лѣтнего Понтифікату :

Sanctissimí domíní nostri

LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII.

EPISTOLA APOSTOLICA

AD PATRIARCHAS PRIMATES ARCHIEPISCOPOS ORBIS CATHOLICI.

LEO PP. XIII.

VENERABILES FRATRES SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Annum ingressi sumus quintum et vicesimum Apostolici muneris: spatiumque respicientes in maximis curis assiduisque confectum, admiratio Nos divinae bonitatis commovet; unde cum beneficia innumerabilia accepimus, tum hanc ipsam, quae Decessorum perpauca contigit, pontificatus diuturnitatem. Itaque summo rerum Parenti, eidemque auctori et arbitro vitae gestit animus grates agere quam maximas potest. Profecto aeterni consilii rationem perspicere totam super hac praeter expectationem tanta longiquitate senectae, humanum non est; neque eam Ipsi vestigare nitimur. Illud intelligimus, quando divinae benignitati placitum est huius lucis Nobis usuram prorogare, officium a Nobis esse sanctissimum, in utilitates et incrementa Ecclesiae quantum superest virium impendere, eiusque gratia nec laboris quidquam nec sollicitudinis defugere.—Iam a gratae voluntatis significatione, debita benignissimo Numini, cui sit gloria lausque sempiterna, libet affari vos, Venerabiles Fratres; qui ut, suam quisque, Dominici gregis custodiam geritis a Spiritu Sancto mandatam, ita pastoralis officii Nobiscum certamina palmas, laeta tristia participare consuevistis. Haerebunt Nobis semper in memoria pietatis observantiaeque officia et multa et praeclara quibus cum Pontificatus Nostri cursum continentem ornastis, tum huius felicitatem eventi fecistis incundiorem. Quae quidem officia, ut sumus vobiscum paterna muneris necessitate coniuncti, grate admodum complectimur: etsi non tam causa Nostra, quam quod argumento sunt, adhaerescere vos penitus huic Sedi Apostolicae, quacum tamquam centro suo ceterae orbis catholici contineri sedes debent. Quod si unquam alias oportuit sacrorum Ecclesiae Antistites caritate mutua et cogitandi agendique similitudine inter se cohaerere, perinde quasi ex omnibus existeret cor unum et anima una, id enim vero hodie, quae sunt tempora, necesse est. Numquidem latet conspirans ille ad labefaciendum opus Iesu Christi consensus infensissimorum hostium, christiana vel dogmata vel instituta, pertinacia incredibili, convellere molientium? Haec vos plus satis experiendo nostis; qui etiam saepe Nobiscum deplorare soletis, disseminari passim licenterque opinionum et doctrinarum pestes, malisque errorum venenis imbui multitudinem. Pro circumventam insidiis incautorum fidem! Ecclesiae interea, quod magis dolendum, iniectis omne genus vinclis, sua minuitur et quoad potest eripitur auxiliandi copia. Et tamen non dubitant, cumulantes flagitio damnum, arguere Ecclesiam ipsam debilitatae virtutis, quod non, ut antea, populares cupiditates, in perniciem communium rerum inflammatas, queat restinguere.

Equidem iucundiora velimus, accomodate ad factum laetabile, scribendo persequi. Verum neque id patiuntur insidentia Ecclesiae incommoda quae levare mature postulant, neque haec tam misera societatis humanae tempora; cui quidem ille a christiana disciplina institutoque discessus fortunarum morumque detrimenta adhuc magna peperit, maiora struit. Siquidem

sanctum natura est, omniumque saeculorum memoria ratum, non posse religionis reverentiam deturbari publice, quin simul convictus humani prosperitas corruat. — In eiusmodi rerum asperitatibus, ad excitandos confirmandosque opportune animos opus esse arbitramur, huius quod cum Ecclesia geritur bellum, initia caussas multiplicemque exsequi naturam, quae perniciose consequantur monere, medendi demonstrare vias. Itaque, licet referens quae saepe ediximus in hoc genere, pertineat usquequaque volumus, paternae caritatis plena, vox Nostra; neque ad filios modo catholicae unitatis feliciter compotes, sed ad eos etiam qui Nobiscum de fide dissident, vel qui ab ipsa plane sunt alieni: quippe universi omnes uti eodem sunt prognati Patre, ita ad idem summum invitantur bonum. Sitque ea vox testamenti instar, quo gentibus suprema salutis communis studia Nostra vota-que, impendente iam exitu, commendamus.

Veritatis iustitiaeque vindex, Ecclesia Christi adversa multa et aspera nunquam non pertulit. Ex quo enim instituit, quod acceperat ab Auctore suo munus, constabilire et propagare in hominibus regnum Dei, eosque ab amore fluxarum rerum ad immortalium traducere, necessario in offensionem humanae incurrit corruptae depravataeque naturae. Studia nimirum infesta sibi et inimica sensit cupiditatum, quibus responsandum viriliter esse ipsa edicebat. — Nec vero id acciderit homini christiano novum, quando Christus alumni disciplinae suae dununciavit, omnia hostilia, dum mundus foret, usque passuros. Pervulgata sunt, quae ipsos dimmissurus in orbem terrarum Evangelii praecones, monuit: *persequentur vos; eritis odio omnibus propter nomen meum; trademini ad reges et praesides; tradent vos in tribulationem et occident vos*. Animosque de suo caperent exemplo voluit: *si mundus vos odit, scitote quia me priorem vobis odio habuit*.¹⁾ Adeo digna promeritis heic redditur merces!

Iamvero huius tantae invidiae nemo aequus rerum aestimator caussam satis idoneam repererit. Urgente caritate immensa, demisit se abiecitque Christus ad humilitatem conditionis humanae; praecepta dedit sanctissima, plena solatii, apprime facta ad pacandos inter se copulandosque germanitate homines; opes gloriamque contempsit; iura nullius appetivit; aegris, calamitosis, aerumnosis benignissimus adfuit; denique aetatem omnem optime de hominibus merendo contrivit. Quodsi tamen factus is est, quod Simeon praecinerat fore, *signum cui contradicetur*²⁾, prodigium certe nequitiae hic agnoscimus, atque eo immanius, quo iniuriosius.

Porro Ecclesiam catholicam, Christi heredem muneris, custodem doctrinae mirumne sit eadem usam esse fortuna? Semper eadem constat saeculo perversitas, urgentibus pios impiis ab humani generis hoste profectis, quem ipsum inimicum Dei ab initio rerum, *principem huius mundi*, sacrae appellant litterae. Hi scilicet, quoniam imperium Dei contumaciter abnuunt, nec de-

¹⁾ Io. XV, 18.

²⁾ Luc. II, 34.

nunciari sibi divinam patiuntur legem, nec omnino eos, qui rite denunciant, ferre possunt. Itaque coniurati Ecclesiam perdere, quoties turbulentioribus aetatibus contra omne ius fasque communitatis humanae immania edidere crudelitatis exempla! — Ergo aliud ex alio omnia tentata genera saeviendi. Recens ab origine, vi tormentisque cruciatum publice christianum nomen, triumque saeculorum spatio Urbem romanique imperii fines perfudit martyrum cruor. Tum domestica pestis, haereticorum perfidia extitit, tecte primo, dein audacter aggressa technis rationumque iallaciis concentum fidelium unitatemque dissolvere. Erupit deinceps plus semel a septentrionibus barbarorum procella, Saracenorum ab austro, internecionem vastitatemque faciens. Cumque veluti provinciam male habendae Ecclesiae aetas aetati transmitteret, eam suscepit, restituto imperio, Caesarum dominatio, superba fere atque impotens; quae sollicita ne prae se sacra potestas cresceret, eius sive libertatem coercere sive iura attentare non destitit. Taedet considerare, quot quantisque difficultatibus affecta atque afflicta subinde Ecclesia fuerit. Illa vero ex angustiis incommodisque evadere fortior, pacifici regni sui proferre terminos; nec veteris humanitatis fructus negligere, custodiendis litterarum et artium monumentis; sed laborare in primis, ut civitatem penitus evangelica sapientia pervaderet totamque imbueret. Ita christianum cultum in commune invexit; peperitque conformatis eo cultu gentibus aequitatem legum, mansuetudinem morum, tenuium tutelam, calamitosorum inopumque misericordiam, alieni iuris dignitatisque verecundiam, denique civilium rerum cursum, pro naturali studiorum concertatione, tranquillum, temperante nimirum iustitia libertatem.

Documenta tam magna tamque illustria beneficae virtutis suae cum daret Ecclesia, ad finem aetatis mediae processit, invidia improborum comite: quae autem sequuta est aetas dimicationes ei vel acerbiores attulit. Etenim saeculo sextodecimo luctuosa illa exarsit, cuius nota sunt semina, perduellio Novatorum; qui caput ipsum adorti, idest romani Pontificis auctoritatem, unde universitas Christifidelium in unum corpus coalescit vivum vicensque, florentissimas gentes a catholicarum complexione misere abstraxerunt. Quo facto discidio illuc necessitate evasere, quo fortasse non spectarant, ut christiani nominis vix umbram retinerent, rem fere exuerent. Nam abiecto semel ex una parte magisterio Sedis Apostolicae, quo maxime unitas fidei salva consistit, posito ex altera proprium cuique iudicium esse normam credendi, infinitis sententiarum commutationibus patuit aditus; quare iam nullum est tam sanctum doctrinae christianae principium quod non illi aut in dubium revocent, aut funditus repudient.

Idem insistentes iter, progressi sunt longius, qui insolenter se philosophiae nomine iacturunt saeculo duodevicesimo. His nullae fuere divinae litterae; nulla, Deo manifestante, nota veritas; unum propositum, ex animo populorum omne christianae religionis vestigium abolere. Ex his fontibus perniciose illa fluxere portenta *rationalismi*, *pantheismi*, *naturalismi*, *materialismi*; quibus veterum errores quos sancti Patres vindicesque fidei splendide convicerant, specie instaurantur nova; prorsus, ut superbia recentiorum,

contempto christianae sapientiae lumine, ad ethnicae vetustatis deliramenta regrediatur, vel quod attinet ad animorum naturam et immortalitatem.

Itaque factum ut multo quam antea, ingravesceret ad hanc diem in Ecclesiam bellum, latiusque manaret. Siquidem aetas incredula non satis habet unum et alterum fidei sanctae oppugnare caput: cuncta simul caelestium doctrinarum principia, ipsa sana philosophia reclamante, aggreditur. Atqui huiusmodi principia divinissima hominem de supremo fine monent sui, in officio continent, afflictum recreant tolerantiamque dolorum docent, atque erectum in expectationem incorrupti iudicis Dei, vitaeque post mortem beatae, iubent terrestria posthabere caelestibus, caduca mansuris. Porro in locum fidei quae tantae salutis ubertatisque affert elementa, quid isti sufficiunt? Nempe abnormem veritatis fugam quae frangit animos, et omnes generosae virtutis nervos eligit.

Iamvero pravarum doctrinarum lumen videtis, Venerabiles Fratres, ex opinionibus hominum in agitationem vitae, venasque rei publicae defluxisse. Magnae enim et imperiosae civitates adhibere eas doctrinas atque usurpare non intermittunt, se ratae propterea progredientis humanitatis videri duces. Etiam fere qui civitatibus praesunt, perinde quasi non debeant assumere sibi et praeseferre quantum in communibus moribus est optimi, solutos se putant officio colendi palam Numinis; saepiusque fit, ut professi omnium religionum aequam se habere rationem, cum ea solum inimice agant, quam Deus instituit.

Comparatis autem ad contemptum Dei civilibus rebus, quam necesse fuit consequi, consequuta est magna peturbatio demutatioque morum: quippe recti honestique fundamentum religio continet; id quod ipsi sensere ethnicorum sapientissimi. Etenim abruptis officiorum vinculis, quae hominem iungunt Deo, summo omnium legislatori et iudici, nihil superest, nisi simulacrum illud honestatis mere civilis, sive, ut aiunt, a nullo pendens; quae nimirum de lege aeterna praeceptisque divinis nihil pensi habens, illuc prono itinere ad extremum evadit, ut hominem suarum ipsius cupiditatum arbitrio permittat. Qui quidem spe dimotus supernorum bonorum, quid aliud malit, quam ingurgitare se in huius commoditates suavitatesque vitae: explere crescentem voluptatum sitim; divitias quaestusque immodicos avidius, invita etiam iustitia, facere; auctaque libidine dominandi, ad imperia honoresque quavis demum arte conniti? At ubi sic animos multitudinis transversos agit licentia, iacent leges, iacet auctoritas publica; nec iam longe abesse communium temporum perniciēs potest.

Iamvero quae incommoda dicimus ex hac tanta rerum perturbatione gigni, plus nimio constat evenisse; videmusque congregationis humanae fundamenta, aeternis submotis iusti rectique principiiis, nutare. — Atque cum omnia civitatis membra, tum domestica societas praesertim magnam plagam accipit. Nam, alienus ab Ecclesia, principatus civilis rationem finesque migrans ditionis suae, maritalē vinculum sibi vindicavit, omnique exiit sanctitudine; nativum parentum ius educendae prolis violavit; stabilitati coniugiorum multifariam obfuit, concessa legibus divortiorum facultate,

Inde est, quod nemo ignorat, ut excrescat quotidie nuptiarum numerus, quas uti libido temere conciliavit, ita brevi fastidium infidelitasque dissolvit: nihil autem sit miserabilius conditione sobolis, quae et parentum incuria aut etiam consuetudine mala mature corrumpitur, et a profana institutione reipublicae imbibit pravarum opinionum virus.

Domesticarum rationum labes labem socialium et politicarum tulit: maxime quod nova commenta germanam notionem principatus, praepostera eidem tributa origine, adulterarunt. Etenim si est ut auctoritas principum non a Deo, supremo aeternoque omnis potestatis fonte, verum a populorum consensu suffragiisque oriatur, continuo illud ipsa deperdit quod unum eam religioissime commendet civibus, abiturque in facticium quoddam imperandi genus, tam instabili et lubrico nixum fundamento, quam est mutabilis hominum voluntas. Ex quo illud apparet effici in legibus, ut plerumque victricem quidem sententiam politicarum partium, numero antecedentium, minime vero *scriptam rationem* referant, uti par est. Ob eamque ipsam causam cernere licet, foveri appetitiones proiectas multitudinis; dari frenos populis cupiditatibus, ipsa negotia pacemque civium interpellantibus; eos autem multa cum vi atque etiam caede inhiberi, quotiescumque sit ad extremum casum res adducta.

Similiter, ubi a communi iure gentium exsularunt christiana praescripta, quorum mira vis est ad devinciendas invicem et quasi conglobandas universas in unam veluti familiam, paullatim instituerunt nationes sua quaeque immoderate quaerere, aliena aemulari, atque inter se si minus infestum animum gerere, at certe suspiciosum. Quare in suis eas coeptis non magnopere celsa honestatis iustitiaeque forma movet; nec sua quidquam interesse putant, contra vim potentium humiles defendere: sed totae cum sint in amplificandis sine modo opibus suis, unice quod opportunum atque utile sibi fore censuerint, id maturant exsequi: siquidem persuasum habent, facinore patrato feliciter, qui se reducturus sit ad officium, fore neminem. His igitur iudicandi normis, supremam legem rerum humanarum statuunt vim esse: eamque ob causam certatim intenditur undique militaris instrumenti immanitas; unde ejusmodi pax existit, cuius detrimenta perniciosissimum quodque bellum exaequant.

Perturbata vero publicorum disciplina morum, crevere immensum tenuium incommoda, inquietos contumacesque commoventia spiritus: indeque illa nata turbarum seditionumque frequentia, quae graviores iam formidines portendit. Indigne quidem minuta plebs magnam partem laborat, quibusque premitur rerum omnium angustiis liberanda aut certe levanda celeriter est: iis tamen angustiis commode abutuntur ad sua consilia concitatores vaferrimi, *Socialistae* in primis, qui plebem fallacibus pollicitationibus infatuantes ad teterrima peragenda proposita grassantur.

Quoniam autem per declive ruentem necesse est ima petere, ex positis principiis necessitas consecutionum demum effecit, ut consociatio quaedam coiret hominum perditis moribus ingeniisque efferis, quorum atrocia facta terrorem ubique brevi iniecerunt. Opibus valida et numero gregalium

in omni gente, quonam iam non potest consociatio istiusmodi consceleratas afferre manus, fidenterque capitalia quaelibet audere? Qui autem in ea sunt haeresi, ii revulsis legum religionis morumque vinclis, a civili se convictu alienos penitus haberi volunt; impositoque sibi *anarchicorum* nomine contendunt omni furiosae temeritatis impetu societatem humanam ab imis radicibus evertere. — Quia vero societas cohaeret vigetque potissimae temperatione potestatis publicae, idcirco potestas potissime est telis profligatorum hominum proposita. Ecquem non perfudit horror miserantem simul et indignantem, cum videret his paucis annis aut paratam necem aut allatam imperatoribus augustisque foeminis, regibus et amplissimarum praesidiis rerumpublicarum, neque aliam ob causam, quam quod potentatum obtinerent?

His tot tantisque vel prementibus malis vel ingruentibus periculis, Nostrarum esse partium intelligimus, omnes quotquot sunt recte animati, eosque magis qui potestate antecellunt, cohortari denuo atque adeo obtestari, idonea velint, quae seppetunt, remedia attendere, eaque vigilanter nervosaeque properent adhibere. Principio autem illa quae sint, quantaque polleant virtute considerandum est. — Libertatis quidem praedicari commoda audivimus magnificeque eius laudari virtutem, tamquam pacis auctuosaeque prosperitatis effectricem, ut nihil supra: sed mancam illam ac debilem exitu rebusque satis cognovimus. In bonis fortunisque, in ordinibus civium calet flagratque apud omnes, quae ubique sunt, gentes contentio; necdum tranquille placideque in civitate vivendi spes ulla ostenditur. Quin etiam illud, quod hodie placet, ut promiscuo iure libertatem usurpent error cum veritate, cum honestate turpitudine, exploratum cuique est quo pertineat; nempe ad quaecumque sunt honorabilia sancta excelsa opprimenda, munientdamque viam maleficiis, necibus voluntariis, turpissimarum flagitiis cupiditatum.

Visum est etiam valde conducibile, popularem eruditionem provehi; quippe, quo cultiores, dispulsis inscientiae tenebris, animi fierent, eo contra prava studia cupidinum munitioris forent, faciliusque essent honesti rectique normam servaturi. Verumtamen institutio eiusmodi, quae a solida religionis morumque disciplina abhorreat, quotidianis prope constat experimentis, quo tandem evasura sit. Perversarum error opinionum, quas ephemeridum praesertim infinita licentia fundit, adolescentem aetatem, improvidam eam quidem maximeque cupiditatibus concitatam, facile decipit; mentes animosque passim depravando corrumpit; ac talem vulgo alit superbiam et intolerantiam, quae familiarum statum pariter ac civitatis permisceat.

In assiduis quoque doctrinarum progressionibus spei multum multi collocarunt. Quo quidem in genere incrementa proximum saeculum et magna et nova et admirabilia vidit: illos vero tantopere concupitos indeque expectatos, fructus salutis uberes num vidit? Recentiorum sane sollertia novos eosque immensos campos ingeniis ad pervestigandum aperuit, hominis in naturas corporeas dominatum protulit, commodisque multis actionem auxit vitae mortalis. Rem tamen spe deterius evenisse, cuique conspicuum est

consideranti et hunc talem animorum morumque habitum et annuas descriptiones criminum, et ab infimae sortis hominibus formidolosos fremitus, et vi iura subacta. Atque ut mittamus de redacta ad incitas plebe, mentes passim inopinabilis quaedam premit aegritudo, intimoque desiderii sensu oblanguent pectora. Neque enim si res corporeas sibi obnoxias homo fecit, animum tamen explevit suum; aut quod plura scientiae investigatione compererit, eo in maximis difficillimisque caussis haeret minus. Omnino veritatis, virtutis, infinitique sitientem boni irritant terrena, non satiant; exter-narumque augenda copia suavitatum nequaquam ex animo demi sollicitudines possunt.

Contemnendae ne igitur sunt aut negligendae doctrinarum opes, civilis cultionis, temperatae moderataeque libertatis? Minime vero: immo tuendae promovendaeque, ac perinde habendae per se sunt, ut totidem ab ipso Deo comparata subsidia ad humani generis utilitatem. Attamen ita ea sunt reapse, consilio Creatoris, frugifera, si apta et connexa fuerint cum virtute religionis, unde omnem vim habent, utilitatis bonae efficientem. Nimirum haec una res caussam continet. Nam ut quidque, si dimotum sit a caussis, a quibus consentaneam trahit stabilitatem, necessitate corrumpitur; ita pariter cum ea ipsa caussarum virtute denuo coniungatur oportet, si velit corruptum restitui. Iamvero civitas, ex quo stultissimum iniit consilium sese vindicare a Numine, divinitus traditas doctrinas atque adeo quaecumque sunt supra naturam proterve respuens, salutiferam ab se prohibuit christianae religionis efficientiam; unum illud videlicet omnium vel ordinis firmamentum solidissimum vel germanitatis validissimum vinculum vel recte factorum publice privatinque inexhaustum fontem. Itaque hoc ipsum civitatis a religione discidium magna vitae morumque secuta perturbatio. Ad christiana igitur instituta se recipiat opus est devia civitas, si prosperas, si pacates, si salvas esse res suas velit. — Quemadmodum enim nullius christiana sapientia illabitur animum, quin faciat eo ipso meliorem; eodem modo ubi cuiuspiam pervasit illa administrationem reipublicae, continuo pacatior tranquilliorque status consequitur. Siquidem Dei notione providentissimi, sapientissimi, infinitaeque eius tum bonitatis tum iustitiae mentes imbuens, ad conscientiam officii revocat, aerumnarum acerbitates temperat, mollit iras, suadet magnanima. Quod si penitus commutavit illa nationes ethnicas planeque ab interitu revocavit ad vitam, si qua vestigium posuit barbariam exclusit, eadem profecto poterit perturbatam, postquam a se declinavere, civitatum disciplinam rursus, ubi ad se redierint, componere.—Sed is, quem dicimus reditum, ut veram plenamque salutem efficiat, hoc vult, ad unius sanctae catholicae apostolicae sinum complexumque redire Ecclesiae. Etenim christianam sapientiam reapse sola totam Ecclesia continet, summe spiritualis illa quidem at numeris omnibus absoluta societas: in qua consistit corpus Iesu Christi mysticum, cuius aspectabile caput est, principis Apostolorum obtinens locum, romanus Pontifex. Ipsam Liberator humani generis constituit perfectricem operis sui, partaeque ab ipso salutis administram: Evangelium in orbem terrarum ipsa disseminavit fusoque

sanguine asseruit; ipsa sanctissimis freta promissis, praesentem sibi non defecturae fore Deum, a quavis erroris contagione integram Christi doctrinam perseverat ad postremam saeculorum aetatem prodere. — Dux eadem legitima morum ad Evangelii praescripta, non ea solum tuetur, quae singulis ad sempiternam salutem opus sint, verum etiam quae maxime conducant reipublicae, iustitiam, caritatem mutuam, veri nominis libertatem, eamque quae una potest esse, civium aequabilitatem. Praeceptis enim institutisque divini Conditoris sui, iura rationesque omnes communitatis humanae suo quodque momento ponderata dispensat atque componit. Ita cum pares inter se ab eiusdem consortione naturae iubet haberi cives, iubet eodem tempore inviolatos esse, quae natura ipsa discretos vult, varios ordinum gradus. Libertatemque affert eiusmodi, quae rationem ab obsequio oboedientiaeque fidei nequaquam eximat, aut sibi ipsam permittat; in quo ius esse edicit, ut libertas veritati concedat, vis numerusque iustitiae, ea quae sunt hominis iis quae sunt Dei.

Neque eo minus salubriter convictum domesticum Ecclesia iuvat: quae et ipsum ab insidiis et licentia impuratorum fidei hostium tegit, et arctissima coniugalibus amoris vincula confirmans, honestatem thalami sanctitudinemque custodit. — Eadem porro in genere civili et politico conservat ordinem et roborat, cum ex una parte eorum qui imperant, sustentet auctoritatem, ex altera eorum qui parent, si quando rite meliora quaerant, aequis suffragetur optatis: hinc scilicet sartam tectamque decernens esse verecundam principibus obtemperationem, illinc inviolabilia iura vindicans humanae dignitatis. Atque ita aequae a servitute longe distabit et ab herili dominatione civitas, dum dicto audiens fuerit Ecclesiae.

Harum Nos quidem rerum probe conscii, vixdum suscepto Pontificatu Maximo illuc curas omnes cogitationesque convertimus, ut eminent per Nos atque exstarent plena salutis consilia Ecclesiae, atque eius cum doctrinarum lux tum vis beneficiorum, quam latissime posset, pertineret. Eo spectarunt quae profecta sunt a Nobis documenta praecipua, nominatim Encyclicae Litterae de *philosophia christiana*, de *libertate humana*, de *matrimonio christiano*, de *secta Massonum*, de *politico principatu*, de *civitatum constitutione christiana*, de *sectis Socialistarum*, de *praecipuis civium christianorum officiis*, de *conditione opificum*, aliaeque simili argumento. Cumque Nobis esset in summis votis non modo collustrari veritate mentes, sed etiam revocari ad christianarum virtutum cultum voluntates, propterea quantum cohortando praecipiendoque potuimus, nihil fecimus reliqui, ut ad sempiterna adamanda bona excitaremus animos; utpote ad quae omnem vitae referri cursum oporteret. Factumque est, ut bene multi, adiuvante operam Nostram Dei gratia, et firmiter in veritate consisterent, et in difficillimis gravissimisque caussis plus viderent, et ardentiore studio inflammarentur ad eam, quae ubique in miseros impenditur, multiformem beneficentiam: ut est nimirum christianae caritatis ingenium, ad quasvis vulgi se miserias porrigens. Quod si tamen uberiores capere fructus non licuit, revereamur arcana Dei consilia, Venerabiles Fratres, imploremusque, benignus respiciat tam ingentem hominum

numerum, in quos nimium quam convenit illud Apostoli: *Deus huius saeculi excaecavit mentes infidelium, ut non fulgeat illis illuminatio evangelii gloriae Christi* ¹⁾.

Hi enimvero Ecclesiae, egregium studium populis in omnes partem navantis, tanto cum odio connituntur obscurare existimationem, interpellare opperari, ut facile possis *tenebrarum filios* agnoscere. Itaque in multis fallaciis columnisque, quibus vulgi imperitiam capiant, et aemulationi serviant imperii, illa malitiosius conficta: Ecclesiam vel scientiae intercipere itinera, vel libertatis impedire usuram, vel in aliena invadentem, iura ad se rapere civitatis. Quae tamen crimina, sicut os adversariorum millies intulit, ita millies ratio, historia, consensus hominum recte sentientium propulsavit.

Inimicam doctrinarum et humanitatis aiunt Ecclesiam. — Quasi vero quod tradita divinitus dogmata vigilanter custodit, eo ipso non optimis quibusque disciplinis et artibus fautrix adiutrixque sit. Tantum enim abest ut notitia rerum maximarum, Verbo Dei aperiante accepta, a quo ut a summa veritate quaecumque sunt vera manant, quidquam naturali cognitioni noceat, ut etiam humani ingenii facultatem roborando exacuat, submoto in gravissimis rebus errandi periculo aut ancipiti cogitandi cura. Ceterum exstant in memoria horum undeviginti saeculorum insignia Ecclesiae in omne doctrinae genus promerita, quae falsum convincant. Ecclesiae catholicae laus est, vulgasse et custodisse evangelicam sapientiam; quae si non esset, etiamnum in tenebris superstitionum et barbariae iaceret orbis terrarum: unam curasse ut veterum litterae ne interirent penitus, ad nosque pervenirent: primam populo aperuisse litterarios ludos, eademque lycea illa magna instituisse, quae hodie exstant celeberrima: denique in omni genere et varietate artium fovisse homines praestantissimos, ingeniaque scriptorum ad excellentiam sinceramque gloriam excitasse.

Iniquam libertati dicunt Ecclesiam. — Nihil vero minus; si quidem maneat sua vis vocabulo, nec quod nobilissimo naturae muneri ac dono impositum est, id ad pravitatem vitiumque transieratur. Nam quam esse volunt libertatem, ut, nullis legibus frenisque cohibentibus, quod cuique libuerit facere liceat, eam quidem, nedum Ecclesia, nemo sanus probaverit, potestatem vero expeditam largamque ad legis aeternae normam agendi, in quo ipso posita est digna homine utilisque civitati libertas, nemo unus tuetur quam Ecclesia diligentius. Opera igitur et perseverantia Ecclesiae, in summis doctrinae suae capitibus aequalitatem fraternitatemque omnium inter se hominum defendentis, deletum apud christianas gentes servitutis dedecus: contra factiones potentium tectae rationes inopum: asserta multo cum sanguine martyrum christiani nominis professio: observata in puero et in foemina humanae personae dignitas et iura: in ipsoque civili et politico libertatis genere plurima populis importata adiumenta.

¹⁾ II. Cor. IV, 4.

At, suos praetervecta fines, Ecclesia iura occupat reipublicae. — Imo vero Ecclesiae est celebrata doctrina, praecepisse Christum reddi Caesari quae sunt Caesaris, Deo quae Dei sunt; atque ita alteram inter et alteram potestatem, utramque in suo genere maximam, fixum illud et stabile sanxisse discrimen, quod magnopere ad christianam explicandam urbanitatem valuit. Porro nihil tam alienum ab Ecclesia, quae spiritu caritatis agitur, quam inimice se gerere erga potestatem politicam; cum qua imo studet concordiae actione contendere ad eorundem hominum eiusdemque humanae societatis bonum: quamquam ipsa congruenter suo divino muneri, multo, quam civitas maiora spectat. Quodsi actio Ecclesiae vacuos omni suspitione animos inveniatur, tum demum saluberrimos eos est latura fructus, quos diximus. Sed in quo ipsam reprehendunt tamquam in res civiles involantem, vetus est agnoscenda vituperatio, ob eam causam usurpata, quod quotquot Ecclesiam opprimerent, id iure se facere videri vellent. Cuique autem sincero aestimatori rerum et iudici res is est locuples historia, iniurias Ecclesiam nullas cuiquam unquam fecisse; plurimas, ad similitudinem Auctoris sui, tolerasse: idque propterea quod non vi et armis valeret, verum opinione et veritate.

Relinquitur, harum et similium insimulationum esse malevolentiam causam. — Hoc autem nocendi studio et mentiendi facile praestat lucifuga quaedam hominum consociatio, iampridem in medullis ac visceribus civitatis inclusum malum, quod ipsius civitatis vires omnes debilitat frangitque. Perturbationem spirans rerum publicarum, ita est ea quidem constituta, ut sit contraria societas societati civili, in quam dominari e suis ipsa latebris contendit: proptereaque ipsi cum Deo Ecclesiaeque Dei naturale quoddam bellum est. Hae tamquam insignes notae satis cuique produnt *sectam Massonum*, cuius, dedita opera, in Litteris Encyclicis *Humanum genus*, XII cal. maias anno MDCCCLXXXIV datis, consilia, doctrinas, facinora exsecuti denuntiando sumus. Longe lateque serpens, iam omnes fere gentes pervasit istius lues exitiosa sectae, quae ceteras sibi cognatas complectitur sectas, occultaque movens machinatione dirigit. Neque id dumtaxat: sed qua multarum utilitatum fructibus asseclet suos pelliciendo, qua magistratus sollicitationibus aut minis flectendo, in omnes iam reipublicae ordines intulit sese: adeo ut respublica specie quidem legitime geri, re vera penes ipsam esse videatur. Haec tamquam spiritu inflata Satanae, qui, ait Apostolus, *transfiguratur se in angelum lucis*¹⁾, quum humanae communitatis commodis se natam praedicet, in rem suam quidquid potest, convertit; quum nequaquam se spectare ad politica confirmet, maxime se lationi legum gubernationique civitatum miscet; quumque sanctam sibi esse profiteatur maiestatem principum, nec ipsam invisam religionem, id tamquam extremum molitur, quod eius prolata in lucem statuta clament, principatum sacrumque ordinem perdere, utrumque sibi libertatis hostem.

1) II. Cor. XI, 14.

Itaque in dies magis illud patescit, impulsu praesertim operaque Massonum, sicut iamdiu solitum graviter catholicum exerceri nomen, sic recens ipsius oppugnationem recruidisse. — Et re vera, coortum nuper pluribus locis uno tempore subitum invidiae incendium, nec ulla satis idonea explorata caussa; similia ubique ad ipsum excitandum instrumenta videlicet ephemeridum protervitas, turbae concionum, scenicorum petulantia ludorum; eadem via populos commovendi, hoc est falsa atque iniqua insimulatio probrorum: talia profecto similitudinem mentium indicant, unumque ducem. Quamquam hoc factum partis cuiusdam instar haberi debet ad universam pestiferi belli institutam rationem, quam diximus; quaeque urgetur in id maxime, ut paullatim destituta ab omni de religione doctrina, soboles succrescat incuriosa fidei sanctae aut prorsus incredula; ut assidua procacitate scriptorum christiani expugnentur mores; ut ludibrio habeantur instituta Ecclesiae et solemnia sacra contemptui.

Quoniam autem Cleri proprium est imbuere religione animos ac ministrare sancta, idcirco elevandae in populo auctoritati gratiaeque Cleri multo vehementior datur opera. Tantoque accrescit audacia homines honestissimos in suspicionem crimenque adducendi eisque iniuras contumeliasque imponendi, quanto est maleficiorum impunitas quotidie maior. Itaque non satis habitum est, addixisse in militiam Clericos, intercepta eorum maturitate tirocinii; aut Ecclesiam spoliasset bonis, piorum in ipsam liberalitate collatis; aut alia indigne fecisse: nova sacer ordo pati detrimenta cogitur. — In primisque familiae et sodalitates religiosorum; quibus, utpote ad evangelica consilia aetatem exigentibus, ea res proprie vitio vertitur, quae civitatum non minus quam religionis praeclarum ornamentum continet. His igitur ea dolemus inique odioseque inusta nuper vulnera, quae nemo frugi quispiam non improbaverit. Nihil ipsis ad defendendam calamitatem valuit morum integritas, illustrior ea quidem quam ut ullis certis criminibus infusari potuerit; nihil civilium statuta legum, quibus naturale ius honestam quampiam ob caussam coeundi sancitur; nihil memor gratia populi, referentis iis accepta cum magna doctrinarum et artium atque ipsius agrorum culturae incrementa, tum instituta effusissimae in aerumnosam plebem beneficentiae. Ita populares viros foeminasque complures, qui domesticis spretis voluptatibus, ut iuventam, ingenium, vires, animam denique suam bono communi devoerent, sponte ac voluntate pacificas inierant sodalitates, in tanta copia libertatis vidimus tamen, sicut nocentium contaminatos greges, abire excedere iussos.

At vero mirum non est, ita mulcari male filios pientissimos, quando non lenius agitur cum Patre, hoc est cum Capite ipso catholici nominis, Pontifice romano. Compertas omnibus res loquimur; scilicet ut deturbatus de civili principatu Pontifex, alieni esse arbitrii coeperit, contra quam pertinens ad omnes gentes Apostolici ministerii perfunctio postulat; utque premente dominatu hostili, coactus Romae in Urbe sua continere se in suis aedibus, iniusta indignaque rerum conditione utatur: idque postquam ad ludibrium spopondissent, tutam ipsius et dignitatem et libertatem fore. No-

vimus ipsi quibus quantisque impedimentis praepediatur opera Sedis Apostolicae, cuius ad minuendam maiestatem ipsa eius consilia perverse interpretari placet. Quotidieque illud magis emergit, eo civilem eversum esse principatum, ut expeditior via esset ad sacram Pontificum evertendam potestatem: quod ceteroquin, missis ambagibus, profiteri qui auctores principesque facinoris fuerant, non dubitarunt.

Id vero contra rem non modo publicam sed sociale quoque esse factum, ex iis quae sequuta sunt, liquet: siquidem natura fit, ut coniecta in religionem tela, in humanam recidant societatem. Nam Deus, sicut hominem ad societatem finxit et conformavit, ita providentissimo consilio condidit Ecclesiam, sublimemque locavit, quemadmodum Scriptura loquitur, in monte Sion; unde latissime elucens, multiplices promoveret vires, humanae insitas societati, eamque, caelestium praescriptionum ope, ad consentaneam perfectionem adduceret. Quapropter, si ab Ecclesia cuius virtute magnam partem viget, societas humana secesserit, declinet sane aut ruat necesse est; quippe iis disiunctis rebus, quas Deus voluerit coniunctas.

Haec Nos quidem, tametsi numquam per occasionem praetermisimus, rursus in hoc tempore opportunum censuimus admonendo urgere. Ex quo utinam eum capere fructum liceat, ut et nostri, communis utilitatis causa, instituant rectius contendere et animosius; et alieni intelligant, quam sit iniustum maternam Ecclesiae caritatem ac praeclaram in humanum genus beneficentiam odio malefactorum rependere.

Ceterum, sit sane formidolosa imago, quam adumbravimus, horum temporum: non tamen remittendum de spe fiduciaque est, providentissimum Deum tempestivam nobis victoriam aliquando daturum. Nos enimvero dolemus intime, neutiquam timemus Ecclesiae, natae ad vexationes tolerandas, ut initio diximus. Ipsam si Deus vexari exercerique sinit, primum ob eam causam sinit ut probet limetque virtutem bonorum; deinde praesentiam auxilii sui demonstrat, per novas nec opinatas vias sospitans ab hostium conspiratione Ecclesiam et producens. Constat undevicenorum saeculorum experimento, procillas in ipsam tumultuosiores quam perniciosiores solere existere.

Atque illud hoc tempore Nos recreat, quod ad fiduciam sustentandam certa rerum argumenta non desunt. Repugnandum difficultatibus est sane gravibus; sed plura nunc eveniunt, unde eluceat Deum persolvere promissa, fidelitate mirabili. Videre licet Ecclesiam, contra tantas adversantium coniuratas vires nullo humanitus praesidio munitam, unam tamen excellere, per assiduosque auctus invalescere in quavis ora ac parte terrarum. Omnino *princeps mundi huius*, semel a Iesu Christo exclusus, hic iam non dominabitur: urgere mala consilia nocendo potest, perficere non potest. Atque in tanta conversione communium temporum quantam contraria hominum studia et erumpentes quotidie sectae gignunt, beneficio tribuendum est, fovendis Ecclesiam, Spiritus Sancti, si non animos modo piorum sed universitatem catholici nominis mira quaedam securitas tenet: idque ob eam potissimum, quae nunc, si unquam alias, viget inter Episcoporum ordinem et

hanc Apostolicam Sedem summa coniunctio. Haec porro coniunctio arctiorem suapte vi facit eoque feraciorem in omni pietatis caritatisque genere, tum Episcoporum cum cetero Clero, tum cum Clero necessitudinem laicorum: qui quidem experrectiores iam inanique omisso pudore certant pro religione dimicare. Istam Nos quidem studiorum concordiam, ut saepe commendavimus adhuc, ita magnopere in praesens commendamus: beneque precamur, ut eo latius increseat, sitque ad retundendos impiorum impetus promuro inexpugnabili.

Tum proclive erit, tamquam ex arbore surculos, renata virescere sodalitia ex eis institutis non pauca, quae instituta laetissime provenire in Ecclesia cernimus. Neque enim est ullus publicae pietatis ab his neglectus modus, sive quod ad colendum rite Christum et augusta ipsius mysteria, sive quod ad beatissimam Deiparam caelitesque sanctissimos pertinet. Similiter nulla praetermissa beneficentiae ratio: siquidem multiplex ubique impenditur opera erudiendae ad religionem iuventuti, solandis curandisque aegrotis, populorum conformandis moribus, miseris aerumnosisque relevandis. Atqui tamen eiusmodi instituta, ne ad communem salutem celerius uberiusque proficiant, nimium saepe per summam iniuriam prohibentur publice!

Praeterea, cum ita, Dei munere, laetemur Ecclesiam in iis valere regionibus quas ad Christianum cultum eductas iam diu possidet, tum etiam laetabilia spei novae se dant indicia. Idque ab industria studioque missionarium, qui nec laboribus victi nec periculis deterriti, in summa rerum omnium inopia, plures quotidie et alacriores, pergunt solidas nationes humanitati Evangelioque acquirere: pergunt constanter; licet, ut Magister divinus, crebris obtrectionum morsibus obnoxii.

Aegritudinum igitur sensum solatia temperant: atque inter discrimina istius certaminis satis est caussae, cur meliora posthac coniiciendo recremur. Quam quidem rem quisquis acuto sinceroque iudicio apud se reputaverit, intelliget profecto, Deum uti sua instructum ope docuit hominem, quae ad finis ultimi adeptionem facerent, item per Ecclesiam, ipsius manifeste praesidio subnixam, hodie quoque docere, ubi veritas, ubi sit quaerenda salus.

Utrumque erit, assidente Ecclesiae Deo, sperandum firmiter est, fore ut discussa qua nunc obscuratur caligine, lux veritatis opportuno tempore nec ita longo intervallo pulcrior effulgeat, atque humana societas, profligata prope ac perdita, afflante rursus Evangelii spiritu, resurgat.

Nobis quidem, Venerabiles Fratres, quae Nostrae sunt partes, omnia conari certum est ad tuendum ac promovendum Dei regnum in terris, si quo modo auspiciatissimum adproperare diem liceat. Vos autem in pastoralis officio novimus multo esse diligentiores, quam ut a Nobis hortandi sitis. Sed ista studii vestri flagrantia volumus sacrorum administros magis magisque calescere, socios vobiscum operae et laboris. Hi enim quae populus velit, quibus rebus indigeat, quae mala toleret, quot quantisque insidiis aut corruptelarum illecebris pateat, optime norunt, quippe vivunt cum populo.

Quodsi Iesu Christi sensu abunde praediti, despectisque concertationibus politicarum partium, vobiscum una desudaverint, mirum quantum, auxiliante Deo, efficient in multitudine, collustrandis veritate mentibus, animis comitate alliciendis, sollerti caritate afflictam tenuium fortunam sensim sublevando. — In quo multum sane adiumenti conferet Clero actuosa proborum industria laicorum: atque ita quicumque in sinu complexuque Ecclesiae matris alti eductique sunt, omnes, ut gratos filios addecet, honorem ipsius et decora tuebuntur. Ad id autem operis, debitum in primis maximeque ad aeterna frugiferum, nemo non potest aliquid prodesse. Nam exculti doctrinis aut litteris homines possunt vulgandis in Ecclesiae defensionem scriptis, praesertim quotidianis; quod instrumentum perquam efficax in utramque partem, usitatissimum adversariis est: possunt patresfamilias, vel per se praeceptores bonos impertiendis christiana institutione liberis; magistratus etiam quique populi personam gerunt, constantiam recte sentiendi virtutemque retinendo; omnes denique, nullo ad humana iudicia respectu, catholicos sese praestando. — Enimvero sapienter sentire, generose velle, ordine contendere oportet ut cum maxime. Ordinis autem disciplinaeque caput est, obedienter et cum omni fide huius Apostolicae Sedis servare praescripta: ita ut sublatis opinionum dissidiis, illuc communiter tendatur, quod est commune propositum, Iesu Christo in Ecclesia victori sternere iter.

Id laborare catholicos, officium est: laborum exoptatum exitum Ille dabit, amantissimus idemque sapientissimus sponsae suae immaculae custos, de quo scriptum exstat: *Iesus Christus heri, et hodie: ipse et in saecula*¹⁾. Ipsum igitur nunc quoque imploramus obsecramusque, qui atrocissimam pro humano genere mortem, immensum testatus amorem, ad expiandum oppetiit; quique mysticae navis sedens non visus gubernator in puppi, tot tantosque commotos fluctus potest uno nutu componere. Vosque, Venerabiles Fratres, ad Ipsum eritis Nobiscum supplices, ut hac mole malorum civilem societatem levet; splendorem lucis suae ad eos afferat qui ignorantia potius quam voluntate improba christianum nomen impugnant: robur alacritatemque novam bonis iniciat: denique pacem et tranquillitatem communibus rebus, dominante rursus veritate iustitiaque, maturet.

Auspiciem divinorum munerum vobis, Venerabiles Fratres, et gregi universo curis vestris concredito Apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XIX. Martii anno MDCCCCH, Pontificatus Nostri vicesimo quinto.

LEO PP. XIII.

¹⁾ Hebr. XIII, 8.

Дуже важною єсть и для насъ членѣвъ Церкви Христової и для цѣлого свѣта предлежаща енцикліка, котру Святий Отець, яко намістникъ Г. І. Христа и голова Церкви Ёго св., выдавъ (якъ Самъ каже) при приближающій ся вже смерти своѣй яко послѣдне завѣщане або тестаментъ своѣй для добра и спасенія рода людского.

Звертаємъ въ особенності увагу на слѣдуючі рѣчи:

I.

Насампередъ ставитъ намъ Св. Отець передъ очи теперѣшній станъ Церкви Божої и свѣта Церквѣ ворожого.

Вѣдъ коли першій нашій родичъ въ раю послухали злого духа и вѣдступили вѣдъ Г. Бога, свѣтъ въ зло попавъ, и лише выбавленемъ, котре Г. Богъ намъ дає, можемо вѣдъ зла свѣтового выбавити ся. И такъ вѣдъ грѣха первородного почавши, рѣзвивають ся (якъ вже св. Августинъ примѣтивъ и цѣла исторія Письма св. свѣдчить) два царства въ свѣтѣ, собѣ супротивні: царство Боже (въ патріархахъ, народѣ жидѣвскѣмъ и церквѣ Христовѣй), и царство сего свѣта, Богу и Христу и Церквѣ Ёго супротивне, котре єсть заразомъ царствомъ злого духа, *князя міра сего* (Іоан. 14, 30.).

Борба сихъ двохъ царствъ межи собою буде продовжати ся ажъ до кѣнця свѣта, якъ тоє виразно сказано въ св. Письмѣ. Вже св. Симеонъ пророкувавъ о І. Христѣ: *Се лежить Сей... въ знаменіє прерѣкаемо* (въ знакъ, котрому противити ся будуть. — Лук. 2, 34). А Г. І. Христосъ якъ найвыразнѣйше проповѣвъ св. Апостоламъ, що будуть гонені, убивані и вѣдъ всѣхъ зненавиджені, и додавъ: *Аще мѣрѣ васѣ ненавидитѣ, вѣдите, яко Мене прежде васѣ возненавидѣ... яко же отѣ міра нѣсте, но Азѣ избрахѣ вы отѣ міра, сего ради ненавидитѣ васѣ мѣрѣ* (Іоан. 15, 18—19).

О тѣй отже борбѣ свѣта и злого духа противъ Церкви Христової пише Св. Отець, яка она теперъ єсть.

На передѣ єи суть масоны, можъ сказати, що они суть головнымъ войскомъ діавола. Они-то говорячи, що добра людскости шукають а що и вѣрѣ не суть противні: тымчасомъ головно старають ся о то, щоби вѣру зовсѣмъ знищити, а тымъ самымъ въ найгѣршу погибель людскѣсть ведуть.

Такъ въ Франціи, где масоны власть въ своихъ рукахъ мають, не досыть що цѣлкомъ усунули всякій навѣтъ слѣдъ религіи изъ шкѣлъ, зъ войска и изъ всѣхъ державныхъ закладѣвъ, а ще власне въ послѣднѣмъ часѣ перевели на глумъ свободѣ, котру всегда въ устахъ мають, заборонене и вигнане законѣвъ монашескихъ мужескихъ и женскихъ зъ краю. Помимо того, що членамъ тыхже законѣвъ не лишъ зовсѣмъ нѣчо злого не можъ було закинути; але и они, зрѣкаючи ся добровѣльно щастя, житя родинного, жертвовали молодѣстѣ, силы тѣлеснѣй и духовнѣй и цѣле житє свое для любви Божої и добра

ближнихъ, въ вихованю молодѣжи, обходженю и услузѣ хорыхъ, на-учуваню народа, и помаганю и улешеню всякого рода терпячимъ, черезъ що мали и велику любовь и привязане у народа: а ото безъ взгляду на всё тоє, ихъ якбы злочинцѣвъ якихъ, зъ краю выдалено.

Но хотѣ въ Франціи гѣрше дѣе ся нѣжъ деинде, але и во всякихъ иншихъ державахъ усуває ся впливъ Христіянства изъ законѣвъ, изъ шкѣлъ и взглядомъ супружества, и дає ся цѣлковита вѣльнѣсть противъ вѣры научувати и писати. Велика маса книжокъ и газетъ вѣрѣ противныхъ друкує ся, и законы христіянскому духови противніи выдають ся.

А и Самъ Св. Отець въ Италіи, якъ вѣдомо, въ наибѣльшій тѣснотѣ находить ся. И все бѣльше являє ся, що власть политична зѣстала Папѣ вѣдобраною въ тѣмъ намѣреню, абы тымъ лекше и духовну власть Ёго зничити; що впрѣчѣмъ проводирѣ при вѣдобраню Папѣ политичной власти явно саміи освѣдчили.

При тѣмъ зауважає ся, що вся борба свѣта и злого духа звернена не тротивъ иншихъ вѣроисповѣданъ, але можъ сказати, выключно противъ Церкви католицкой. Бо и тая одна єсть правдивою Церквою Христовою, и она одна має силу и повагу свѣтову, дѣйстно „католицку“.

И истинно, протестантизмъ прійшовъ вже до того, що не лишъ рѣжній поодинокій науки вѣры вѣдкидає, але суть и межі Духовными протестантскими а навѣтъ и професорами богословія у нихъ такі, котріи явно заперечаютъ Божество Христове и всѣ надприродне обявлене въ христіянствѣ. А протестантизмъ не має навѣтъ и на тѣлько религійной силы, щобы ихъ зъ межі себе выключити.

А восточна вѣдлучена церковь вѣдъ часу нещасного роздору утратила силу житя религійного, котре впередъ навѣтъ живѣйше тамъ було, нѣжъ на западѣ; розпала ся на саміи національні, въ самѣмъ дѣлѣ цѣлкомъ вѣдъ себе независиміи церкви, и значѣня всесвѣтного, правдиво католицкого, церковь восточна вѣдлучена нѣякъ не має.

Тому-то діаволъ и масоны, хотячіи зничити вѣру и царство Боже на земли, не дбають зовсѣмъ о протестантизмъ и восточне „православіє“, а воюють всѣми силами противъ Церкви католицкой, въ котрій однѣй силу вѣры и всесвѣтне значѣне царства Божого видять. Та и вѣйна сія злого духа, яко напередъ найвыразнѣйше вѣдъ Господа противъ Церкви Своєи приповѣджена, єсть также одною изъ тыхъ ознакъ, по котрыхъ правдиву Церковь Христову пѣзнати можемъ.

Но хотѣ духъ невѣрства панує въ свѣтѣ, хотѣ цѣлый свѣтъ повстає противъ вѣры Христовой и Церковь Христова гонене терпитъ, однакѣжъ не инакше мы терпимо, якъ лишъ зъ допущу Божого и лише тѣлько, кѣлько Г. Богъ хоче. А Г. Богъ буде все зъ нами и зъ помочевъ Божѣвъ то всё на саме лишъ добро наше буде.

И нѣколи не буде Церковь побѣджена, але буде стояти по всѣ часы ажъ до кѣнця сего свѣта. Бо такъ обѣцявъ Г. І. Христось, коли мовивъ до св. Апостола Петра: *Ты єси Петро, и на семъ камени созижду церковь Мою, и врата ада не одолѣють ей* (Мат. 16, 18). Та и до всѣхъ насъ стосує ся то, що Господь сказавъ другимъ разомъ до Апостолѣвъ: *въ мѣръ скорби будете; но держайте, яко Азъ побѣдихъ мѣръ* (Іоан. 16, 13.) — и: *Се Азъ єсѣ вами єсмь во всѣ дни до скончанія вѣка* (Мат. 28, 20.).

Тожъ при всѣхъ такъ сумныхъ теперѣшнихъ терпѣніяхъ и гоненіяхъ Церкви видимъ, що и теперъ суть также рѣчи, котрѣ (якъ Св. Отець мовить) насъ потѣшити можуть. А именно указує Св. Отець на тую стислу єднѣсть Вѣрныхъ цѣлого свѣта зъ св. Апостольскимъ Престоломъ, котра то єднѣсть теперъ бѣльше нѣжъ въ иншихъ часахъ оказує ся, особливо также при спосѣбности розличныхъ торжествъ Ёго Святости, якъ и при обходженю теперѣшного 25-лѣтнього ювілея. И Церковь, хоть якъ гонена и кривджена, а всегда сильно стоить, а и возрастає въ рѣжныхъ сторонахъ свѣта, им. въ мѣсіяхъ по цѣлому свѣтѣ находячихъ ся.

Та и до кѣнця свѣта нѣгде инде якъ лишъ въ Церквѣ Христовѣ можъ буде такъ для поодинокихъ людѣй, якъ и для суспѣльности людской, не лишъ передовсѣмъ ласку Богу и спасеніє вѣчне, но также и єдину тревалу пѣдставу всякого добра земного найти.

Бо лишъ въ правдивѣй Церквѣ Христовѣ католицкѣй може христіянство остаточно удержати ся; а єсть рѣчею цѣлкомъ певною, що усунувши христіянство, не остоить ся въ зѣпсутѣмъ свѣтѣ и вѣра природна въ Бога. И дѣйстно майже всѣ тѣ, котрѣ заперечують христіянство, также и вѣру природну въ Бога вѣдкидають. Но якъ Св. Отець представляє, кождый розумный чоловікъ ясно видить, що зъ усуненємъ вѣры и закона Божого заразомъ фундаментъ всѣго навѣть и земного добра для чоловіка и суспѣльности людской гине. До якихъ засадъ и до якихъ чинѣвъ бракъ вѣры веде, видимо въ нашихъ часахъ на радикалахъ и анархістахъ.

Въ особенноти єсть рѣчею зовсѣмъ явною, що щира и правдива любовь ближнихъ всѣхъ и ворогѣвъ, взглядомъ поодинокихъ людѣй и розличныхъ народностей, такъ часто межи собою ворожихъ — що отже любовь тая безъ пѣдставы любви Божой и закона Божого єсть впрѣстъ неможливою.

Свобода, просвѣщенє народа, поступи наукъ — хоть якъ самѣ въ собѣ суть добрѣ и пожеланѣ, однакожь безъ вѣры и закона Божого цѣлкомъ очевидно правдивого добра навѣть на сѣмъ свѣтѣ для людскости нѣякъ дати не могутъ.

Прото упоминає дуже Св. Отець въ сѣмъ послѣднѣмъ завѣщаню Своѣмъ всѣхъ, щобы навѣть вже и для земного добра и спасенія людскости не усувати впливу христіянства и Церкви като-

лицкои изъ житя публичного и приватного, изъ школъ, законѣвъ и родинъ.

II.

Свѣтъ отже вѣдъ грѣха первородного почавши въ злѣмъ бувъ и естъ и взагалѣ взявши тое всегда такъ буде: *богъ вѣка сего ослѣпъ разумъ невѣрныхъ, во еже не возсіати имъ свѣту благовѣствованія славы Христовой* (2. Кор. 4, 4). А лише кождый поодинокій чоловікъ ласкою Божою вѣдъ того зла свѣтового выбавити ся може; якъ и св. Ап. Петро по першій своій проповѣди въ день Сошествія Св. Духа своимъ слушателямъ *словеса множайшими засвидѣтельствоваши и моляши ихъ глаголю: спасите ся отъ рода строптивого сего* (Дѣян. 2, 40).

До якоижь мы вдячности и любви Божой вѣдомо обовязані, що Г. Богъ вѣдъ першого дитинства нашего приймивъ насъ до Церкви католицкои, того єдиного царства свого Божого на землі; призвавъ насъ *въ чудный Свой свѣтъ* (1. Пет. 2, 10), въ свѣтло вѣры св. христовой, до любви Божой и любви ближнихъ всѣхъ и житя вѣчного Божого въ небѣ. А и въ пѣзнѣйшихъ лѣтахъ житя нашего Г. Богъ охоронивъ або выбавивъ насъ вѣдъ темноты безвѣрія и вѣдъ злобы и погибели свѣтовой.

А якъ ще много бѣльше до любви и жертвованія ся Г. Богу вѣдомо мы Священники обовязані за тое, що Г. Богъ ще кромѣ того призвавъ насъ до такъ великого стану священническаго, до службы вѣры и Церкви Своєї св. и до службы спасенія вѣрныхъ Своихъ и при томъ станъ той ще особлившимъ способомъ хоронити и якобы забезпечує насъ вѣдъ погибели свѣтовой. Якъ повинні мы цѣлымъ серцемъ Г. Бога и ближнихъ любити и готовыми бути, зъ помочевъ Божовъ все а даже и жите наше для Г. Бога и повѣренныхъ намъ душъ жертвувати!

Тому, якъ Св. Отець въ сѣй енциклицѣ взыває до ревности Епископѣвъ въ соединеніи зъ Папою и Священникѣвъ въ соединеніи зъ Епископами: такъ и тутъ звертаємъ ся до Возлюбленыхъ Всеч. Душпастирѣвъ Архіепархійи зъ завозванемъ до ревной любви Божой и службы душпастирской, и повтаряємъ тутъ найважнѣйшій рѣчи въ томъ взглядѣ.

Передовсѣмъ треба, щобы Священникъ самъ въ собѣ духа вѣры и любви Божой удержувавъ и умножувавъ черезъ вѣдповѣдній средства; межи котрыми найважнѣйшій суть:

1) Щоденне ранне розмышленє, четверть до пѣвъ години; и побожне читанє, 5—10 минутъ. А сли вже кто не має розмышленія, то що найменше щоденне ранне побожне читанє.

2) Часта сповѣдь. Яко правило можъ поставити: если кто частѣйше не сповѣдає ся, то що мѣсяця; зъ выняткомъ, если деколи зайдуть незвыклій перешкоды.

3) Рочнй реколекціи. И если въ якѣмъ роцѣ не маемъ способности до водправленя вѣспѣльныхъ реколекцій, то водправмо ихъ особно въ монастыри подѣ проводомъ монаха або дома самй для себе, н. пр. послѣ Фильотеи св. Франциска Салезія (книжку тую можна отримати оправну въ цѣнѣ 1 к. вѣдѣ ОО. Василянѣ въ Жовквѣ) або инымъ якимъ способомъ; а найводповѣднѣйшій на тоє часъ буде звывко сли не на початку посту, то по Ёоминѣй недѣли.

Найважнѣйшій же рѣчи въ службѣ душпастырскѣй суть:

1) Пильнувати проповѣди и катехизаціи. И найлѣпше есть, щобы въ звывклй недѣлѣ проповѣди були катехитичнй. А и на проповѣдяхъ и на катехизаціяхъ треба найдалше до трехъ лѣтъ цѣлый катехизмъ (о вѣрѣ, заповѣдяхъ, Тайнахъ св. и молитвѣ) перейти.

2) Дуже точно пильнувати науку въ школахъ свои парохій и дѣти школнй хотъ 4 разы въ роцѣ сповѣдати, т. е. окрѣмъ приписанныхъ 3 разѣвъ ще хотъ въ Пилиповку. Примѣчае ся, що устава школна выразно позваляе катехитамъ, дѣти частѣйше нѣжь приписано до св. Тайнъ приводити, абы лишъ при тѣмъ не терпѣли години школнй.

3) Заохочувати вѣрныхъ, а особливо молодѣжь до частой сповѣди. Казати имъ, що каждый, хотѣбы ще бувъ склонный до тяжкихъ грѣхѣвъ и легко въ тѣйжъ впадавъ, може що мѣсяця сповѣдати ся и причащати ся, если лише мае щирю волю старати ся о поправу (а хто не мае склонности до тяжкихъ грѣхѣвъ, мѣгъ бы навѣтъ и частѣйше Тайны св. пріймати. А хто не сповѣдае ся що мѣсяця, най приходитъ що два мѣсяцѣ або хотъ 3—4 разы въ роцѣ).

Особливо треба упоминати родичій и газдѣвъ взглядомъ науки вѣры и частой сповѣди дѣтій и слугъ. Най памятають, що дѣти и слуги мають душу на образъ Божій сотворену, Г. І. Христось Себе за нихъ жертвувавъ и они мають бути дѣтьми Божими и наслѣдниками житя Божого въ небѣ — а суть они вѣдѣ Г. Бога родичамъ, взглядно газдамъ повѣренй.

И треба давати Вѣрнымъ легку и довольну до сповѣданя ся способностъ, передовѣмъ въ недѣлѣ и свята. Але дуже добре буде, если такожь во всѣ седмичнй дни будуть могли при щоденнѣй читаннѣй литургіи сповѣдати ся.

Такъ въ проповѣдяхъ и катехизаціяхъ, якъ и въ сповѣдяхъ треба мати на памяти и часто говорити о слѣдующихъ троухъ головныхъ и найпрактичнѣйшихъ средствахъ, щобы въ ласцѣ Божѣй до кѣнца житя удержати ся и спасти ся:

а) Стеречи ся найблизшой способности до грѣха — такихъ мѣсцъ, товариствъ, книжокъ и т. п. Прото най и Душпастыръ по можности старае ся, щобы им. музыки и танцѣ по корчмахъ, если не усунути, то хотъ зменшити и ограничити.

б) Часта сповѣдь и св. причастіе. — А на конецъ, що есть найважнѣйше и найконечнѣйше для всѣхъ:

в) Неустанно до конца житя Г. Бога о помѣчь просити. А при неустанный молитвѣ треба намъ такожь все пѣть о пѣку Пресв. Дѣвы удавати ся. Бо якъ Г. Богъ давъ намъ черезъ Пречисту Дѣву Марію Спасителя, и она есть надъ всѣ сотворѣня до того незрѣваного и непонятого достоинства возвышена, що есть правдивою Матерію Божою: такъ и Г. І. Христосъ всѣ ласки до спасенія Собою заслужені, черезъ Ёи руки намъ дае, такъ що Она и намъ всѣмъ есть Матерію до ласки Божой и житя вѣчного въ небѣ.

Окрѣмъ сихъ троухъ головныхъ средствъ треба Вѣрныхъ такожь часто упоминати, щобы въ разѣ, если бы хто мавъ вже тоє нещасте попасти въ грѣхъ смертній, заразы безъ всякого вѣдкладаня каяти ся и по можности якъ найскорше высповѣдати ся. И треба такъ дѣтій якъ и дорослыхъ старанно учити способу възбужденя жалю такъ недосконалого якъ и досконалого.

То суть найважнѣйшій точки звывклои ревности душпастьерской.

Кромѣ того много причинити ся до ласки и любви Божой, если Душпастьеръ постараетъ ся о вѣдпусты и престолы упривилеовані для своихъ церквій, и о братства канонно установлені въ своѣй парохіи.

А наибольшой ваги для спасенія парохіянъ есть, щобы вѣдъ часу до часу уряджати місію. И не доконечно має бути формальна місія зъ участіемъ сусѣдныхъ парохій; але можна о много лекше уряджати реколекції выключно для самыхъ лишь своихъ парохіянъ.

Но понеже, якъ Св. Отець пише, до насъ належить працевати и старати ся, а весь skutokъ зависить вѣдъ ласки Божой, прото маемъ мы ири всѣхъ нашихъ стараняхъ памятати всегда на неустанну молитву о помѣчь Богу и заступлене пресв. Матери Божой.

И дуже добре буде, если будемъ такожь нашій хотъ малій покуты за парохіянъ жертвувати.

III.

Теперь же взываютъ ся Всч. Душпастьерѣ, щобы оголосити Вѣрнымъ коротко и вѣдповѣдно подлежащу енциклику Св. Отця, котрый есть отцемъ всѣхъ насъ и намѣстникомъ Г. І. Христа на земли. И побудити ихъ до великой вѣдчности и любви ко Г. Богу за даръ вѣры св. христіянської и принятя насъ до единой правдивой Церкви Христовой католицкой.

Якъ бо великимъ способомъ выбавивъ насъ Г. Богъ вѣдъ грѣхѣвъ нашихъ и погибели свѣтовой: такъ Богъ насъ любивъ, що Самъ Г. Богъ, передъ котрымъ и мы всѣ и весь свѣтъ цѣлкомъ ничимъ всьмо, для насъ ставъ ся чоловѣкомъ, Себе цѣлкомъ на крестѣ за

насъ жертвувавъ, и Самого Себе въ найсвятѣйшихъ Тайнахъ въ поживленіе намъ дае.

Отже Г. Богъ Самъ Собою насъ выбавивъ; а и якій великій дары дае намъ: свѣтло вѣры и любви Бога и ближнихъ всѣхъ, миръ Божій, хотъ и середъ всѣхъ терпѣнь житя сего, милосердіе безграничне въ вѣдпущенію всѣхъ грѣхѣвъ, и той даръ великій, що мы есьмо дѣти Божій и наслѣдники царства и житя Божого въ небѣ. Коли насупротивъ въ невѣрствѣ свѣтовѣмъ есть очевидно сама лише темнота, злоба всяка и крайна погибель.

Най отже Вѣрніи въ вѣрѣ св. въ всѣмъ Г. Бога любять и Ёму служатъ: въ собѣ, въ родинѣ, въ громадѣ, и въ всѣмъ.

Можемъ такожъ займати ся справами политичными и народными; а неразъ есть то такожъ обовязкомъ нашимъ. Але треба, щобы sprawy тїи були всегда цѣлкомъ подпорядкованіи справамъ вѣры и Церкви св. И не можна нѣякъ ненавидѣти тыхъ, котріи бы народнѣсть нашу кривдили; але треба послиа наказу Божого и имъ добре желати, и за себе и за нихъ молити ся.

А если тоє стосує ся до всякихъ межи собою розличныхъ народностей, то тымъ бѣльше не можна вражду допускати межи рѣжними партіями въ нашѣй власнѣй народности въ взглядахъ народовыхъ и политичныхъ. Може каждый своего мнѣнія, если лишь оно не есть вѣрѣ и Церквѣ католицкѣй впрѣсть противне, держати ся и дозволенными средствами своѣй поглядъ боронити, але треба пошановане и любовь также для тыхъ заховати, котріи иншого суть мнѣнія.

Лише зло, котре есть въ свѣтѣ вѣрѣ и Церквѣ Христовѣй католицкѣй противне, маємъ мы ненавидѣти, яко Богу вороже и людемъ правдиво гибельне. И кѣлько лишь можемъ, маємъ мы злу тому противити ся.

Та и такъ якъ дїаволь и ангелы его суть проклятїи, вѣдъ Г. Бога вѣдкиненїи и на вѣчный огонь и вѣчныи муки въ пеклѣ засуженїи, такъ и тїи всѣ, котріи зъ власной вины идуць за волею злого духа и противъ Церкви Христовой воюють, если щиро не покають ся, попадуть въ судъ Божій и въ страшну погибель въ пеклѣ разомъ зъ дїаволомъ и ангелами его на всю вѣчнѣсть.

Однакожь и зъ межи нихъ нѣкого поодинокого судити намъ не вѣльно, але судъ Г. Богу лишити маємъ. Може бути, якъ Св. Отець при кѣнци енциклики мовить, що они бѣльше зъ невѣдомости нѣжъ зъ злои волѣ противять ся вѣрѣ христїянскѣй; якъ и св. Павло завзято гонивъ Церковь Христову, а предѣ не лишь бувъ помилуваный, но и Г. І. Христось за свого Апостола, призвавъ его и вѣнъ ревнѣйше нѣжъ другїи св. Апостолы для вѣры св. працювавъ. И маємъ неразъ приклады въ исторїи, що противники вѣры ще передъ смертевъ щиро покаяли ся.

И взыває Св. Отець при кѣнци енциклики до молитовъ ко Господу, щобы приспѣшивъ побѣду Церкви Своєй св., насъ въ вѣрѣ

и любовь Г. Бога и Церкви Божией удержавъ и укрѣпивъ, а такожъ милостиво просвѣтивъ тыхъ, котры Церквѣ противять ся, и такъ всему роду людскому добро и спокѣй дарувавъ.

И взагалѣ буде то рѣчею дуже доброю, если Вѣрніи навѣдутъ ся до того, щобы постоянно такожъ и за другихъ молили ся. Дуже легко могутъ они тоє зрѣбити, если на кѣнцѣ щоденныхъ своихъ молитовъ рано и въ вечеръ додадутъ: „Господи! помилуй родину мою и тыхъ, зъ котрыми я живу, священника, урядъ громадскій и громаду, цѣсаря и цѣлый край нашъ, св. Отця и всю Церковь св., и всѣхъ людѣй, живыхъ и помершихъ всѣхъ“.

До Апостольскаго благословенія, котре Св. Отець всѣмъ намъ зъ любовію удѣлює, Митроп. Ординаріатъ долучує зъ серця и свое благословеніє для всѣхъ Всч. Священникѣвъ и возлюбленныхъ Вѣрныхъ Архіепархіи.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріату.

Львѣвъ, дня 22. марта 1903.

Ч. 28.

Ч. 3535. — Въ свравѣ одержаня богословскаго докторату.

Митрополичому Ординаріатови приходило неразъ зъ прикросію констатовати, що чи то при обсажденю опорожненныхъ катедръ богословскихъ, чи то при обсажденю вакующихъ посадъ префекторѣвъ наукъ въ духовной семинаріи, чи то при иныхъ нагодахъ, дававъ ся дѣтливо учувати недостатокъ докторѣвъ богословія, котрый есть и нынѣ тымъ прикрѣпшій, що зъ одной стороны нашъ рускій клиръ есть такъ численный и має межѣ собою такъ много даровитыхъ молодыхъ священникѣвъ, а що зъ другой стороны запотребоване нашихъ докторѣвъ богословія буде значне при уже недалекѣмъ подѣлѣ руской львѣвской духовной семинаріи на три части, въ наслѣдокъ чого буде уже въ недалекѣй будучности потреба новыхъ фаховыхъ, квалификованныхъ силъ учительскихъ для предметѣвъ богословскихъ при духовныхъ семинаріяхъ въ Перемышляхъ и Станиславѣхъ.

Не дасть ся заперечити, що многихъ нашихъ священникѣвъ вѣдѣстрашувала вѣдъ стараня ся о степень доктора богословія значна дотеперѣшня труднѣсть въ осягненю тогоже. Нынѣ тая труднѣсть уже вѣдпадає. Ото бо ц. к. Міністерство Вѣроисп. и Просв. выдало п. д. 8. цвѣтѣя с. р. розпоряджене, пѣсля котрого зѣстало одержане богословскаго докторату значно улѣкшене.

Тутъ подадутъ ся выключно тѣ приписы реченого розпорядженя, котры тѣлько до самыхъ кандидатѣвъ богословскаго докторату вѣдносятъ ся; и такъ:

§. 1. До одержаня докторату католицкого богословія wymagaє ся предложєня науковой розправы и зложєня трохъ ригорозовъ (строгихъ, испытывъ).

Цѣлю тыхъ испытывъ єсть ствердити, чи и въ якѣмъ степені осягнувъ кандидатъ основне знанє головныхъ богословскихъ предметовъ и уздобненє до наукового баданя.

Тожъ они обнимають слѣдующі группы предметовъ:

- а) спекулятивну и позитивну догматику вразѣ апологетикою;
- б) науки библийнї;
- в) исторію церковну и право церковне;
- г) моральне и пастырскє богословіє.

Кандидатъ може бути припущєный до тыхъ испытывъ тѣлько тогды, коли выкаже ся, що укѣнчивъ богословскій студія правильно яко звичайный слушатель на якѣмъ богословскѣмъ выдѣлѣ и що вѣдповѣвъ приписови другого, взглядно третого уступу §. 5. сєго розпорядженя.

Кандидаты, котрі не могутъ выше речєными условіями выказати ся, могутъ бути припущєни до строгихъ испытывъ за зѣволенємъ Міністерства Просвѣты на внесокъ дотычної колєгії профєсоровъ.

Кандидаты, котрі укѣнчили богословскій студія въ якѣмъ законно оргєнизованѣмъ дієцєзальнѣмъ або монашєскѣмъ заведеніи, могутъ въ якѣмъ университетѣ або богословскѣмъ факультетѣ по попереднѣй имматрикуляції бути до ригорозовъ для одержаня стєпени докторского припущєнї, єсли тїжє кандидаты зѣстали принятї на богословскій студія на основѣ важного въ державѣ (staatsgiltigen) свѣдоцтва зрѣлости.

Єсли кандидатъ бувъ уже на якѣмъ богословскѣмъ выдѣлѣ имматрикульований, тогды не wymagaє ся поновной имматрикуляції на тѣмъ выдѣлѣ, на котрѣмъ тойжє намѣряє складати ригороза.

§. 2. Писана або печатана розправа має обнимати що найменше три аркушѣ друку, а понежє догматика зѣ апологетикою всегда задержує ся для устного испытыву, то мусить тая розправа содержати науковый розбѣръ певного свѣбѣдно выбраного, вѣдѣ декана въ порозумѣнїю зѣ дотычными фєховыми профєсорами одобренного, євєнтуально близше означєного темату зѣ котрогось зѣ предметовъ въ §. 1. пѣдѣ б) в) и г) наведєныхъ.

Тематъ належить всегда такъ выбирати або формуловати, щѣбы розправа могла выказати ознакомленє ся кандидата зѣ цѣлою группою фєховыхъ предметовъ, зѣ котрой зѣстала вынятою, або хотъ зѣ однимъ головнымъ тойжє группою предметомъ.

§. 5. Предметомъ трѣхъ устныхъ строгихъ испытывъ суть:

- а) спекулятивна и позитивна догматика зѣ апологетикою;
- б) другї въ §. 1. наведєнї группы фєховї б) в) и г), однако

always зѣ выключєнемъ той группы, зѣ котрой зѣставъ выбранный тематъ до писємной розправы.

До припущеня до строгого испытю зъ библійныхъ студій (С. и Н. Зав.) потреба, щобы кандидатъ посѣщавъ выклады семитскихъ діалектѣвъ, а то сирійско-халдейского и арабского, якъ такожь вышше егзегетику Ст. и Нов. Завѣта принайменьше черезъ одинъ пѣврѣкъ зъ добрымъ успѣхомъ.

Вѣдъ посѣщаня помянутыхъ выкладѣвъ може Міністеръ Вѣроисп. и Просв. въ увзглядненя достойныхъ случаяхъ по засягненю добромнѣня колегій богословскихъ професорѣвъ вынятково увѣльнити; однако въ тѣмъ случаю довженъ кандидатъ на богословскѣмъ выдѣлѣ, где ригороза складати хоче, пѣддати ся испытюви зъ семитскихъ діалектѣвъ, взглядно зъ высшой егзегеzy Ст. и Нов. Завѣта.

Розпоряджене міністеріальне зъ. 6. вересня 1895 Ч. 171 що до нострифікаці докторскихъ дипломѣвъ богословскихъ, узысканыхъ въ Папскихъ университетахъ и колегійхъ въ Римѣ, мають и на дальше своє значенє зъ тою модифікацією, що старающі ся о нострифікацію, котрі пѣсля точки 3. вышше помянутого розпорядженя мають пѣддати ся строгому испытюви зъ права церковного и исторіи церковной, довжні передъ припущенємъ до тыхъ строгихъ испытѣвъ предложити наукову розправу пѣсля ореченъ сего розпорядженя.

§. 6. Три ригороза можуть въ довѣльнѣмъ порядку однако на тѣмъ самѣмъ выдѣлѣ бути складані.

Вынятково може продовжене ригорозѣвъ на другѣмъ богословскѣмъ выдѣлѣ бути зѣволєне черезъ Міністра Вѣроисп. и Просв. по засягненю добромнѣня дотычныхъ колегій професорскихъ.

§. 20. Се розпоряджене о ригорозахъ стає ся правосильне зъ початкомъ шкѣльного року 1903/04.

Ті кандидаты, котрі доси пѣддали ся ригорозамъ въ цѣлости або по части пѣсля дотеперѣшнихъ приписѣвъ, мають и на дальше пѣсля тыхъ приписѣвъ бути трактовані.

Гартель в. р.

Такъ отже кандидаты докторского степени мають въ тѣмъ міністеріальнѣмъ розпорядженю велике улекшенє своєи працѣ; замѣсть давнѣйшихъ чотырохъ строгихъ испытѣвъ мають они теперъ до складаня тѣлько три строгі испытѣ, бо одинъ строгій испытѣ єсть теперъ заступлений писемною розправою, котра давнѣйше по зложеню всѣхъ чотырохъ ригорозѣвъ мусѣла бути напечатана и до рецензіи предложена; кромѣ того теперъ выстарчає, щобы така розправа була лишь на письмѣ безъ печатаня до оцѣненя предложена. Ходить лишь о тоє, щобы така розправа мала наукову вартѣсть, она бо попереджає всѣ три строгі испытѣ, и вѣдъ єи користного або некористного оцѣненя, зависить пѣсля §. 9. реченого розпорядженя, чи кандидатъ має бути до складаня ригорозѣвъ припущеный або нѣтъ.

Въ виду такого значного улекшеня въ осягненю богословского докторату, котрый кромѣ почести єсть дверію до катедръ универси-

тетскихъ и другихъ знаменитшихъ посадъ, о котрыхъ на вступѣ була бесѣда, мае Митрополичій Ординаріятъ оправдану надѣю, що нашій особливно молодшій и даровитій священники зъ всею охотою забажаютъ користати зъ помянутого улукшеня и при певнѣй працѣ доповнять тыхъ невеликихъ условій до одержаня богословского докторату.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 19. мая 1903.

Ч. 29.

Ч. 3432. — Взглядомъ плямистого тифу и иншихъ заразивыхъ хоробъ.

Выс. ц. к. Намѣстництво заудѣлило тутъ слѣдуючій вѣдписъ своего рѣшеня пѣдъ Ч. 55971 изъ 7. мая с. р. до всѣхъ ц. к. Староствъ и до Президентѣвъ мѣстъ Львова и Кракова:

„Въ остатнѣмъ часѣ епидемія тифусу пятнистого розширяе ся въ краю що разъ бѣльше и то такъ пѣдъ взглядомъ скѣлькости навидженыхъ громадъ, взглядно повѣтѣвъ, якъ и пѣдъ взглядомъ насилена перебѣгу самой хоробы.

Зъ предкладаныхъ справозданъ лѣкарскихъ wynikaе, що свѣжій закаженя въ численныхъ случаяхъ повстають або черезъ вѣдвиджуване тифусовыхъ, а затѣмъ зъ причины недостаточной, або недбалѣ переведеной изоляціи, або за посередствомъ рѣчій, особенно одежѣ по хорыхъ або помершихъ тифусовыхъ, котра по части недостаточно, а по части цѣлкомъ не була десинфекціонована.

Дальше звертае ся увагу, що бувають случаѣ, въ котрыхъ тѣла умершихъ въ наслѣдокъ тифусу пятнистого, гребуть безъ захованя санитарно-полѣційныхъ осторожностей при численнѣмъ удѣлѣ мѣсцевой людности въ походѣ похороннѣмъ, а по похоронахъ, або навѣтъ ще при тѣлѣ непохороненѣмъ вѣдбувають ся въ домахъ жалобы, такъ званий стыпы.

Здавало бы ся зъ того выникати, що Староства выдаючи зарядженя, не поступають въ порозумѣню зъ мѣсцевымъ духовенствомъ.

Обстаина, що епидемія тота що разъ бѣльше въ краю ширить ся, а въ декотрыхъ громадахъ тревае зъ малыми перервами черезъ довшій часъ, всказуе, що стлумлене той епидеміи не все естъ одноцѣльне, консеквентно и вытревало выконуване, а въ особенности, що покликаний до того органы не чуваетъ надъ перестерѣганемъ средствъ осторожности.

Въ наслѣдокъ рескрипту ц. к. Міністерства справъ внутрѣшнихъ зъ дня 24. цвѣтня 1903 Ч. 18542 взывае ся затѣмъ Пана, абы поручивъ лѣкарямъ урядовымъ и до тлумленя пятнистого тифусу делегованымъ, абы ся не ограничали выключно на выдаваню службовыхъ

поручень и заряджень, але абы особисто проводили цѣлоѣ акціи тлумленя епідеміи и дозоровали точного перестерѣганя выданныхъ заряджень.

Въ мѣру потребы належить постарати ся о выученый персоналъ до обслуги хорыхъ, будьто черезъ спроваджене сестеръ служебничокъ, будьто въ тѣй цѣли выученои службы цивѣльной.

О скѣлько заходить потреба урядженя шпиталя зъ конечности, средствъ до переносеня хорыхъ, бѣля и т. и., звертае ся увагу Пана ц. к. Старосты (Пана Президента) на обѣжники зъ дня 12. марта 1901 Ч. 17453 и поручае ся въ данѣмъ случаю до него ся застосувати.

Ц. к. Намѣстничество взымае Пана ц. к. Старосту (Пана Президента), абы въ случаю появленя ся навѣтъ поодинокихъ случаѣвъ тифусу пятнистого, поступавъ зъ цѣлою енергією, становчостію и свѣдомостію цѣли, уживаючи всякихъ властивыхъ, а закономъ дозволенныхъ средствъ, абы вже въ самѣмъ початку стлумити епідемію“.

При тѣмъ завзымае Митр. Ординаріятъ на прошене Выс. ц. к. Намѣстництва всѣхъ Всч. Душпастырѣвъ, абы похороны осібъ умершихъ взагалѣ на заразливй хоробы, а въ особенности на плямистый тифъ вѣдбували ся коротко, безъ вношеня тѣлъ до церквей, але просто зъ домѣвъ передпогребовыхъ взглядно трупарень, де въ кѣлька годинъ по смерти перенесені бути мають, на кладбище; и абы Всч. Душпастырѣ вплынули на людей, щобы залишено звычайній стыпы посмертній въ случаяхъ слабостей заразливыхъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 18. мая 1903.

Ч. 30.

Ч. 3630. — Оголошуе ся реченець испытѣвъ квалификаційныхъ на катихитѣвъ шкѣлъ середныхъ.

Въ дняхъ 30. червня 1. и 2. липня с. р. вѣдбудуть ся испытѣ квалификаційні кандидатѣвъ на катихитѣвъ для шкѣлъ середныхъ. Священики намѣряючи поѣдати ся такому испытѣ, мають свои подання о припущені до тогоже испытѣ предложити посредствомъ до-тычного Ординаріятского Комисаря шкѣльного найдалше до дня 24. червня с. р.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 22. мая 1903.

Ч. 31.

Ч. 2225. — Въ справѣ Товариства св. Петра.

Выдѣлъ Товариства св. Петра надѣславъ сюда зъ просьбою о оголошеніи слѣдующе **Справозданіе** о станѣ Товариства св. Ап. Петра за I-й кварталъ 1903 р.:

А) Приходы

I) Позѣсталѣсть касова зъ 1902 року 3589 кор. 21 сот.

II) Въ члены Товариства вступили и членську вкладку зложили за рѣкъ 1903.:

кор.

кор.

1. О. Прал. Іосифъ Кобыляньскій	4
2. О. крыл. Б. Пюрко	4
3. Церковь въ Хмѣльнѣ (мат.)	4
4. " въ Немиловѣ (доч.)	4
5. Всч. о. Анастасій Лотоцкій де- канъ Пѣдгаепкій	2
6. Церковь въ Вертепцѣ	6
7. " " Нивици	5
8. О. Іоанъ Жегаловичъ	1
9. Церковь въ Тавровѣ	6
10. О. Емилианъ Дудровичъ	2
11. Церковь въ Божиковѣ	6
12. " " Волощинѣ	6
13. " " Бенѣковцяхъ	6
14. Читальня въ "	6
15. Брацка каса "	6
16. Брацкій склепъ въ Бенѣковцяхъ	6
17. О. Волод. Филиповскій зъ Бенѣ- ковецъ	2
18. Вп. п. Михалина Филиповска зъ Бенѣковецъ	2
19. Вп. п. Елена Филиповска зъ Бенѣковецъ	2
20. Вп. п. Ярослава Филиповска зъ Бенѣковецъ	2
21. Ч. п. Іоанъ Телишевскій зъ Бенѣковецъ	2
22. Ч. п. Василь Телишевскій зъ Бенѣковецъ	2
23. Ч. п. Федорій Долгій зъ Бенѣ- ковецъ	2
24. Ч. п. Андрей Федорикъ зъ Бенѣковецъ	2
25. Ч. п. Іоанъ Чолганъ зъ Бенѣ- ковецъ	2
26. Ч. п. Анастасія Рыбакъ зъ Бенѣковецъ	2
27. Ч. п. Катарина Телишевска зъ Бенѣковецъ	2

28. Ч. п. Катарина Федорикъ зъ Бенѣковецъ	2
29. Ч. п. Тимофтей Телишевскій зъ Бенѣковецъ	2
30. Ч. п. Михайлъ Рыбакъ зъ Бенѣковецъ	2
31. Ч. п. Григорій Шійко зъ Бенѣ- ковецъ	2
32. Ч. п. Дмитрій Бильокъ зъ Бенѣковецъ	2
33. Ч. п. Павелъ Василишинъ зъ Бенѣковецъ	2
34. Ч. п. Григорій Пилипишинъ зъ Бенѣковецъ	2
35. Ч. п. Павелъ Лазаръ зъ Бенѣ- ковецъ	2
36. Ч. п. Мотря Якимѣвъ зъ Бенѣ- ковецъ	2
37. Ч. п. Катарина Шійко зъ Бенѣковецъ	2
38. Ч. п. Пилипъ Тимѣвъ зъ Бенѣковецъ	2
39. Ч. п. Анна Вересъ зъ Бенѣ- ковецъ	2
40. Ч. п. Винцентій Сомикъ зъ Бенѣковецъ	2
41. Ч. п. Микита Романѣвъ зъ Бенѣковецъ	2
42. Ч. п. Николай Пилипишинъ зъ Бенѣковецъ	2
43. Ч. п. Василь Довгій (Ставни- чій) зъ Бенѣковецъ	2
44. Ч. п. Василь Довгій (Михайла) зъ Бенѣковецъ	2
45. Ч. п. Параскевія Каралюсъ зъ Бенѣковецъ	2
46. Ч. п. Парія Шпакъ зъ Бенѣ- ковецъ	2
47. Церковь въ Путятинцяхъ	5

		кор.		кор.
48.	"	"	Рокитнѣ	6
49.	Ч. п.	Евдокія	Фохтъ зъ Рокитна	2
50.	Ч. п.	Марія	Яремко зъ Рокитна	2
51.	Ч. п.	Марія	Колѣвошка зъ Рокитна	2
52.	Церковь въ	Перемышлянахъ		6
53.	"	"	Коростнѣ	6
54.	"	"	Поручинѣ	6
55.	"	"	Буцу	6
56.	Всч. о. Михайлъ	Моссора	парохъ въ Поручинѣ	2
57.	Ч. п.	Гнатъ	Янчинскій зъ Поручина	2
58.	Ч. п.	Теодоръ	Сенѣвъ	2
59.	Впр. о. <i>Пляріонъ Начовскій зъ Пиколовичъ (чл. основ.)</i>	50		
60.	Церковь въ	Пиколовичахъ		5
61.	"	"	Борщевичахъ	5
62.	Всч. о. Левъ	Курмановичъ	парохъ въ Запытовѣ	2
63.	Ч. п.	Іоанъ	Блавацкій зъ Запытова	2
64.	Брацтво	Тверезости въ	Запытовѣ	6
65.	Читальня	св. Володимира		6
66.	Всв. и Впр. о. митр. А. Бѣлецкій	4		
67.	Вс. и Впр. о. митр. Л. Туркевичъ	2		
68.	Всв. о. прал. А. Петрушевичъ	4		
69.	Всв. о. прал. А. Бачинскій	2		
70.	Впр. о. крыл. Е. Билинскій	3		
71.	Впр. о. крыл. І. Чапельскій	3		
72.	Впр. о. Іоанъ Редкевичъ пропов. архик.	2		
73.	Всв. о. др. Гавр. Крижановскій проп. арх.	2		
74.	Впр. А. Мудрикъ спов. архик.	2		
75.	Всч. о. М. Туписъ сотр. архик.	2		
76.	Всч. о. Т. Бобикевичъ сотр. архикат.	2		
77.	Впр. о. Адольфъ Василевскій парохъ церкви св. Параскевіи	2		
78.	Впр. о. Кост. Ярымовичъ парохъ цер. св. Ап. Петра и Павла	2		
79.	Всч. о. А. Темницкій парохъ зав. карного муж.	2		
80.	Всч. о. Николай Галаянтъ катихитъ у Львовѣ	2		
81.	Впр. о. Діонизій Дорожинскій професоръ ц. к. гімн.	2		
82.	Впр. о. Петро Крынякевичъ професоръ ц. к. гімн. у Львовѣ	2		
83.	Впр. о. Онуфрій	Лепкій	професоръ ц. к. гімн. у Львовѣ	2
84.	Всч. о. Іоанъ	Рудовичъ	катихитъ у Львовѣ	2
85.	Всч. о. Юрій	Стеткевичъ	катихитъ у Львовѣ	2
86.	Всч. Северинъ	Згарскій	капелянъ войск. у Львовѣ	2
87.	Всч. о. Ант.	Ломницкій	капелянъ войск. у Львовѣ	2
88.	Всч. о. Кароль	Ёрми	префектъ сем. у Львовѣ	1
89.	Церковь въ	Середопѣльцяхъ		6
90.	"	"	Мукаю	6
91.	Всч. о. Дмитрій	Іосифовичъ	парохъ въ Середопѣльцяхъ	2
92.	Церковь въ	Павловѣ		5
93.	"	"	Станинѣ	5
94.	Всч. о. Матей	Поповичъ	парохъ въ Павловѣ	2
95.	Ч. п. Семень	Грабинскій	зъ Станина	2
96.	Вп. Дир. Тов. „Днистеръ“	Др.		
97.	Ярславъ	Кулачковскій	(чл. основ.)	50
Его Ексц. Высокопреосвященный Митрополитъ киръ Андрей Шептицкій (чл. основ.)				100
98.	Церковь	Архикафедральна	св. Юра у Львовѣ	6
99.	Церковь въ	Корчинѣ	(за 1901, 1902 и 1903 р.)	15
100.	Ч. п.	Симеонъ	Онуфрѣвъ зъ Корчина	2
101.	Ч. п.	Константинъ	Юзвакъ зъ Корчина	2
102.	Всч. о.	Антоній	Онуферко сотр. зъ Скалата	2
103.	Всч. о.	Анастасій	Лотоцкій	2
104.	Церковь въ	Тростянці		6
105.	Ч.	Братство муж. въ	Тростянці	6
106.	"	"	жень. "	6
107.	Всч. о.	Григорій	Рыбчакъ парохъ въ Домажири	2
108.	Церковь въ	Домажири	(мат.)	6
109.	Ч. п.	Марія	Гашукъ зъ Рокитна	2
110.	Ч. п.	Марія	Виньовска зъ Рокитна	2
111.	Хв. Тов.	взаимного кредиту „Днистеръ“ у Львовѣ	(чл. осн.)	51

	кор.		кор.
113. Хв. Тов. <i>взиммыхъ обезпечень</i> <i>„Дивстеръ“ у Львовъ (чл. основ.)</i>	51	129. Всч. о. Корнилій Дудыкевичъ	
114. Всв. о. др. Титъ Мышковскій		парохъ въ Плуговѣ	2
д. к. професоръ у Львовѣ	2	130. Всч. о. Григорій Дяконъ па-	
115. Ч. Громада Пикуловичѣ	5	рохъ въ Махновцяхъ	2
116. Ч. п. Филипъ Бачинскій пѣв.		131. Всч. о. Юліанъ Левинскій па-	
д. въ Пикуловичахъ	2	рохъ въ Розгадовѣ	2
117. Церковь въ Стрѣлкахъ (мат.)	6	132. Всч. о. Николай Малый парохъ	
118. „ „ Стокахъ (доч.)	6	въ Ясенівцяхъ	2
119. Впр. о. Йполитъ Штогринъ		133. Всч. о. Леонидъ Молчковскій	
деканъ и парохъ въ Стрѣлкахъ	2	парохъ въ Стѣнцѣ	2
120. Всч. о. Вол. Глѣбовецкій сотр.		134. Всч. о. Юстинъ Гаврисевичъ	
въ Стрѣлкахъ	2	парохъ въ Жуличахъ	2
121. Всч. о. Стефанъ Мохначкій		135. Всч. о. Іоанъ Малиновскій па-	
въ Львова	1	рохъ въ Жуковѣ	2
122. Впр. о. Александеръ Чемеринъ-		136. Всч. о. Николай Мриглодовичъ	
скій деканъ въ Золочевѣ	2	сотр. въ Коронци	2
123. Всч. Стефанъ Стисловскій па-		137. Всч. о. Лука Несторъ парохъ	
рохъ въ Ляцкѣмъ	2	въ Ремизівцяхъ	2
124. Всч. о. Іосифъ Вергановскій па-		138. Всч. о. Володимиръ Пѣдсонъ-	
рохъ въ Почапахъ	2	скій парохъ въ Белзци	2
125. Всч. о. Теофилъ Бородайке-		139. Всч. о. Димитрій Склеповичъ	
вичъ парохъ въ Тростянци	2	въ Поморянахъ	2
126. Всч. о. Юліанъ Габрусевичъ		140. Всч. о. Антоній Яновичъ па-	
парохъ въ Годовѣ	2	рохъ въ Струтинѣ	2
127. Всч. о. Емиліанъ Гавришо па-		141. Всч. о. Николай Яновичъ па-	
рохъ въ Бѣбщинахъ	2	рохъ въ Кальнѣмъ	2
128. Всч. о. Николай Демчинскій		142. Всч. о. Михаилъ Кордуба па-	
завѣд. въ Пльѣснянахъ	2	рохъ въ Сушнѣ	4

Вписове и вкладки за I кварталъ 1903 == 723

III. Жертвы:

1. Впр. и Всв. Митрополича Капитула за картки въ день Пап-			
ского юбилею	20	кор.	— сот.
2. Всв. о. др. Іосифъ Мѣльницкій віцеректоръ сем.	2	„	— „
3. Брацтво церковне въ Стрѣлкахъ	4	„	— „
4. Брацтво церковне въ Стокахъ ad Стрѣлки	4	„	— „
Разомъ	30	кор.	— сот.

IV. Процентъ вѣдъ книж. щадн. Днѣстра ч. 287/II. 134 „ 85 „

В) Розходы.

1. Выпечатане и зброшуроване 5000 прим. Статутѣвъ вразъ			
зъ обертками	195	„	59 „
2. 4 книги для Тов. и 2 теки	17	„	75 „
3. Папѣръ, листы, коверты, марки, коресп.	6	„	30 „
4. За заложене книгъ касовыхъ	16	„	— „
5. Служба	1	„	50 „
Разомъ	237	кор.	14 сот.

Зоставленє.

А. Приходи:

I. Позосталість касова зъ 1902 р.	3589 кор. 21 сот.
II. Вписове и вкладки въ I квар. 1903 р.	723 " — "
III. Жертвы	30 " — "
IV. Процентъ вѣдъ книж. щадн. Днѣстра ч. 287/II	134 " 85 "

Разомъ

4477 кор. 06 сот.

В. Розходи въ I квар. 1903 р.

237 " 14 "

Станъ касы зъ днемъ 31/3 1903

4239 кор. 92 сот.

Львѣвъ 31. марта 1903 Свящ. *Стефанъ Мознацкій* касієръ.Провѣривъ и справдивъ по мысли § 25. Статута комитетъ надзирающій
Львѣвъ дня 2/4 1903.*Пачовскій, Давидякъ, Шухевичь.*

Увага. Позосталість касова зъ попереднихъ лѣтъ взгядно зъ р. 1902 въ квотѣ кор. 3589.21 яко походяча зъ часѣвъ, коли Товариство розтягало ся на всѣ 3. Епархїи буде на найближшѣмъ загальномъ збраннѣ вѣдно роздѣлена межѣ всѣ 3. Епархїи.

Повыше Справозданє подає ся по мысли §. 19, 5. Статута до вѣдомости Всѣхъ Клира АЕпархїяльного особливо же Всѣхъ Настоятелѣвъ деканатѣвъ зъ поновнымъ препорученємъ, щобы добротинный цѣли того такъ спасительного Товариства и дальше попирати не залишили.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 24. цвѣтня 1903.

Ч. 32.

Обвѣщеня конкурсовъ.

I.

Митроп. Консисторія розписує на конкурсъ слѣдующій парохїи:

а) подъ днемъ 30. цвѣтня 1903 зъ реченнемъ до дня 25. червня 1903:

Ч. 2477. — **Скнилѣвъ** зъ прилуч. Олышанка, декан. Унѣвского, наданя приватного.

б) подъ днемъ 14. мая 1903 зъ реченнемъ до дня 9. липня 1903:

Ч. 3221. — **Николаѣвъ** зъ прилуч. Пѣдсоснѣвъ, декан. Бобрецкого, наданя приватного.Ч. 3261. — **Дарахѣвъ** зъ прилуч. Титкѣвъ и Пантелиха, декан. Теробовельского, наданя Высокопреосвященного Ординаріату обр. гр. кат.

в) подъ днемъ 14. мая 1903 зъ реченнемъ до дня 8. липня 1903:

Ч. 3391. — **Болахѣвъ** зъ прилуч. Волоске село и Должка, декан. Болахѣвского, наданя Ёго Величества Цѣсаря.

г) *підъ днемъ 14. мая 1903 зъ реченнемъ до дня 15. червня 1903:*

Ч. 3390. — Посада VI. Викарія архикатедрального и Префекта закристіи при Церквѣ св. ВМ. Георгія въ Львовѣ.

д) *підъ днемъ 21. мая 1903 зъ реченнемъ до дня 16. липня 1903:*

Ч. 3429. — **Томашѡвцѣ**, декан. Журавеньского, наданя приватного.

Ч. 3430. — **Довге** зъ прилуч. Тужилѡвѣ, декан. Калуского, наданя Ёго Величества Цѣсаря.

Вѡдъ Митрополитальной Консистеріи.

II.

Ч. 3098. — Оголошуе ся конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ Збаражи.

Ц. к. Рада школьна окружна въ Збаражи розписала підъ д. 8. цвѣтня 1903 Ч. 323 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ 6-клясовѡй школѣ мужескѡй въ Збаражи зъ обовязкомъ учити религіи такожъ въ тамошнѡй школѣ 5-клясовѡй женьскѡй. До тои посады привязані суть поборы III клясы платъ. — Убѣгаючи ся о туюже посаду священники мають належито удокументовані поданя посредствомъ своеи настоятельной власти до высше сказаной ц. к. Рады школьной окружной внести до дня 15 червня с. р.

Тое подае ся Всч. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости.

Вѡдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѡвѣ, дня 5. мая 1903.

III.

Ч. 3585. — Оголошуе ся конкурсъ на посаду катихита въ Рогатинѣ.

Ц. к. Рада школьна окружна въ Рогатинѣ розписала підъ д. 23. цвѣтня 1903 Ч. 983 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ 6-клясовѡй школѣ мужескѡй въ Рогатинѣ зъ обовязкомъ учити религіи такожъ въ тамошнѡй 6-клясовѡй школѣ женьскѡй. До тои посады привязані суть поборы III. клясы платъ зъ увзглядненемъ постановленя §. 4. уставы зъ дня 22. червня 1899 (Ч. 81 В. зак. кр.). — Священники убѣгаючи ся о тую посаду мають дотычнй поданя посредствомъ своеи настоятельной власти до ныше сказаной ц. к. Рады шк. окружной внести до дня 30. червня 1903.

Тое подае ся Всч. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости.

Вѡдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѡвѣ, дня 24. мая 1903.

Институтъ Ставропигійскій въ Львовѣ надавъ зъ фундаціи бл. п. Павла Зарицкого одноразову запомогу въ квотѣ 160 кор. церквѣ въ Тарнавѣ горно́й.

ХРОНИКА.

Сотрудництва отримали оо.:

Петро Петрица въ Золочевѣ, Корнилій Йойко въ Лѣщинѣ, Андрей Дубицкій въ Николаевѣ, Алексей Пеленскій въ Буску, Ювеналь Билинскій въ Псарахъ, Антоній Лучаковский въ Зборѣ, Филиппъ Свергунъ въ Ушнии, Александръ Кваснюкъ въ Вербовѣ, Петро Рудакевичъ въ Кобыловолокахъ, Іеромонахъ Мартирій Котовичъ въ Кутковцяхъ.

Завѣдательства отримали оо.:

Теодоръ Гургаль въ Богутинѣ, Максимиліанъ Кинашъ въ Хороснѣ, Іоанъ Королюкъ въ Выпискахъ, Михаилъ Раковский въ Букачѣвцяхъ, Василий Владичинъ въ Кропивнику, Казимиръ Савицкій въ Сквиловѣ дек. Унѣвского, Артеміи Авдиковичъ въ Рыпьянцѣ, Іоанъ Гургула excurrendo въ Гозѣвѣ, Николай Левицкій въ Плавю, Іосифъ Коменда въ Пльснѣнахъ, Зеновій Маркевичъ въ Дараховѣ, Теодоръ Василикъ въ Гозіевѣ, Евгений Бартошъ въ Бѣлѣй, Максимъ Панасюкъ въ Станиславѣ, Лука Побоярскій въ Лукавиці нижній.

Въ пропозиціи умѣщеніи оо.:

на **Стратинѣ** въ тернѣ: 1) Зарицкій Емилианъ, 2) Барановскій Юліанъ, 3) Дубановичъ Іосифъ — а въ списѣ: 4) Юрковъ Іоанъ.

на **Выписки**: 1) Іоанъ Королюкъ, 2) Володимиръ Левицкій.

на **Литвинѣ** въ тернѣ: 1) Іосифъ Высочанскій, 2) Юліанъ Галькевичъ, 3) Михаилъ Горбачевскій — а въ списѣ: 4) Теодоръ Ковальскій, 5) Тимотей Бордулякъ, 6) Кипріянь Дурбакъ, 7) Корнилій Лотоцкій, 8) Теодоръ Кордуба, 9) Левъ Сѣлиньскій, 10) Юліанъ Барановскій, 11) Лука Демчукъ, 12) Плятонъ Карпинскій, 13) Алексей Пясецкій, 14) Іоанъ Кмитъ, 15) Іосифъ Дубановичъ 16) Миронъ Коритко.

на **Дернѣ**: 1) Василий Лиско, Іосифъ Дикій, 3) Василий Владичинъ, 4) Михаилъ Сивеньскій, 5) Андрей Одѣжинскій.

Презенты отримали оо.:

Іоанъ Гургаль на Борки великій, Іосифъ Дубановичъ на Стратинѣ, Николай Демчинскій на Бѣлявцѣ, Іоанъ Хавалка на Ивачѣвѣ, Логинскій Іосифъ на Володимирцѣ, Іоанъ Королюкъ на Выписки, Корнилій Лотоцкій на Литвинѣ.

Канон. институцію отримали оо.:

Іоанъ Гарматій на Стрыганцѣ, Григорій Панчишинъ на Гологоры, Евстахій Радкевичъ на Гаѣ, Яковъ Сироѣдовъ на Сиховѣ, Іосифъ Дяковъ на Городиславичѣ, Теодоръ Величковскій на Долину, Левъ Юрчинскій на Помонята, Павло Кульчицкій на Черепинѣ, Шихъ Іоанъ на Вѣденѣ, Петро Кордуба на Волю велику.

Власть binandi отримали оо.:

Парохъ въ Дунаевѣ, парохъ въ Берездѣвцяхъ, сотр. въ Рогатинѣ.

Вѣдпусть на всегда отримала церковь:

Вознесенія Господняго въ Березовици великой.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

- О. Иполить Богачевскій, парохъ Лопянки, померъ дня 22. лютого 1903.
 О. Атаназій Чемеринскій, парохъ Сквилова, дек. Унѣвского, померъ дня
 О. Леонидъ Романовскій, парохъ Рышанки, померъ дня 3. цвѣтня 1903.
 О. Іоанъ Головкевичъ, парохъ Спаса, померъ дня 14. цвѣтня 1903.
 О. Іоанъ Маркевичъ, парохъ Дарахова, померъ дня 27. цвѣтня 1903.
 О. Іоанъ Каратницкій, парохъ Довгого, дек. Калущ., померъ дня 6. мая 1903.
 О. Емилианъ Чирнянскій, парохъ въ Томашѣвцяхъ, померъ дня 8. мая 1903.
 Душѣ Ихъ поручають ся молитвамъ Всѣхъ Клира

Выказъ жертвъ вplyнувшихъ до канцеляріи Митр. Консисторіи за часъ вѣдъ 1. сѣчня до 31. марта 1903:

а) на потреби св. Отця :

Всѣхъ. Урядъ парох. въ Вишенцѣ вел. 80 сот., Впр. о. Пралатъ Кобылянскій 4 кор.,
 Всѣхъ. Уряды парох. въ: Бѣлоголовахъ 4 кор., Ясеновѣ 20 кор., Якимовѣ
 19 кор. 40 сот., Скалатѣ 4 кор. 32 сот.

б) на місії и знесеніи неволѣ въ Африцѣ :

Впр. о. Пралатъ Кобылянскій 2 кор., Всѣхъ. Урядъ парох. въ Долгѣмъ дек. Калус-
 кого 2 кор. 20 сот.

в) на місії и грѣбѣ Христовый въ святой земли :

Впр. о. Пралатъ Кобылянскій 2 кор.

г) на місії католицкій :

Впр. о. Пралатъ Кобылянскій 2 кор.

д) на институтъ св. Іосафата :

Впр. о. Пралатъ Кобылянскій 4 кор., Всев. и ВПрепод. Еп. Консисторія Станисла-
 вѣвска 60 кор. 80 сот.

е) на фондъ будовы церквей :

Всѣхъ. Урядъ парох. въ Бортковѣ 4 кор., Всѣхъ. Урядъ декан. Скалатскій 80 кор. 35 сот.

ж) для руского Комитету въ Бразиліи :

Всѣхъ. Уряды парох. въ: Малковичахъ 4 кор., Луцѣ Станисл. Епархіи 2 кор., Впр.
 о. Пралатъ Кобылянскій 2 кор.

з) на книжечку: „Житє Папы Льва XIII :

Всѣхъ. Уряды декан.: Городецкій 21 кор., Золочѣвскій 28 кор.

и) на фондъ Неофитѣвъ :

Впр. о. Пралатъ Кобылянскій 4 кор.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

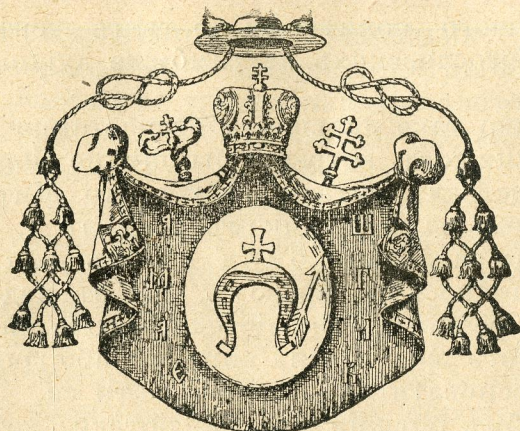
Лѣвѣвъ, дня 30. мая 1903.

Андрей Бѣлєикій

Генеральный Викарій и Офиціалъ.

Накладомъ Митр. Ординаріата.

Изъ Ставропигійской типографіи лѣдъ управ. О. Данилюка

Львівсько-Архієпархіальний ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 16. липня.

Ч. IX.

Ч. 35.

Ч. 4811. — Въ справѣ бібліотекъ деканальныхъ и парохіальныхъ.

Єсть то рѣчею неоспоримою, що священники, которыхъ званємъ єсть учить людей своей духовной опѣцѣ повѣренныхъ Божого закона, должні самі точно сей законъ знати и въ томъ его знанію щоразъ большій поступи дѣлать. Они суть послѣ словъ І. Христа свѣтъ міра, тожъ о удержаніи того свѣтла мають они усиленно старати ся. Тое ихъ свѣтло должно особливо нынѣ ясно и постоянно горѣти, коли то нынѣшний вѣкъ величає ся такимъ высокимъ просвѣщенємъ, коли то нынѣ умѣтности и всякіи искусства поступають зъ каждымъ днемъ великаньскими шагами, коли то днесъ всюду ширить ся просвѣта. Тожъ нынѣ душпастврь, желающій розвинути якъ найуспѣшнѣйшу, всесторонну дѣятельность, желающій стати ся полезнымъ для всѣхъ меньше и больше образованныхъ и просвѣченныхъ сословій, не може обмежити ся на науцѣ самого только богословія, но вонъ мусить доконче вѣддати ся высшимъ наукамъ мірскимъ, а то тымъ больше, понеже тѣ науки не лишъ побольшають повагу, почитаніе и довѣре для священника у мірянъ, але кромѣ того, уважаніи зъ становища богословія, суть дѣйстно для душпаствря спомагающими средствами до тымъ

точнѣйшого и лекшого понятія и до тымъ успѣшнѣйшого застосованія вѣдомостей богословскихъ въ самѣмъ же душпастирствѣ въ всѣхъ его вѣдношеняхъ.

Понеже однако таке дальше а безнастанне образоване священникѣвъ потребуе книжокъ, котрыхъ бы они не могли иабути при своихъ скудныхъ средствахъ матеріальныхъ, то Митрополичій Ординаріятъ вѣзвавъ окремымъ обѣжникомъ еще зъ д. 4. мая 1826 ч. 1995 Вч. Духовенство до закладанія библиотекъ деканальныхъ и парохіальныхъ, поносячи заразомъ, що въ недостатку публичного фонда на основане реченыхъ библиотекъ, мають тѣ библиотеки посредствомъ добровѣльного жертвованія книжокъ або грошей назначеныхъ на купно тыхже основати ся и побѣлшати ся. А дальше такъ читаемъ въ помянутѣмъ обѣжнику: „Библиотеки, котры мають основати ся, могутъ уважати ся або яко парохіальны, для ужитку пароха основані въ самѣмъ мѣсци парохіи, або яко деканальны устроені въ деканатѣ, назначені до ужитку цѣлого деканального клира. Основане парохіальныхъ библиотекъ було бы зъ каждого взгляду наибѣльше пожадане, такъ якъ священники, посѣдаючи въ своемъ мѣсци жерело потрѣбныхъ для себе вѣдомостей, могли бы тымъ лекше и тымъ частѣйше зъ того жерела черпати. Однако основане деканальныхъ библиотекъ могло бы всюда лекше и скорше перевести ся; а хотая выдае ся, що такі библиотеки не були бы совершенно догѣдны, понеже священники були бы приневолені удавати ся далѣше по потрѣбѣ до читанія книжки и понеже не рѣдко требована книжка межи тымъ другому, скорше зголосившому ся, була бы выдана, — то однако мимо тыхъ невыгѣдъ посѣдали бы кондеканальны середъ себе жерело наукового корму, на котрѣмъ неодному до теперъ збувае; выше же реченѣй недогѣдности можна бы въ части зарадити, заосмотривши библиотеку двома або бѣльше примѣрниками книжокъ, котрыхъ бы пришло ся частѣйше до читанія употреблять“.

Дальше же такъ читаемъ въ помянутѣмъ обѣжнику: „Библиотеки парохіальны, списані инвентарно, мають зѣставати всегда пѣдъ непосреднымъ дозоромъ и вѣдвѣчательностію мѣсцевыхъ парохѣвъ. Що дотычить ся деканальныхъ библиотекъ, то здае ся, що найвѣдвѣтнѣйше було бы основувати тіеже при урядахъ деканальныхъ, где зѣставали бы пѣдъ непосреднымъ дозоромъ и вѣдвѣчательностію деканѣвъ. Понеже однако деканальный урядъ не естъ привязанный до певной парохіи, догѣдною до основанія библиотеки, протѣе, если бы священники рѣшили где основати деканальну библиотеку, буде зависѣти вѣдъ ихъ спѣльного порозумѣнія, мѣсто деканьскои парохіи vybrати друге мѣсце, въ котрѣмъ найдогѣднѣйше и найбезпечнѣйше речена библиотека могла бы бути умѣщена и пѣдъ непосредный дозоръ и вѣдвѣчальность мѣсцевого пароха вѣддана“.

Вѣдповѣдно тымъ практичнымъ гадкамъ помянутого обѣжника розпоряджае Митрополичій Ординаріятъ слѣдующе:

1) Библіотеки парохіяльні і деканальні суть для дальшого образованя Всч. Духовенства необходимо потрібні; для того мусить находити ся при кождомъ урядѣ парохіяльнымъ бібліотека парохіяльна, а въ кождомъ деканатѣ бібліотека деканальна.

2) Библіотеки парохіяльні удержують ся и побольшають ся старанемъ кождого мѣсцевого пароха; бібліотеки же деканальні яко спільна власність клиру цѣлого деканата мають удержувати ся и побольшати ся старанемъ и рѣчними взаимною умовою установленными датками Ч. Отцѣвъ кондеканальныхъ, даровизною книжокъ и записованемъ пособій грошевыхъ на рѣчь тыхже бібліотекъ.

3) Библіотека деканальна має находити ся въ найдогіднѣйшомъ мѣсци въ деканатѣ вѣдповѣдно спільному порозумѣнню Ч. ОО. кондеканальныхъ, и має находити ся підъ непосредственнымъ дозоромъ и вѣдчателістю мѣсцевого пароха.

4) Всѣ книжки такъ парохіяльныхъ якъ и деканальныхъ бібліотекъ мають бути до инвентаря церковного втягнені, и то такъ тіи книжки, котрі въ тыхъ бібліотекахъ уже находятъ ся, якъ и тіи, котрі зъ часомъ до тыхъ бібліотекъ будуть набувані. (Зри розпорядженє М. Орд. зъ 9. жовтня 1902 Ч. 5822, и зъ д. 7. груднл 1902 Ч. 8581.)

5) Для кождой бібліотеки деканальной має бути Ч. ОО. кондеканальными выбраный т. зв. кураторъ, который удержувавъ бы порядокъ въ бібліотецѣ, межи кондеканальныхъ книжки за реверсами позичавъ и вѣдъ нихъ тіиже вѣдбировъ, закупно новыхъ книжокъ на соборчикахъ деканальныхъ предкладавъ и рѣчні датки вѣдъ Ч. ОО. кондеканальныхъ на ту цѣль збиравъ. Якъ уже зъ самой природы рѣчи випливає (зри выс. точку 3.), найвѣдповѣднѣйшимъ на такого куратора деканальной бібліотеки бувъ бы парохъ той мѣсцевости, де така бібліотека деканальна находить ся. (Зри розпор. Митр. Орд. зъ д. 20. сѣчня 1876 ч. 273.)

6) Всч. Уряды деканальні суть обовязані старанно доглядати, що бы всѣ приписы сего нынѣшного розпорядженя були точно виконувані; они мають при своихъ осмотрахъ деканальныхъ звертати свою увагу на станъ и розвѣй такъ парохіяльныхъ якъ и деканальныхъ бібліотекъ и предкладати о томъ до Митрополичого Ординаріату що року окреме точно справозданє.

Нынѣшне розпорядженє Митр. Ординаріата має бути въ кождомъ деканатѣ на найблизшомъ соборчику деканальномъ Ч. ОО. кондеканальнымъ оповѣщенє и до якъ найскоршого виконаня припущене.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 19. червня 1903.

Ч. 36.

Ч. 4751. — Взглядомъ авдіенцій у Ихъ Ексцеленціи ВПреосвящ. Митрополита.

Повѣдомляє ся симъ Всечестне Духовенство, що Ихъ Ексцеленція Преосвященный Митрополитъ удѣляють послуханя лише рано вѣдъ 10-ои до 1-ои години въ Понедѣлокъ, Второкъ, Середу и Пятницю, если въ тѣ дни не припаде якій торжественный праздникъ.

Зъ канцеляріи гр. кат. Митроп. Консистеріи.

Львѣвъ, дня 29. червня 1903.

Ч. 37.

Ч. 4649. — Въ справѣ належитости за книгу „Служба Нр. 3. Пр. Дѣвы“.

Тии Всч. Уряды деканальні, котрі належитости за книгу „Служба Нр. 3. Пр. Дѣвы“ доси еще не зложили, взывають ся, щобы тую належитѣсть до Перемыскои Епископскои Консистеріи впрѣсть надѣслати поскорили.

Вѣдъ Митрополитальнои Консистеріи.

Львѣвъ, дня 29. червня 1903.

Ч. 38.

Ч. 171/Ком. — Въ справѣ вдов. — сиротиньского фонда.

Чого обавляно ся, тоє теперъ и послѣдовало. Не помогли упомѣненя въ приказѣ зъ дня 4. цвѣтня 1902 Ч. 157/Ком., та на моральну вѣдвѣчальнѣсть такъ Всч. Урядѣвъ деканальныхъ и вдовичихъ Комисарѣвъ, якъ и всего Священства Епархіяльного, а на скорбь и явне розжаловане нашихъ нещасливыхъ вѣдѣвъ и сирѣтъ, мусѣла бути звычайна запомога на р. 1902 значно понижена до уплаты лише по 100 коронъ на лице. — Выславши туюже до всѣхъ деканатѣвъ и до обохъ Дієцезальныхъ Консистерій, поновно упоминае ся къ напряженому удовлетвореню моральному обовязкови въ цѣли благодарительной, а вѣдтакъ ревнѣйшому якъ дотеперъ уплачуваню и текучихъ и много залеглыхъ даткѣвъ до фонда вдов-сиротиньского, щобы уможливленою зѣстала зновъ, если не высша, то хоть давнѣйша выплата по 100 коронъ на одно лице. — При тѣмъ зауважае ся, що межи вдовы и сироты до получения за р. 1902 запомоги, не були ще приняті: вдова Жуковска Софія по О. Фавіянѣ, вдова Була Марія зъ сирот. зъ дек. Журавеньского и вдова Левицка Савина зъ сирот. зъ Щуровичъ по причинѣ спѣзненого або недокладного заподаня, а вдова Билиньска Марія по О. Викторѣ зъ Шибалина и сир. Величковскій Діонизій зъ дек. Пѣдгаецкого, про невыказане зъ деканатѣвъ, въ котрыхъ выказані були за р. 1901 тоже и зъ никуды инде.

Львѣвъ, дня 27. марта 1903.

Ч. 39.

Ч. 4872 — Въ справѣ залежлостей за шематизмы зъ 1902 и 1903 р.

Митрополича Консисторія завзываетъ Всч. Уряды деканальнѣи, абы найдалѣше по конецъ липня 1903 вырѣвнали всѣ залежлости за шематизмы зъ 1902 и 1903 р.

Такожь пригадуе ся, що цѣна за шематизмъ на 1903 р. выно- сить 2 кор. 60 сот.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Лѣвѣвъ, дня 3. липня 1903.

Ч. 40.

Ч. 4872. — Въ справѣ вѣдтинковъ до шематизму на 1904 р.

Митрополича Консисторія розсылае Всч. Урядамъ деканальнымъ вѣдтинки зъ шематизму и поручае, абы ихъ точно поправили пѣсля дать поданныхъ имъ черезъ Всч. Уряды парохіальнѣи, а вѣдтакъ исправленіи предложили Митрополитчѣи Консисторіи найдалѣше до дня 31. серпня 1903 р.

Неисправленіи або неточно поправленіи вѣдтинки зверне Митро- полича Консисторія дотычнымъ Урядамъ деканальнымъ до поновной корректуры и тому подбають Всч. ОО. Настоятелѣ деканатѣвъ о со- вѣстне переведеие поправокъ, абы зъ ихъ вины не опѣзнявало ся выдане шематизму на 1904 р.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Лѣвѣвъ, дня 3. липня 1903.

Ч. 41.

Ч. 4753. — Повѣдомляе ся, що до институціи на нову парохію належить предкладати увѣльнене выдане черезъ декана вѣдъ занимаиой посады и посвѣдчене комитету парох.

Пригадуе ся Всечесному Духовенству, що кождый парохъ ин- титуованный на нову парохію зъ днемъ своєї институціи отримуетъ судовладство въ тѣи новѣи парохіи и всѣ права пароха, а тымъ са- мымъ тратитъ судовладство въ тѣи посадѣ, котру до теперъ зани- мавъ; длятого не вѣльно ему на давнѣйшѣи его посадѣ справовати ніякихъ чинностей душпастьерскихъ, а обовязанный естъ сейчасъ по институціи удати ся на нову свою парохію. Въ тѣи цѣли має кож- дый священникъ, завѣзванный до каноничной институціи на парохію въ иншѣи мѣсцевости день передъ институціею бути увѣльненный вѣдъ занимаемой нимъ посады черезъ урядъ деканальный и до институціи привести зъ собою декретъ увѣльнення разомъ зъ вѣдписомъ прото- кола передачи пѣдписаного деканомъ або его заступникомъ, уступа-

ючимъ душпастиремъ и до часу прибутя нового душпастыря поставленымъ тымчасовымъ завѣдателемъ, священникомъ зъ найблизшой мѣсцевости, и зъ посвѣдченемъ комитету церковного, що до уступаючого душпастыря не має ніякои претенсії. По отриманій інституції має новопоставлений парохъ сейчасъ удати ся на нову свою посаду, а въ давнѣйшій своїй посадѣ не смѣе виконувати ніякихъ душпастырскихъ чинностей, а тілько новопоставлений тымчасовый завѣдатель ажъ до прибутя назначеного Консисторією завѣдателя. Протоє нѣмъ котрый зъ Всечестныхъ Отцѣвъ прибуде до інституції повиненъ уже до випровадження ся на нову посаду бути цѣлкомъ готовый, такъ щобы уже въ самъ день інституції мѣгъ новый душпастырь на его мѣсце спровадити ся и душпастырство обняти.

Поручає ся Всечестному Духовенъству стисло до сего розпорядження застосовати ся.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторії.

Львѣвъ, дня 6. липня 1903.

Ч. 42.

Ч. 3738. — Въ справѣ Товариства „Днѣстеръ“.

Загальні збори Товариства взаимныхъ убезпечень въ Львѣвъ „Днѣстеръ“ рѣшили дня 21. мая с. р. зъ надвыжки білянсової за рѣкъ 1902 назначити суму 2.000 коронъ на публичній добродѣйній цѣли, а Рада надзираюча постановила цѣлу ту суму роздѣлити на релігійній богоугодній цѣли а именно: до розпорядимости ВПреосвященного Ординаріату 400 кор., а обохъ Епископскихъ Ординаріатѣвъ по 300 кор., для Товариствъ взаимной помощи дяко́въ всѣхъ трехъ Епархій по 100 кор., а решту 700 кор. роздѣлити на будову рускихъ церквей: въ Яслѣ 200 кор., въ Дорна Ватра на Буковинѣ 100 к., въ Заставній на Буковинѣ 50., ОО. Василянѣмъ у Львѣвъ на обнову престола 100 кор., въ Вацовичахъ дрогобицкого повѣту 50 кор., въ Биковѣ мостиского повѣту 50 кор., въ Волостковѣ городецкого повѣту 50 кор., въ Арламѣвскій Воли мостиского повѣту 50 кор. и въ Боулинцяхъ бучацкого повѣту 50 кор.

Суму 400 кор. до розпорядимости ВПреосвященного Митрополитического Ординаріата назначивъ Тойже Товариству св. Петра.

Подаючи се до вѣдомости ВЧ. Духовенъства припоручаємъ горячо, доложити всякого стараня, щобы попираючи Товариство „Днѣстеръ“ такъ Церкви якъ и приходскій будинки въ тѣмже Товариствѣ обезпечати.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 9. липня 1903.

Ч. 43.

Ч. 4192. — Поручає ся типикъ Впр. О. Изидора Дольницького.

Поручає ся всѣмъ Душпастирямъ Архіепархіи набути для своихъ Церквей Типикъ ВПреп. О. Изидора Дольницького, Духовника Сѣмєнища, яко дѣло всѣхъ случаѣ Богослуженія Церковного докладно обнимающе, и критично редаговане, и яко плодъ многолѣтнихъ трудѣвъ на поли обрядовѣмъ.

Набути можна або въ Жовквѣ въ книгопечатни ОО. Василянъ, або въ Львовѣ у Ви. П. Димета, по цѣнѣ 6 коронъ зъ оправою въ полотно.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 11. червня 1903.

Ч. 44.

Ч. 4325. — Въ справѣ „Напѣвника церковного“ Игнатія Полотнюка.

Бл. п. Игнатій Полотнюкъ, бувшій пѣвецъ церковный въ Станиславѣвъ выдавъ „Напѣвникъ церковный“ одобренный всѣми трома нашими Ординаріями, котрый може велику прислугу принести пѣвцамъ церковнымъ и до zaloженія хору церковного. Понеже кромѣ того позѣстала по авторѣ того Напѣвника вдовиця, немаюча ніякого утриманія, а маюча еще въ печатнѣ довгъ за печатане згаданого Напѣвника, то Всеч. Духовенство сповнить такожъ учинокъ милосердный, если для каждой церкви закупить ся по одному примѣрнику того Напѣвника. Цѣна одного примѣрника 4 кор. — Удавати ся належитъ до вдовицѣ по Авторѣ: Катерины Полотнюкъ въ Станиславѣвъ ул. Собеского ч. 50.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 24. червня 1903.

Ч. 45.

Ч. 4935. — Оголошує ся, що въ Краковѣ накладомъ издавництва апостольства молитвы напечатанный есть въ р. 1903 Новый индексъ забороненныхъ книгъ.

Въ Краковѣ накладомъ издавництва Апостольства молитвы напечатанный въ р. 1903 „Новый индексъ забороненныхъ книгъ“ а заразомъ и его узасаднене, дѣяннє и нове право, уложенный о. Владиславомъ Щепаньскимъ Тов. Исусового на польскѣмъ языкѣ. Дуже користо есть для каждого священника, чтобы мавъ индексъ забороненныхъ книгъ въ своихъ рукахъ, чтобы въ данѣмъ случаю мѣгъ переувѣдчити ся чи яка книга есть заборонена чи нѣ; длятого поручає ся Всечестному Духовенству тоє дѣло.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 8. липня 1903.

Ч. 46.

Ч. 4748. — Въ справѣ належитости за „Большій Катехизмъ“.

Всечестній Уряды деканальній, котрій еще до теперъ не присла сюда належитости за выслані до нихъ тут. Консистерією примѣрни „Большого Катехизма христіянско-католицкой религіи“, схотять ту належитость якъ найскорше суды прислати.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

Львовъ, дня 10. липня 1903.

Ч. 47.

Ч. 5212. — Въ справѣ Товариства св. Петра.

Выдѣлъ Товариства запомогі убогихъ церквей имени св. Пет въ Львовѣ предложивъ сюда по мысли §. 19, 5. зъ просьбою о олошене слѣдующе **Справоздане** о станѣ Товариства св. Ап. Петра II-гій кварталъ 1903 р.:

D Приходы:

А) Позѣсталѣсть касова з I-ого кварталу 1903 . . . 4239 кор. 92 с

Б) Вписове и членьску вкладку зложили:

	кор.		
1. Церковь въ Лисеничахъ	6	18. О. Іоанъ Любавичъ парохъ	
2. П. Михайлъ Яворскій зъ Лисеничъ	2	Острова (основ.)	
3. Всв. и Впр. Митрополита Капитула у Львовѣ	51	19. О. Іоанъ Давидовичъ сотр. Церк.	
4. Впр. о. прал. Мартинъ Пакѣжъ	1	Усп. П. Д. М. у Львовѣ	
5. Церковь въ Фразѣ (дек. Ходорѣвского)	6	20. О. Романъ Красицкій сотрудн.	
6. Крамница братска въ Фразѣ	6	Церк. Усп. П. Д. М. у Львовѣ	
7. Тов. „Власна помѣчь“ въ Фразѣ	6	21. О. Теодозій Лежогубскій сотр.	
8. Церковь въ Пѣдгорю ад Фрага	6	св. О. Николая у Львовѣ	
9. О. Іеронъ Кмицикевичъ дек. и пар. Фраги	2	22. О. Іосифъ Панасинскій пар.	
10. Церковь въ Ланахъ (дек. Буского)	6	Кульпаркова	
11. О. Кароль Бардинъ пар. Ланѣвъ	3	23. О. д-р Стефанъ Юрикъ катех.	
12. О. Петро Гаранюкъ „ Осталовичъ	2	гѣмназ. у Львовѣ	
13. Церковь въ Осталовичахъ (дек. Бобрецького)	6	24. О. крыл. др. Іосифъ Делькевичъ	
14. Церковь въ Мерещовѣ (дек. Бобрецького)	6	у Львовѣ	
15. О. Евгенийъ Шухевичъ пар. Пѣдберезецъ (основ.)	50	25. О. Лукіянъ Сѣчинскій пар. Мшанѣ	
16. Ч. Рада Громадска въ Пѣдберезцяхъ (основ.)	50	26. Церковь въ Мшанѣ (дек. Городецкого)	
17. Сов. Романъ Алексѣевичъ начальникъ суду въ Угновѣ (основ.)	100	27. Сов. Николай Герасимовичъ сеніоръ Ставроп. Института	
		28. О. Корнилій Сеникъ пар. Бережницъ кор.	
		29. Церковь въ Бережницѣ Кор.	
		30. „ въ Рогознѣ ад Бережницѣ	
		31. Ч. Марія Вигоръ зъ Рокитна	
		32. О. Онофрей Кончевичъ сотрудн. зъ Иванчанъ	
		33. Церковь въ Иванчанахъ (Збаражъ)	

	кор.		кор.
34. " въ Кобылтѣ ад Иванчаны	6	64. О. Іосифъ Кулицкій парохъ Маркополя	1
35. " въ Березовици малой ад Иванчаны	6	65. Церковь въ Маркополи (дек. Залозецкого)	6
36. Хв. Тов. „Народна Торговля“ у Львовѣ (основ.)	101	66. О. Юліянъ Левицкій пар. Пенякъ	2
37. Церковь въ Олѣвѣ (дек. Зборѣвского)	6	67. Вп. Антонина Левицка зъ Пенякъ	2
38. Церковь въ Бѣлокерниці (дек. Зборѣвского)	6	68. Церковь въ Пенякахъ	6
39. Церковь въ Озерянцѣ (дек. Зборѣвского)	6	69. О. Кипріянь Дурбакъ пар. Вербѣвича	2
40. Церковь въ Цецовѣ (дек. Зборѣвского)	6	70. О. Романъ Ляндеръ пар. Залозецъ нов.	2
41. Церковь въ Перепельникахъ (дек. Зборѣвского)	6	71. Церковь въ Залѣзцяхъ новыхъ	5
42. Церковь въ Гукаловцяхъ (дек. Зборѣвского)	6	72. О. Григорій Городницкій парохъ Серетця	2
43. Церковь въ Сервирахъ (дек. Зборѣвского)	6	73. О. Григорій Павлюкъ зав. Кутищъ	2
44. Церковь въ Ярчѣвцяхъ (дек. Зборѣвского)	6	74. О. Іляріонъ Мединскій парохъ Шишковецъ	2
45. Церковь въ Кудинѣвцяхъ (дек. Зборѣвского)	6	75. Церковь въ Шишковцяхъ	6
46. Церковь въ Беремѣвцяхъ (дек. Зборѣвского)	6	76. О. Емиліянъ Кузьма пар. Ченелѣвъ	2
47. О. Фавіянъ Жуковский зав. Олѣва	2	77. О. Михайлъ Ваврикъ пар. Підкаменя	2
48. О. Іосифъ Высочанскій парохъ Ивачова	2	78. О. Адамъ Витвицкій парохъ Батькова	2
49. О. Василиій Молчко пар. Сервиръ	2	79. Церковь въ Батьковѣ	6
50. О. Іоанъ Кондратъ сотр. Грабковецъ	2	80. " въ Гнидавѣ	6
51. О. Емиліянъ Мизъ пар. Зборова	2	81. " въ Лукавці	6
52. О. Захарія Тарнавскій парохъ Мшаны	2	82. О. Петро Гарасимѣвъ сотр. Поповець	2
53. О. Антоній Сосенко пар. Зарудя	2	83. О. Михайлъ Горбачевскій пар. Звиженя	1
54. О. Димитрій Бахталовскій пар. Перепельникъ	2	84. О. Тадей Коневичъ парохъ Тростянця	2
55. О. Іоанъ Алискевичъ пар. Ярославичъ	2	85. О. Лѣонгинъ Карповичъ пар. Голубицъ	2
56. О. Юліянъ Ілевичъ парохъ Грабковецъ	2	86. О. Евгенийъ Ляховичъ парохъ Лютовищъ	3
57. О. Іосифъ Мизъ сотрудн. Кудобинець	2	87. О. Симеонъ Заяць пар. Ходорова	2
58. О. Евгенийъ Тымкевичъ парохъ Бѣлковецъ	2	88. Церковь въ Ходоровѣ	6
59. О. Юліянъ Лазаревичъ " Ярчовець	2	89. О. Юліянъ Туркевичъ пар. Пониквы вел. (оснв.)	50
60. О. Петро Чумаць пар. Озерянки	2	90. Церковь въ Пониквѣ великой	6
61. О. Ізидоръ Темницкій парохъ Кудиновець	2	91. О. Корнилій Мондѣборичъ пар. Калагарѣвки	2
62. О. прал. Іосифъ Кобылянскій зъ Львова (дод.)	2	92. Церковь въ Калагарѣвцѣ (дек. Скалат.)	6
63. О. Іоанъ Баковичъ пар. Лисеничъ	1	93. Церковь въ Волиці	6
		94. О. Іляріонъ Герасимовичъ пар. Кривого	2
		95. Церковь въ Кривѣмъ (декан. Скалат.)	6
		96. О. Емиліянъ Мальчинскій пар. Луки мал.	6
		97. Церковь въ Луцѣ малой	6

	кор.		кор.
98. О. Стефанъ Ващишинъ зав.		133. Комітетъ будовы Церкви въ	
Борокъ мал.	2	Підволочискахъ	6
99. О. Тома Мелешкевичъ парохъ		134. О. Володимиръ Глинський пар.	
Вѣкна	2	Пѣдмонастыря	2
100. О. Иванъ Пачовскій сотр. Сороки	2	135. Церковь въ Пѣдмонастыри	6
101. О. Григорій Дяковъ парохъ		136. „ въ Будьковѣ	6
Жеребокъ	2	137. О. Изидоръ Копертинскій пар.	
102. О. Теодоръ Пиндусъ парохъ		въ Перемышлянахъ	2
Зеленои	2	138. Читальня „Просвѣти“ въ Пе-	
103. О. Володимиръ Винярскій пар.		ремышлянахъ	2
Иванѣвки	2	139. П. Симеонъ Левицкій телегра-	
104. Церковь въ Иванѣвцѣ (дек.		фістъ въ Перемышлянахъ	2
Скалатского)	6	140. Ч. Симеонъ Подвѣрный мѣ-	
105. О. Володимиръ Куницкій сотр.		шанинъ въ Перемышлянахъ	2
Камянокъ	2	141. Ч. Параскевія Пришляковска	
106. Церковь въ Камянкахъ	6	въ Перемышлянахъ	2
107. О. Іосифъ Рейтаровскій пар.		142. Ч. Стефанъ Гищинскій въ Пе-	
Качанѣвки	2	ремышлянахъ	2
108. О. Климентій Слюзаръ пар.		143. Ч. Марія Лоикъ зъ Коросна	2
Колодѣвки	2	144. Ч. Иванъ Сохоцкій зъ Коросна	2
109. Церковь въ Колодѣвцѣ	6	145. Церковь въ Звенигородѣ	6
110. О. Теофанъ Куницкій парохъ		146. „ въ Борусовѣ	6
Орѣховця	2	147. О. Андрей Яворскій парохъ	
111. О. Іоанъ Рейтаровскій парохъ		Борусова	2
Останя	2	148. Хв. Товар. „Руска Бесѣда“ у	
112. О. Ювеналь Луцикъ парохъ		Львовѣ (основ.)	50
Пѣзнанки	2	149. Хв. Тов. „Просвѣта“ у Львовѣ	50
113. Церковь въ Пѣзнанцѣ	6	(основ.)	
114. „ въ Зарубинцяхъ ад		150. П. Едвардъ Харкевичъ ц. к. ди-	
Пѣзнанка	6	ректоръ акад. гімн. у Львовѣ	3
115. О. Филищъ Курбасъ парохъ		151. Вп. Ілія Кокорудзъ ц. к. проф.	
Скалата стар.	2	акад. гімн. у Львовѣ	3
116. О. Николай Лужницкій парохъ		152. Вп. Петро Огоновскій ц. к.	
Сороцка	2	проф. акад. гімн. у Львовѣ	3
117. Церковь въ Заднишѣвцѣ	6	153. Вп. др. Михайло Пачовскій ц.	
118. „ въ Мысловѣ	6	к. проф. акад. гімн. у Львовѣ	2
119. „ въ Скалатѣ	6	154. Вп. Емиліянъ Савицкій ц. к.	
120. „ въ Старомѣшинѣ	6	проф. акад. гімн. у Львовѣ	2
121. „ въ Дорофіевцѣ	6	155. Вп. Іларій Огоновскій ц. к.	
122. О. Яковъ Шидловскій пар. Ста-		проф. акад. гімн. у Львовѣ	2
ромѣщины	2	156. Вп. Изидоръ Громницкій ц. к.	
123. Церковь въ Скалатѣ старѣмъ	6	проф. акад. гімн. у Львовѣ	2
124. Всч. о. Дмитрій Ксьонжекъ		157. Вп. Василь Білецькій ц. к. проф.	
пар. Кокошинецъ	2	акад. гімн. у Львовѣ	2
125. Церковь въ Кокошинцяхъ	6	158. Вп. Юліанъ Левицкій ц. к. проф.	
126. „ въ Орѣховці	6	акад. гімн. у Львовѣ	2
127. О. Романъ Зарицкій зав. Глѣбова	2	159. Вп. Стефанъ Федевъ ц. к. проф.	
128. Церковь въ Глѣбовѣ	6	акад. гімн. у Львовѣ	2
129. „ въ Сороцку	6	160. Ви. Адріановичъ ц. к. проф.	
130. О. Іоанъ Билинскій пар. Ілавча	2	акад. гімн. у Львовѣ	2
131. Церковь въ Ілавчу	6	161. Вп. Иванъ Верхратскій ц. к.	
132. „ въ Качанѣвцѣ	6	проф. акад. гімн. у Львовѣ	1

	кор.		кор.
162. Вп. Наталь Вахнянинъ ц. к. проф. акад. гімн. у Львовѣ	2	196. О. Д-ръ Іоанъ Бартошевскій ц. к. профес. универс.	2
163. О. Іосифъ Застырець супл. ц. к. акад. гімн. у Львовѣ	1	197. О. Евгеній Гузаръ катехитъ учит. сем. мужеск. у Львовѣ	1
164. О. Леонидъ Лужницькій катехитъ ц. к. акад. гімн. у Львовѣ	2	198. О. Корнилій Слюзаръ парохъ Буцикъ	2
165. Впв. Володимиръ Шухевичъ ц. к. проф. шк. реалън. у Львовѣ	2	199. Церковь въ Буцикахъ	6
166. Церковь въ Суховоли	5	200. " въ Берлинѣ ad Броды	6
167. " въ Дунаевѣ	7	201. " въ Вишенцѣ великій	6
168. " въ Поточанахъ	5	202. О. крыл. Теофілъ Павликовъ у Львовѣ	5
169. " въ Бруховичахъ	6	203. Брацтво муж. Ц. Усп. П. Д. М.	5
170. О. Иванъ Кузьмовичъ парохъ Бруховичъ	2	204. " жѣноче " " " " "	5
171. Церковь въ Куропатникахъ	6	205. " дѣвиць " " " " "	5
172. О. Юліанъ Барановскій зав. Куропатникъ	2	206. " молодц. " " " " "	5
173. Монастырь Інокінъ въ Словитѣ	6	207. " въ Бѣлѣмъ ad Поморяны	5
174. О. Петро Билиньскій парохъ Зарваниць	4	208. Впв. др. Днѣстрянскій Станиславъ ц. к. проф. унив. у Львовѣ	2
175. Церковь въ Струсовѣ	5	209. Впв. Дрѣ Колесса Александеръ ц. к. проф. унив. у Львовѣ	2
176. О. Теодоръ Цегельскій парохъ Струсова	2	210. Впв. Дрѣ Стебельскій Петро ц. к. проф. унив. у Львовѣ	2
177. Вп. Кассіанъ Лещишакъ зъ Теремовѣ	2	211. Впв. дрѣ Студинскій Кирилъ ц. к. проф. унив. у Львовѣ	2
178. О. Іосифъ Шанковскій парохъ Чанижа	2	212. Церковь въ Руднѣ	5
179. Церковь въ Кореличахъ	6	213. " въ Зимній водѣ	5
180. " въ Добряничахъ	6	214. О. Артемій Авдыковичъ зъ Новиць	2
181. О. Лука Яримовичъ пар. Кореличь	2	215. Церковь мат. въ Выспѣ	6
182. О. Александеръ Стефановичъ катех. ц. к. сем. учит. жѣноч.	2	216. " доч. въ Любши	6
183. О. Іосифъ Курмановичъ парохъ Новосѣлокъ загальчинныхъ	2	217. " " въ Мелнѣ	6
184. Церковь въ Новосѣлкахъ заг.	6	218. Каплиця монастирска въ Выспѣ	6
185. " въ Митулинѣ (доч.)	6	219. О. Павло Козюкъ пар. Выспы	2
186. " въ Трудовачи "	6	220. Церковь матерна въ Гриневѣ	6
187. " въ Топоровѣ	6	221. " доч. въ Коцуровѣ	6
188. " въ Трѣйци (доч.)	9	222. О. Теофілъ Задорецькій парохъ Гринева	2
189. " въ Дашавѣ	6	223. Церковь мат. въ Боршовѣ	6
190. " въ Юсиптичахъ (доч.)	6	224. О. Григорій Кармалита парохъ Боршова	2
191. Ч. Анастасія Турчакъ зъ Дашавы	2	225. Церковь въ Ольхѣвци	6
192. О. Франць Громадка парохъ Смержева	2	226. " доч. въ Волощинѣ	6
193. Брацтво мужеске въ Смержевѣ	6	227. " " въ Лоцунанѣ	6
194. " жѣноче " "	6	228. О. Лука Яримовичъ парохъ Ольхѣвця	2
195. О. Д-ръ Іосифъ Комарницькій ц. к. професоръ университету	3	229. Церковь въ Панасѣвцѣ ad Броды	6
		230. О. Іосифъ Мартинець парохъ Гнѣздичева	2

	кор.		кор.
231. Церковь св. Онуфрія (Вс. О. О. Василянъ) у Львовѣ	6	241. Церковь въ Подлѣскахъ (доч.)	6
232. Церковь св. Николая у Львовѣ	6	242. Впов. Ольга Кмицикевичъ зъ Фраги	2
233. „ св. Ап. Петра и Павла у Львовѣ	6	243. Церковь въ Молодиньчу	6
234. Церковь въ Гиѣздичевѣ (дек. Роздѣльскаго)	6	244. О. Левъ Фицаловичъ парохъ Молодиньча	2
235. Церковь въ Зашковѣ (декан. Яричѣвскаго)	6	245. Церковь въ Молотовѣ	6
236. О. Теодоръ Леонтовичъ парохъ Зашкова	2	246. О. Викторъ Соколовскій парохъ Молотова	2
237. Церковь въ Островѣ (деканату Ходорѣвскаго)	6	247. Церковь въ Загѣречку	6
238. Церковь (доч.) въ Рудѣ	6	248. О. Іоанъ Величковскій парохъ Загѣречка	2
239. О. Володиславъ Юзычинскій пар. Острова	2	249. Церковь въ Явчу	6
240. Церковь въ Новоселичяхъ (дек. Ходорѣвскаго)	6	250. О. Теодоръ Ковальскій пар. Явча	2
		251. О. Володимиръ Ганицкій пар. Рудна	2
		Разомъ кор. 1482	

Г. Жертвы:

1. Церковь въ Липѣвцяхъ (Еп. Перем.)	1 кор. — сот.
2. Ч. Никита Шмата зъ Василькова (Еп. Ст.)	10 „ — „
3. Чч. Парохіане Глинянъ-Застава	8 „ — „
4. О. Іоанъ Кулицкій парохъ Маркополя	2 „ 40 „
5. О. Юліанъ Левицкій „ Пенякъ	7 „ 13 „
6. Церковь въ Шишкѣвцяхъ	3 „ 60 „
7. О. Льонгинъ Карповичъ зъ Голубицѣ	3 „ 90 „
8. Чч. Парохіане въ Пониквѣ великой	58 „ 16 „
9. Ч. Андрей Кравецъ зъ Підмонастыря	1 „ — „
10. Ч. Катарина Горошко зъ Підмонастыря	1 „ — „
11. Ч. Василь Сорока „ „	1 „ — „
12. Чч. Парохіане въ Стрѣлкахъ	1 „ 70 „
13. Ч. „ въ Перемишлянахъ	6 „ — „
14. Ч. „ Звенигорода	14 „ 44 „
15. О. Андрей Яворскій пар. Вѣрхова	6 „ — „
16. О. Теофилъ Бобикевичъ архик. сотр. у Львовѣ	2 „ — „
17. Ч. Романъ Мацелюхъ пѣвецъ церк. Усп. П. Д. М. у Львовѣ	— „ 20 „
18. Брацтво церковне въ Гриневѣ	4 „ — „
19. Хв. Тов. „Народна Рада“ у Львовѣ	10 „ — „
Разомъ . 141 кор. 53 сот.	

II) Розходы:

1. Служачимъ за обшошене запрошень до вступленя въ члены Тов. Св. Апост. Петра	6 кор. 20 сот.
2. Выдатки канцелярійні и почтові	6 „ 21 „
3. Кошта подорожи на зборы філіяльні Товар. св. Петра до Станиславова и Перемишля	20 „ — „
Разомъ . 32 кор. 41 сот.	

Зоставленє.

А. Приходи:

I. Поздѣстѣсть касова зъ I-ого кварталу 1903 р.	4239	кор.	92	сот.
II. Вписове и членскій вкладки за II. квар. 1903 р.	1482	"	—	"
III. Жертвы въ II. кварталѣ	141	"	53	"

Разомъ 5863 кор. 45 сот.

В. Розходы въ II. квар. 1903 р.

32 " 41 "

Станъ касы зъ днемъ 30. червня 1903 **5831** кор. **04** сот.

Вѣдъ Выдѣлу Тов. св. Ап. Петра. Львѣвъ 30. червня 1903. о. *А. Билинkevичъ* контрольоръ, — о. *Стефанъ Мокнацкій* касієръ, — о. *Б. Пюрко* предсѣдатель.

Подаючи повыше Справозданє зъ пріятностію до загальнои вѣдомости препоручає ся Всч. Клирови вѣрнымъ въ загалѣ а Всч. Настоятелямъ деканатѣвъ въ особенності, щобы высокій цѣли того особливо въ нынѣшній часи такъ важнаго и такъ спасительнаго Товариства и дальше всѣми силами вєспирати не залишали.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріату.

Львѣвъ, дня 10. липня 1903.

Ч. 48.

Ч. 5275. — Оголошенє речєнца испиту конкурсовога парохіальнаго.

Въ дняхъ 8. и 9 вересня с. р. вѣдбуде ся испитъ конкурсовый парохіальный дотычно наукъ. Получившій позволенє пѣддати ся сему испиту мають 8. вересня с. р. о 7 год. рано явити ся въ церквѣ Архикатедральной въ цѣли выслуханя Службы Божой о „призванє помочи св. Духа“, котра въ тѣмъ часѣ вѣдправить ся. По Службѣ Божѣй зберуть ся всѣ въ сали Засѣданъ Консистерскихъ, где на приготова- нѣмъ паперѣ спишуть свои имена и выкажуть ся, що получили по- зволенє приступити до испиту конкурсовога. Дальшій порядокъ об- вѣстити ся устно.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 10. липня 1903.

Ч. 49.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

I.

Митроп. Консистерія розписує на конкурсъ слѣдующій парохіи:

а) пѣдъ днемъ 11. червня 1903 зъ речєнцемъ до дня 6. серпня 1903:

Ч. 4043. — *Рогачинъ* зъ прилул. Мѣсточко и Гута, декан. Нараѣвскаго, наданя приватнаго.

б) підъ днемъ 18. червня 1903 зъ реченцемъ до дня 13. серпня 1903 :

Ч. 4164. — **Борки малі** зъ прилуч. Стѣнка и Новосѣлка, декан. Скалатского, наданя приватного.

в) підъ днемъ 20. червня 1903 зъ реченцемъ до дня 14. серпня 1903 :

Ч. 4393. — **Бѣла** зъ прилуч. Чистилѡвъ и Плотича, декан. Тернопѡльскаго, наданя приватного.

г) підъ днемъ 23. червня 1903 зъ реченцемъ до дня 15. серпня 1903 :

Ч. 4437. — **Липиця горѣшна** зъ прилуч. Липиця долѣшна, декан. Рогатиньскаго, наданя приватного и властитель израилить.

д) підъ днемъ 25. червня 1903 зъ реченцемъ до дня 20. серпня 1903 :

Ч. 4507. — **Дубкѡвцѣ** зъ прилуч. Раштѡвцѣ и Сорока, декан. Скалатскаго, наданя приватного зъ тымъ додаткомъ, що прилучена село Сорока буде вѡддѣлене вѡдѣ Дубковецѣ.

Вѡдѣ Митрополитальной Консистеріи.

Митроп. Консистерія продовжає реченець конкурсowy на слѣдуючі парохіи.

а) до 10. вересня 1903 на :

Ч. 5240. — **Долге**, декан. Калускаго.

б) до 15. вересня 1903 на :

Ч. 5237. — **Спасѣ**, декан. Перегиньскаго.

Ч. 5238. — **Томашѡвцѣ**, декан. Журавеньскаго.

Ч. 5239. — **Кропивникѣ**, декан. Калускаго.

II.

Ч. 52II. — Оголошує ся конкурсъ на посады катихитѡвъ въ Скалатѣ, Грималовѣ и Пѡдволочискахъ.

Ц. к. Рада школьна окружна въ Скалатѣ розписала пѡдъ д. 8. червня 1903 ч. 1156 конкурсъ на слѣдуючі посады :

а) На посаду гр. кат. катихита въ 5-клясовѡй школѣ мужескѡй въ **Скалатѣ** зъ обовязкомъ учить религіи такожь въ тамошнѡй 5-клясовѡй школѣ женьскѡй.

б) На посаду гр. кат. катихита въ 4-клясовѡй школѣ мужескѡй въ **Грималовѣ** зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожь въ 4-клясовѡй школѣ женьскѡй тамже.

в) На посаду гр. кат. катихита въ 5-клясовѡй школѣ мѣшанѡй въ **Пѡдволочискахъ** зъ обовязкомъ удѣляти науки религіи такожь въ школахъ : въ Заднишѡвцѣ и Дорофѣвцѣ.

До каждой зъ тыхъ посадъ привязані суть поборы III. клясы платѣ. — Священники убѣгаючи ся о котру изъ тыхъ посадъ, ма-

ють дотичний удокументованій подання посредствомъ своєї настоятель-
нои власти внести до высше сказаной ц. к. Рады школьної окруж-
нои до дня **31. липня 1903.**

Тое подає ся Всч. Клиру Архіепар. до вѣдомости.

Водъ Митрополитальнои Консистеріи.

Львѣвъ, дня 10. липня 1903.

ХРОНИКА.

Титуль Совѣтника Митр. Консистеріи отримали ОО.:

Іоанъ Любавичъ парохъ въ Островѣ, Іоанъ Токаръ парохъ въ Вишнѣвчику.

Право уживаня ерейскои сутанни зъ вѣдзнаками крылошаньскими отримали ОО.:

Іоанъ Сендецькій парохъ въ Золотникахъ, Епифаній Роздольскій парохъ въ Соко-
ловѣ, Григорій Вуевудка парохъ въ Долинянахъ, Юліанъ Бачиньскій
парохъ въ Васичинѣ, Николай Сенишинъ мѣтодеканъ и парохъ въ Бе-
рездѣвцяхъ.

Архіерейскіи грамоты похвальніи за труды и жертвы для Храмовъ Божихъ отримали:

Всч. ОО.: Іоанъ Палѣвъ парохъ въ Перевѣзці, Михайлъ Винницкій парохъ въ Но-
востѣлцѣ Ленчѣ, Ч. Іоанъ Ёмхе провизоръ церковный въ Книгиничахъ, Те-
одоръ Мандзюкъ, Григорій и Анна Марковъ жителѣ зъ Книгиничъ, Ма-
ксимъ Фуртасъ, Іоанъ Мандрона жителѣ зъ Помонятъ.

Испытъ квалификаційный на катихиту школъ середныхъ выдержавъ:

О. Александеръ Коренець катихитъ школы выдѣловои въ Стрию.

Сотрудництва отримали ОО.:

Алексей Пеленьскій въ Конюхахъ, Петро Рудакевичъ въ Настасовѣ.

Завѣдательства отримали ОО.:

О. Григорій Сапука въ Липици горѣшнѣй, Симеонъ Сильвестеръ Кизима се-
куляриз. монахъ Ч. св. В. В. въ Спасѣ.

Въ пропозиціи умѣщеніи ОО.:

на Долге, дек. Стрыйского, въ тернѣ: 1) Ярославъ Лучаковский, 2) Петро Ни-
жанковский, 3) Володимиръ Глѣбовицкій — а въ списѣ: 4) Михайлъ
Туркевичъ.

Канон. институцію отримали ОО.:

Николай Левицкій на Плаве, Іоанъ Королюкъ на Выписки.

Власть binandi отримали ОО.:

Парохи: въ Войниловѣ и Малеховѣ, сотрудникъ въ Золочевѣ.

Престолъ упривилеованныи отримали Церкви:

Пар. св. Арх. Михаила въ Тростянці дек. Пѣдгавцкого, пар. Пресвят. Троицы въ
Шляхтинцахъ.

Брацтва найсвят. Тайнъ зѣстали канон. установлені-при Церквахъ :

Пар. Преображенія Господняго въ Куткорѣ, пар. св. Арх. Михаила въ Лагодовѣ,
пар. св. Арх. Михаила въ Рожискахъ, пар. св. О. Николая въ Русятчахъ,
пар. св. О. Николая въ Пустомытахъ, філ. св. Симеона Столпника въ
Лѣсневичахъ, пар. Успенія пресв. Богородицѣ въ Синевѣдзку нижнѣмъ,
пар. Рождества Пресв. Богородицѣ въ Голдовичахъ, пар. Преображенія
Господняго въ Скалатѣ, пар. св. В. М. Дмитрія въ Ремизѣвцяхъ, філ.
Воведенія Пресв. Богородицѣ въ Шпиколосахъ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

О. Іосифъ Макогоньскій, деканъ Рогатинскій и парохъ Липицѣ, померъ дня 13.
червня 1903.

О. Дмитрій Ходоровскій, парохъ Иванчанъ, померъ дня 30. червня 1903.

Душѣ Ихъ поручае ся молитвамъ Всч. Клира.

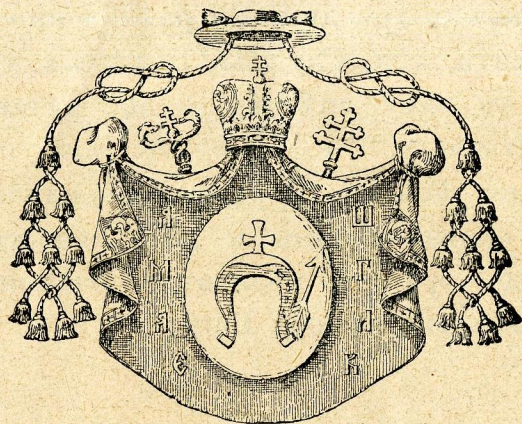
Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріату.

Львѣвъ, дня 16. липня 1903.

АНДРЕЙ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 21. липня.

Ч. X.

Ч. 50.

До всечестного духовенства архіепархіи.

Митроп. Ординаріятъ подає симъ до вѣдомости Всч. Урядѣвъ парохіальныхъ що дня 20 о год. 4 по полудни упокоивъ ся о Господѣ Святѣйшій Отецъ

ПАПА ЛЕВЪ XIII.,

котрого Имя славно згадують не тѣлько весь свѣтъ католицкій, але такожъ всѣ христіане взагалѣ, а не менше и свѣтъ поганьскій — словомъ — цѣла Вселенна. Въ жалю за Тымъ Найлѣпшимъ Отцемъ належить намъ заносити найгорячѣйшій молитвы до Отца Щедротъ и Бога Милости о блаженный упокой души Ёго. Въ тѣй мысли Митрополитальный Ординаріятъ поручає всѣмъ Урядамъ парохіальнымъ 1) оголосити вѣрнымъ въ слѣдуючу недѣлю вѣсть о смерти

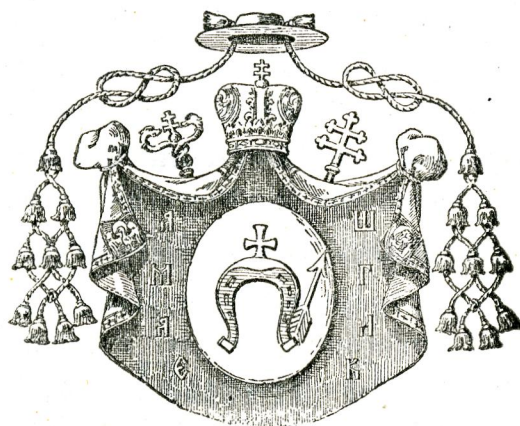
С. О., 2) зарядити черезъ три дни три разы денно дзвонене по пѣвъ години, 3) вѣдправити три Службы Божіи за упокой души Сего Великого Папы, а то одну спѣвану а двѣ читаніи зъ парастасами 4) вѣдправити въ четверъ д. 30 с. м. Службу Божу о призваніи помочи св. Духа до выбранія Головы Церкви. При одной Службѣ Божіи належитъ вѣрнымъ объяснить житіе и дѣятельность Великого Покѣйника и заохотити до горячихъ молитвъ за блаженный упокой души Его, а такожъ на намѣреніе выбору Папы.

Вѣдъ гр. кат. Митроп. Ординаріята.

Львѣвъ, дня 21. липня 1903.

АНДРЕЙ
Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіяльний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 5. сепня.

Ч. XI.

Ч. 51.

Ч. 147/орд.

АНДРЕЙ ШЕПТИЦКІЙ

Божію Милостію и Святого Апостольского Престола Благословеніємъ Галицкій Митрополитъ, Львѣвскій Архієпископъ, Епископъ Каменця Подѣльскаго, Его цѣс. и кор. Апост. величества дѣйст. тайный Совѣтникъ, Членъ Австрійской Палаты Вельможъ и Сойму Королѣвствъ Галичины и Володимиріи зъ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ, Д-ръ Св. Богословія, права, философіи и пр. и пр.

Всему Всч. Духовѣнству и Вѣрнымъ
Миръ о Господѣ и Архіерейске благословеніе!

Все милостивѣйшій Богъ Щедротъ и Отецъ Милости покликъавши въ неизслѣдимыхъ и всеблагихъ совѣтахъ своихъ Все-

леньского Архієрея Великого Папу Льва XIII. до вѣчности неоставивъ насъ въ своей неизглубимой добротѣ долго сиротами, но посылаетъ намъ снова Намѣстника Христового, Наслѣдника св. Петра въ особѣ Е. Еминенціи Кардинала **ЮСИФА САРТО**, Патріярха Венеціи, который обнимаючи Престоль Папскій Зволивъ принять имя **П. Пія X.**

Есть то хвиля вѣкопомна, до того дуже радѣсна, вельми взнасла и щаслива, котру всѣ Католики и Мы Русины зъ одушевленіемъ повитали. Зъ взнасеною душою и сердцемъ до Отця Небесного заносимъ найщирѣйшій моленія и благодаренія къ Богу, щобы удѣливъ Св. Отцу Папѣ Пію X. долготу днѣй и дарувавъ Св. Вселеньского Архієрея П. Пія X. Св. Своимъ церквамъ „цѣла, честна, здрава, долгоденъствующа и правопряща Слово Божіе и истины“ въ Многіи и многіи лѣта!

То суть чувства сердцеъ всего Всч. Духовенства и вѣрныхъ Русинѣвъ католикѣвъ.

А мы даючи тымъ теплѣйшимъ чувствамъ выразъ, розпоряджаємъ симъ;

1) щобы Всч. душпастырѣ радѣстну вѣсть вступленія на Престоль Апостольскій св. Петра, Е. Святости П. Пія X. во всѣхъ Церквахъ вѣрнымъ торжественно оголосили и заповѣли, що —

2) ѳдправять въ найблизшу по удержаню сего, Недѣлю — Торжественну Службу Б. „Благодаренія о полученіи“ прошенія на намѣренє Св. Отца, зъ ѳдспѣванемъ Имна Амврозіяньского „Тебе Бога хвалимъ“ и взієсенемъ трикатного Многолѣтствія Св. Вселеньскому Архієрею Пію X. Папѣ Римскому.

3) Мають всѣ священники имя Св. Отца П. Пія X. во всѣхъ Службахъ Божіихъ и Молитвахъ въ мѣсци и способъ приписанный споминати.

Непоколебиме привязанє, горяча любовь и преданнѣсть сынѣвска будуть и на дальше дорогоцѣнными, ѡдѣ батькѣвъ яко неоцѣнене добро, наслѣдженными власностями Духовенства и народа нашего. Найсильнѣйше привязанье до Св. Апостольского Престола потребає—дасть Богъ—у Русинѣвъ до кѣнца вѣка и всѣ въ тѣй мысли єдинодушно и однимъ сердцемъ поѣдносимъ воскликъ радости:

Святѣйшому Вселенскому Архієрею

Пію Х. Папѣ Римскому

сотвори Господи во здравіє и спасеніє

Многая и благая лѣта!

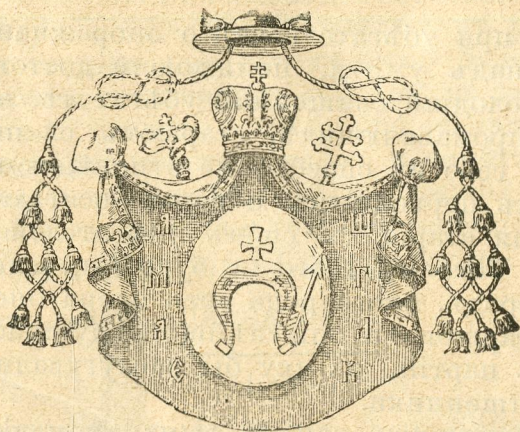
Тѣе удѣляє ся Всч. Духовенству до торжественного оповѣщення и выконаня.

Дано въ Львовѣ при Нашѣмъ А. Катедр. Храмѣ св. Вм. Георгія дня 5. Серпня 1903.

АНДРЕЙ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 8. серпня.

Ч. XII.

Ч. 52.

Ч. 149/орд.

На два тыжднѣ передъ смертію удѣливъ Святѣйшій Отець Папа Римскій Левъ XIII, благословеніе Апостольске для ВЧ. Духовенства и всѣмъ вѣрнымъ о чѣмъ ВЧ. Духовенство повѣдомляе ся.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 4. Серпня 1903.

Ч. 53.

Ч. 4968 (Въ справѣ подѣлу парохій на класы).

Дотеперѣшна практика при обсаджованю опорожненыхъ парохій, пѣсля котрой бували коляторамъ предкладаній убѣгателей безъ огляду на ихъ лѣта службы и заслуги, оказала ся недостатною а въ своихъ наслѣдкахъ навѣтъ шкѣдливою. Ото бо на лучшій парохіи священники молодшій, меньше опытный, не маючи вызначнѣйшихъ або и нѣякихъ заслугъ, выпереджаючи и кривдячи душпаствейрей старшихъ, опытнѣйшихъ, неразъ навѣтъ дуже заслуженыхъ. Кромѣ то-

го дѣють ся теперъ при убѣгательствѣ о опорожнені парохіи неразъ рѣжній аномаліи и надъ ужитя, понижающій достоинство священниче коли то особливо, молодші священники убѣгатель, не маючи иншихъ поводѣвъ за ними промавляющихъ, старають ся позыскати у коля торѣвъ взгляди для себе въ способъ не ѳтповѣдающій ихъ духовному станови и приписамъ церковнымъ. а неразъ осягають въ кѣнци свою цѣль съ кривдою для старшихъ спѣвъ убѣгателей и съ шкодою для отриманои парохіи. Того же всего не було бы, если бы Митроп. Ординаріятъ знавъ напередъ, якого рода естъ певна опорожнена парохія, чи она потребуе старшого и опытнѣйшого душпаствыря, чи она належитъ до лучшихъ партій, на яку бы заслужували собѣ лишь старші и заслужені священники.

Щобы ѳтже положити конецъ тымъ аномаліямъ, кривдячимъ священникѣвъ и шкодячи самѣй же Церквѣ, припоручае Митроп. Ординаріятъ всѣмъ ВЧ. Урядамъ деканальнымъ, щобы тую справу взяли на найблизшихъ соборчикахъ деканальныхъ пѣдъ зрѣлу розвагу а именно, щобы всѣ парохіи своего деканата въ порозумѣню съ Ч. оо. кондеканальными подѣлили на три класы, увзглядняючи число душъ, сколькѣсть и доброту грунтовъ, близкѣсть бѣльшого мѣста, комуникацію и другі важнѣйші обстоятельства. Кромѣ того подѣлу парохій деканальныхъ на класы зѣ огляду на ѳтношеня матеріальні належитъ еще здѣлати подѣлъ меньшихъ або бѣльшихъ праць душпаствырскихъ, н. пр. если где суть три церкви, одна або и двѣ школы, нарѣдъ бѣльше пѣдъ взглядомъ религіино — моральнымъ занедбаный и т. п.

Понеже та справа вымагае скорого полагодження, то займуть ся нею ВЧ. Уряды дек. съ можливо найбѣльшимъ поспѣхомъ, и предложать сюда свои помянуті выказы якъ найдальше до кѣнца грудня с. р. Тымчасомъ же жадае ся ѳтъ ВЧ. Уряду дек., щобы въ своихъ табеляхъ квалификаційныхъ выставляющихъ для убѣгателей о опорожнені парохіи, примѣчали, якого рода тѣ парохіи суть и якѣ и у словія прикметы должны матѣ душпаствырѣ, щобы були ѳтповѣдными до успѣшного выконуваня душпаствирства въ певнѣй опорожненѣй парохіи.

Ѳтъ гр. кат. Митр. Ординаріята.

Лѣвъ, дня 29. липня 1903.

Ч. 54.

Ч. 341 кон. Въ справѣ уличуваня даткѣвъ клира архидіецеазального до фонда вд. сирѣтъ,

Сумно згадати, но годѣ и замовчати, що перспектива цѣлкомъ не рожево представляе ся, если до половины сего року до касы фонда вдовичо-сирѣтъ. вплынуло даткѣвъ изъ деканатѣвъ всего лишь 3900 кор., коли въ тѣй самѣй половинѣ року минувшо малисьмо доставленыхъ выше 12000 коронѣ.

Вправдѣ получилисьмо изъ кѣлькохъ деканатѣвъ приречене пѣдъ словомъ чести священнической, що постарають ся и вси залегле сплатити, и за бѣгучій часъ непозѣставати въ рестанціяхъ. Хочемо вѣрити и надѣяти ся, що ою так дѣйстно буде, та коли бы то и многі другі деканаты поспѣшити схотѣли за тымъ примѣромъ, бо инакше — въ самѣмъ незнати — якъ оно выпаде съ сегорѣчною, за-помогою для нужденыхъ нашихъ вдѣвъ и сирѣтъ. Чи вѣльно то що властиво не вѣльно — нарушати фѣнъ коренный? бо и годѣ уже ниже 100 Кор. сходити зъ призначеною запомогою!!

Одъ гр. кат. Митроп. Консисторіи.

Львѣвъ, дня 25. Липня 1903.

Ч. 55.

На двѣ стипендіи зъ фундаціи б. п. Кардинала Митрополита Михаила Левицкого, призначеніи для воспитанницъ Института пѣдъ зарядомъ Инокій Ч. св. Василя В. въ Львовѣ, розписуе ся конкурсъ зъ реченцемъ до 15. септя с. р. О сѣ стипендіи могутъ убѣгати ся лишь осирѣтѣвшіи священничіи дѣвчата Архіепархіи Львѣвской учащій до публичныхъ шкѣлъ. Матери або опѣкуны, желающіи такіи сирѣты умѣстити въ згаданѣмъ воспиталици, мають свои прошенія, заосмотреніи свѣдоцтвомъ крещенія дотычныхъ сирѣтъ и свѣдоцтвомъ убожества, вносити въ означенѣмъ реченци до Митропол. Консисторіи. Передовсѣмъ узглядняти ся будутъ дѣвчата, сирѣты священничіи, въ крайнѣй зѣстающіи нуждѣ, не мають нѣ матери, нѣ заможнѣйшихъ сродникѣвъ, котрі бы ся ними опѣкували; въ недостатку такихъ, слѣдуютъ сирѣты, котрыхъ матери вправдѣ жиють, но не мають и найменшихъ средствъ до ихъ удержанія и образованія.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 27. липня 1903.

Ч. 56.

Розписе ся на конкурсъ 5. мѣсць зъ фундаціи б. п. Кардинала С. Сембратовича въ Воспиталици СС. Василянѣвъ зъ терминомъ до 15. септя с. р. зъ тымъ, що кандидатки, котрі вѣдповѣли въ повнѣ вымогамъ въ минувшѣмъ роцѣ, мать першенство и на сей рѣкъ. При тѣмъ пригадуе ся, що условія принятія позѣстають незмѣненіи, якъ попередъ. О першіи два мѣсця стипендіи могутъ убѣгати ся сирѣты, належачіи до родины б. п. фундатора, о другіи два сирѣты священникѣвъ, а о одно сирѣты походячіи зъ мірскаго сословія.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 27. липня 1903.

Кандидаты стану духовного, желаючи до тутешної гр. к. семинарії зъ Львівської Архієпархії бути прийнятими, мають до 20. вересня 1903. прошеня свої Митроп. Консисторії предложити и до тихъ слѣдуючій свѣдоцтва долучити:

1) Свѣдоцтво взглядного уряду парохіального, що проситель есть сыномъ законно вѣнчанныхъ родичей гр. кат. обряду и въ томъ же обрядѣ окрещенный и миропомазанный.

2) Свѣдоцтво убожества вѣдъ взглядного уряду парохіального выдана, а ц. к. Староствомъ подтверждено.

3) Свѣдоцтво зъ всѣхъ пѣвочій наукъ гимназіальныхъ зъ залученемъ свѣдоцтва зрѣлости, а если проситель про слабѣсть або яку иншу причину въ протягу наукъ пѣвочѣ або довше школы бувъ залишивъ, то має свѣдоцтво вѣдъ дотичного уряду деканального и вѣдъ ц. к. Староства выданнымъ доказати, где въ томъ часѣ перебувавъ и чимъ занимавъ ся.

4) Свѣдоцтво нравственности вѣдъ взглядного уряду деканального стверджено, въ котрѣмъ кромѣ поведенія просителя и то выраженымъ бути має, чи той же есть безженнымъ.

5. Свѣдоцтво лѣкарске о здоровію просителя и вѣдбутій природной або щепленой оспѣ посвѣдчающе.

6) Посвѣдчене дотично звязи войсковой.

Прошеня и свѣдоцтва мають бути приписаными марками штемплевыми заосмотрити. Такожъ цовѣдомляють ся кандидаты стану духовного, що дня 29. вересня 1903. мають передъ 8. годинок рано въ Архикатедральной Церкви св. ВМ. Георгія явитися, там же выслуhati зъ побожностію св. Литургію, котра о 8. годинѣ для нихъ вѣдправитъ ся, а по св. Литургіи въ сали до того назначити ся маючи поддати ся испытыви зъ пѣнія церковного и началъ вѣры Христіаньской. При томъ примѣчае ся, що знаючи пѣть гармонійно при рѣжныхъ прочихъ условіяхъ будутъ скорше увзгляднені при принятію до заведенія, но за тое будутъ обовязані дальше въ гармонійномъ пѣнію упражняти ся, и на кожде завѣзане ВЧ. Ректорату семинарії въ том же пѣнію безусловно участь брати. Дальше въ дни вѣдъ ВЧ. Ректорату семинарії выначеномъ мають назначені кт принятію поддати ся осмотру лѣкаря заведенія що до стану здоровья.

Наконецъ має каждый кандидатъ стану духовного при принятію до семинарії выказати ся власнымъ молитвословомъ Іерейскимъ и Изборникомъ службъ церковныхъ. Та послѣдняя точка обовязуе такожъ тыхъ кандидатѣвъ стану духовного, котрі вже суть питомцями семинарії.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львівъ, дня 30. липня 1903.

Ч. 58.

Кандидаты стану духовного намѣряючі убѣгати ся о принятіе до руской Папской Колегіи въ Римѣ мають до дня 20. вересня 1903. предложити Митроп: Консисторіи свои прошеня и до тихъ слѣдуючі свѣдоцтва долучити:

- 1) метрику крещенія и миромпомазаня;
- 2) свѣдоцтва шкѣлъ народныхъ и гімназіяльныхъ, евентуально свѣдоцтво зрѣлости;
- 3) свѣдоцтво лѣкарске о здоровю просителя и вѣдбутѣй природно́й або щепленѣй оспѣ посвѣдчаюче;
- 4) свѣдоцтво моральности вѣдъ взглядного уряду стверджене;
- 5) свѣдоцтво вѣдъ ц. к. Староства, що кандидатъ не належитъ до вѣйсковои звязы;
- 6) свѣдоцтво убожества затверджене дотычнымъ ц. к. Староствомъ.

Прошеня и свѣдоцтва мають буги приписаными марками штемплевыми заосмотренѣй.

Дня 29. н. ст. вересня 1903. мають кандидаты по выслуханю Службы Божои, котра о 8. год. рано въ Архикатедральнѣй Церквѣ вѣдправитъ ся, явити ся въ сали до того призначити ся маючѣй въ цѣли пѣддана ся испытовы зъ пѣнїя церковного и началъ вѣры Христїаньскои.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 31. липня 1903.

Ч. 59.

Подае ся до вѣдомости ВЧ. Духовенства, що испыты конкурсовѣ парохїяльнѣй вѣдбувати ся будуть **въ двохъ стальныхъ реченцяхъ** а именно: въ першихъ дняхъ мая передъ св. ВМуч: Георгіємъ и въ першихъ дняхъ листопада передъ св. ВМуч: Димитріємъ. Въ котрыхъ дняхъ тыждня сѣ испыты вѣдбудуть ся, повѣдомитъ ся ВЧ: Духовенство кождымъ разомъ мѣсяць папередъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 10. липня 1903.

Ч. 60.

Пригадує ся клирови АЕпархіальному розпорядженє компетентныхъ властей,
що до я з ы к а книгъ метрикальныхъ.

Рѣшенємъ еще зъ дня 14. вересня 1875. Ч: 7.750. подала Митрополитальна Консисторія до вѣдомости и до дальшого точного поступованя розпорядженє Министерства справъ внутреннихъ зъ дня 16. вересня 1875. Ч: 1.767. въ справѣ языка книгъ метрикальныхъ, котре въ дословнѣмъ переводѣ звучить, якъ слѣдує:

„Коли уряды парохіяльнїй 3-хъ обрядѣвъ католицкихъ въ Галичинѣ провадять книги родженихъ, вѣнчанихъ и умершихъ въ языцѣ латиньскѣмъ, що вѣдповѣдає нормамъ, на підставѣ котрыхъ запроваджено тї книги и забезпечає важнїй публичнїй и приватнїй интересы, до документѣвъ метрикальныхъ привязанїй, нема нїякои причины вѣдступати вѣдъ того звичаю и належить єго и на будучнѣсть держати ся. Сторонамъ, котрїй вписати мають до метрики рожденихъ и вѣнчанихъ свое имя, станъ и т. д., вѣльно послужувати ся такожъ языкомъ польскимъ, рускимъ або нѣмецкимъ. Посвѣдченя метрикальнїй, яко урядовїй вытяги зъ книгъ публичныхъ, мусять годити ся дословно зъ вписомъ умѣщенимъ въ книзѣ метрикальнѣй, чого при выдаваню того рода вытягѣвъ стисло держати ся нележить. Коли однакъ не ходить о властивїй вытяги, но лишѣ о посвѣдченє певныхъ въ реєстрахъ записанихъ обстоятельствахъ, позѣставляє ся до волѣ властей, взглядно сторѣнь, жадати выдачѣ такихъ посвѣдчень въ єднѣмъ зъ высше вимѣненихъ языкѣвъ, а тому жаданю повиненъ провадять метрики удовлетворити, коли владає обранимъ языкомъ. Коли не жадано выразно єдного зъ тыхъ языкѣвъ, належить выдати посвѣдченє въ языцѣ латиньскѣмъ“ (Обвѣщенє ц. к. Нам. зъ 25/IX 1875. Ч: 47.131. д. 3. кр. Ч: 66.).

Пригадуючи повисше в. розпорядженє, котре и нынѣ еще має повну обовязуючу силу, приказує ся Всч. клирови АЕпархіальному тогоже, ажъ до дальшого зарядженя компетентныхъ властей, держати ся, тымъ бѣльше, що книги метрикальнїй яко публичнїй документи підпадають підъ надзѣръ властей державныхъ и мають провадити ся по приписамъ тыхже властей.

Вѣдъ гр. кат. Митрополитальнои Консисторїи.

Львѣвъ, дня 29. червня 1903.

Ч. 61.

ОБЪЯВНІКЪ.

Высоке ц. к. Намѣсництво рѣшенємъ зъ дня 25. червня 1903. Ч: 123.587 заявило слѣдующе:

„Пѣсля §. 59. закона зъ 7. мая 1874. В. з. д. Ч: 50. опорожне-

нихъ бенефіцій впливають до релігійного фонда. Понеже після §. 23. того закона до доходів бенефіціальнихъ належать оплати за заповіди, вѣнчання и похорони, протое ОО. Администраторы суть должні такожъ оплати за заповіди въ рахунок доходів епитрахильнихъ выказовати.“

Що симъ подає ся до вѣдомости и до застосованя Всч. Архієпархіяльного душпастирського Духовенства.

Водъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 17. липня 1903.

ХРОНИКА.

Сотрудництва отримали новопоставлені пресвитери:

Петро Левицкій въ Городку, Симеонъ Гаврилюкъ въ Зарваници, Алексей Миронъ Даниловичъ въ Сосновѣ, Павло Чехуть въ Вербилѣвцяхъ, Петро Кижикъ въ Буску.

Сотрудництва отримали ОО.:

Льонгинъ Туркевичъ въ Луцѣ малій, Іоанъ Харламповичъ въ Завидовичахъ.

Завѣдательство отримавъ:

о. Володимиръ Марчакъ въ Николаєвѣ.

Въ пропозиціи умѣщені ОО.:

на Кольову дек. Скольського въ тернѣ 1) Богданъ Янѣшевскій, 2) Іосифъ Высочанскій, 3) Ярославъ Лукаховскій а въ списѣ 4) Володимиръ Присташевскій 5) Іосифъ Дикій 6) Артаній Авдиковичъ 7) Николай Рыцаръ 8) Плятонъ Карпинскій 9) Іоанъ Юрковъ на Ораву дек. Скольського въ тернѣ 1) Сухославъ Лукаховскій, 2) Володимиръ Присташевскій 3) Левъ Сѣлинскій въ списѣ 4) Артемій Авдиковичъ, 5) Плятонъ Корпинскій, 6) Николай Рыпаръ, 7) Іоанъ Юрковъ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

О. Емиліянъ Яросевичъ парохъ въ Хащованю померъ дня 11. липня 1903.
О. Савинъ Теодоровичъ парохъ Ракова померъ дня 19. липня въ Вѣдні въ шпитали.
Душѣ ихъ поручає ся молитвамъ ВЧ. Клира.

Водъ гр. кат. Митроп. Ординаріята.

Львѣвъ, дня 8. серпня 1903.

АНДРЕЙ

Митрополитъ.

Тое подає ся Всч. Духовенству до вѣдомости и до якъ найточнѣйшого поступованя по мысли повѣшого в. роспоряджепя.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ дня 22 септня 1903.

Ч. 63.

Ч. 6230. Въ справѣ правильного поступованя при увѣльненіи и веденіи въ душпастьскій посады и при поданяхъ о ремунераціи за *excurrendo* завѣдательство и заступство сотрудника.

По поводу неправильного поступованя при увѣльненіи и введеніи въ душпастьскій посады якъ и при поданяхъ о ремунераціи за *excurrendo* завѣдательство и заступство сотрудника розпоряджає ся:

1) о кождѣмъ увѣльненіи и введеніи въ душпастьскую посаду має деканъ донести заразъ М. Консисторіи, въ цѣли вставленя у цк. Намѣстництва о асигноване платнѣ для нововведенного;

2) скоро нововведенный до 4. недѣль на зѣставъ вѣзванный до зложєня таксы за вѣднесенєя до цк. Намѣстництва о асигнату платнѣ для него має въ дорозѣ уряду деканального внести сюда ургєнсѣ, а по дальшихъ 4. недѣляхъ вторый ургєнсѣ; звычайно опѣздняєся асигната платнѣ зъ тои причинѣ, що деканъ не донѣсѣ сюда о введеніи, бо М. Консисторіи вѣдносится о асигнату платнѣ ажъ по донесєнїи декана о введеніи дотичного кандидата въ душпастьскую посаду;

3) тѣлько за *excurrendo* завѣдательство парохій опорожненыхъ (§. 10) и за заступство сотрудника сотрудничествѣ системизованыхъ необсаджєныхъ — належится ремунерація; коли же завѣдуєся парохією *excurrendo* лишъ по причинѣ недуги пароха або заступає ся сотрудника обсаджєного, но лишъ где инде до службы придѣленного — то не належится завѣдуючому взглядно заступающому нїяка ремунерація зъ фонду религійного;

4) при поданяхъ о ремунераціи за *excurrando* администраціи треба навести назвиско и день смерти попередного пароха, число и дату тут. рѣшеня, которимъ проситель зѣставъ *excurrendo* завѣдательствѣ поставленный взглядно въ тѣмъ завѣдательствѣ затвердженый а наконецъ число и дату грамоты на пѣдставѣ котрои зѣставъ проситель увѣльненый а єго наслѣдникъ НН. яко мѣстцевый завѣдатель або парохъ введеный; коли тыхъ датъ не подавѣ проситель въ своѣмъ поданїи, то має ихъ подати деканъ въ своѣмъ предложенїи зъ додаткомъ чесєлѣ и датѣ донесєнѣ деканальныхъ о смерти пароха и о введеніи мѣстцевого душпастьря;

801
5) при подаю о ремунацію за заступство сотрудника треба подати число и дату грамоты, на подставѣ котрой послѣдній сотрудникъ НН. зоставъ увольненный и день того увольненія; число и дату грамоты, на подставѣ котрой его наслѣдникъ НН. зоставъ впровадженный и день того впровадження; коли тыхъ датъ не подавъ проситель, то має ихъ подати деканъ въ своѣмъ конкомитаційнѣмъ предложенію зъ додаткомъ числа и даты донесенія деканальнаго о увольненію одного а введенію другого сотрудника;

6) прошенія взглядио предложенія безъ такихъ датъ не могутъ бути увзгляднені.

7) всѣ поданія мають предклагатися посредствомъ дот. уряду деканальнаго; въ противнѣмъ разѣ не могутъ бути увзгляднені;

8) поданія не по формѣ и существующимъ приписамъ выго-
влені мають настоятелѣ деканѣвъ звертати до доповненія и ажъ по
такѣмъ доповненію сюда предклагати.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 18 Серпня 1903.

Ч. 64.

Ч. 3812 Австрійске Тов. Червоного Креста выдало справозданіе за рѣкъ 1902. Зъ сего оказуе ся, що въ Галичинѣ Тов. тоє має 1927 чле-
нѣвъ звичайныхъ 9. надзвичайныхъ, а 104 почетныхъ. Філія Галицка
выказуе въ 1902 р. доходу 18431 кор. и 51 сот.

Маєтокъ загальный выносить 280770 кор. 10 с. 95 монахинь и
45 свѣтскихъ невѣсть по вѣдбутю курсу приготівительнаго зѣобовя-
зали ся до полненія службы въ шпиталяхъ санитарныхъ на випадокъ
вѣйны.

Духовенство галицке обѣцало, що урядити шпиталѣ резервоі
для 50 офицерѣвъ и 180 жовнѣрѣвъ, заявило такожъ готовѣсть дѣлати
опѣку домову для 38 офицерѣвъ и 142 жовнѣрѣвъ.

Въ минувшѣмъ роцѣ уложено остаточно и выдано инструкцію
для всѣхъ родѣвъ службы санитарной зорганізованой черезъ това-
риство. Не поперестаючи на приготіваняхъ до дѣланія чоловѣколю-
бивого въ часѣ будучой вѣйны, Тов. старае ся въ часѣ миру нести
жертволюбиву помѣчь хорымъ. На вѣзване властій политичныхъ бере
оно живу участь въ поконанію хорѣбъ епидемичныхъ въ той способѣ,
що достарчае баракѣвъ переносныхъ и деносныхъ и уряджуе шпиталѣ,
а такожъ призначае своихъ людей до обходження хорыхъ и до об-
слуги апаратѣвъ дезинфекціныхъ.

Школа Червоного Креста при Львівскимъ загальномъ шпитали оказала ся дуже пожиточною. Въ нѣй бо образують ся надзирательки хорыхъ монахинѣ и свѣтскі, котрі ознакомивши ся зъ вымаганемъ гигиѣны и обходженемъ хорыхъ, працюють зъ великимъ узнанемъ дотычныхъ сферъ середъ терпячої людскости яко помѣчницѣ лѣкарѣвъ.

Припоручає ся ВЧ. Духовенству, абы тоє пожиточне Тов. якъ доси, такъ и на будучность попірати старало ся.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 10. Серпня 1903.

Ч. 65.

Ч. 6351. Для рукополаганя въ пресвитеры призначеся речинець на день 7. вересня н. ст. с. р., въ которомъ то дни жилаучій ту св. Тайну приняти въ Митроп. Ординаріятѣ лично явитися мають.

Въ цѣли узысканя принятія до дому пресвитеріального обовязаній кандидаты стану духовного внести въ непроступномъ речинци до 1 н. ст. вересня с. р. включно посредствомъ дотычного уряду деканального свои поданя и тѣже слѣдующими свѣдоцтвами заосмотрити:

- 1) Свѣдоцтвомъ моральности выставленнымъ черезъ взглядный урядъ деканальный въ запечатаной ковертѣ.
- 2) Свѣдоцтвомъ убожества подтвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Старство.
- 3) Оженившіися, свѣдоцтвомъ вѣнчаня.
- 4) Посвѣдченемъ вѣдъ ц. к. Старства, що проситель або не належить до стану войскового, або що ему прислугує увзгляднене § 25 закона о общей краввой оборонѣ.

Примѣчаєся, що лишъ тѣ кандидаты къ св. рукополаганію будутъ прыпущені, котрі при попередномъ испытѣ къ тому успособленими оказуються.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ дня 21. серпня 1903.

Ч. 6289. Въ справѣ Товариства св. Петра.

На просьбу выдѣлу Товариства для вспомоги убогихъ церквей имени св. Петра розсылаея зъ нынѣшнымъ числомъ Вѣдомостій до всѣхъ урядовъ парохіальныхъ вѣдозву Товариства до громадъ зъ препорученемъ доручити туюже громадѣ матерной зъ тымъ, чтобы тамъ где парохія складаея зъ больше громадъ, громада матерна удѣлила вѣдозву и громадамъ дочернымъ.

Тойже выдѣлъ именовавъ по мысли §. 26. статута на засѣданіи зъ 6. липня с. р. вѣдопоручниками Тов-а окрѣмъ оо. декановъ, давнѣйше именованныхъ, еще и всѣхъ оо. катихитовъ и пароховъ городскихъ. Першій зъ нихъ малибы збирати членовъ вкладки и датки межи професорами и учителями, а другій межи прочою интеллигенціею городскою. Въ той цѣли малибы першій выготовити листу професоровъ взглядно учителей, а другій листу всѣхъ товариствъ, институцій, брацтвъ и всѣхъ интеллигентныхъ русиновъ, якъ: урядниковъ, нотаровъ, адвокатовъ, лѣкаровъ, техниковъ и прочихъ русскихъ личностей, и, при залученіи тои листы, выслати *circulando* письменне запрошеніе до вступленія въ члены Тов-а зъ вкладкою що найменше 1. корона вѣдъ особы физичной а 5. кор. вѣдъ особы моральной (брацтва, товариства, громады, институцій) рѣчно и 1. кор. вписового одноразово. Призбираній въ сей способъ члены и вкладки малибы доручитися мѣстцевому парохови, мѣстцевый парохъ же мавъ бы доручити ихъ вѣдопоручникови деканальному для дорученія выдѣлову въ дорозѣ Консисторіи.

Пріймаючи сю организацію до пріятной вѣдомости и подаючи еи до вѣдомости интересованихъ Всч. оо. вѣдопоручниковъ препоручаея тимже, чтобы дѣлами товариства св. Петра, такъ важнаго и такъ полезнаго, якъ найревнѣйше занималися.

Вѣдъ гр. кат. Митрополитальной Консисторіи.

Львовъ, дня 15. Серпня 1903.

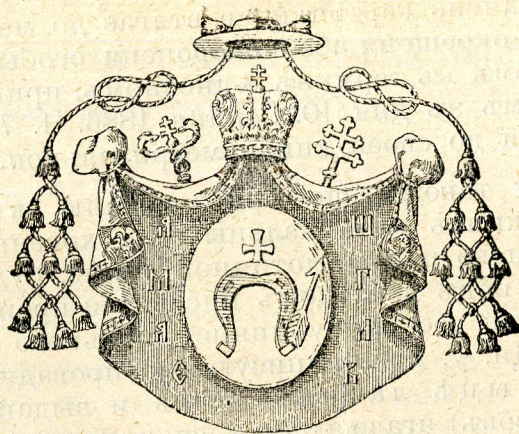
Ч. 67.

Обвѣщенія конкурсовъ.

Митроп. Консисторія росписуе на конкурсъ слѣдующій парохіи:

а) подъ днѣмъ 13. серпня 1903 зъ печеннѣмъ до дня 15. жовтня 1903:

Ч. 6139 — **Иванчаны** зъ прилуч. Березовиця мала, Кобыла и Курники Иванчанскіи дек. Збаражского съ тымъ застереженемъ, що на вылученіе прилученой въ Березовици малой изъ звязи парохіи въ Иванчанамъ институтуючійся має дати декларацію своєю согласія наданія приватного.

Львѣвско-Архієпархіальний ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 24. септня.

Ч. XIII.

Ч. 62.

Ч. 6301. — Въ справѣ точного и правильного записованя до книгъ метрикальныхъ.

Высоке ц. к. Намѣстництво заудѣлило сюда пѣдъ днемъ 1. Липня 1903. Ч. 90837 слѣдующе распоряджене:

„Ц. к. Намѣстництво зауважало, що духовенство парохіальне не все сповняе точно свѣй обовязокъ въ провадженю книгъ метрикальныхъ пѣдъ взглядомъ запису випадкѣвъ уродженя, вѣнчанія и смерти, котры ся лучали въ окрузѣ ихъ парохій.

Вже патентъ цѣсарскій зъ дня 20. Лютого 1784. пѣдносить зъ натискомъ, що реестра уродженныхъ, вѣнчанныхъ и помершихъ суть актами великой важности такъ для друга, дѣйствія державного, якъ такожь для правно-приватныхъ обстоятельствъ обывательвъ державы, позаякъ становлять доказъ стосунку фамилійного поодинокихъ особъ не меньше правъ и обовязкѣвъ вынікаючихъ пѣсля приписѣвъ закона цивильного зъ стосунку правно заключеного супружества.

Мимо того случае ся, що духовенство парохіальне не записуе кожымъ разомъ до книги метрикальной въ присутности свѣдкѣвъ актѣвъ крещеня або вѣнчаня заразы новѣдбутю дотычного акту, але

вѣдбутый актъ нотуе собѣ тымчасомъ на карточцѣ, пѣзднѣйше черезъ забуте або зачрачене карточкѣ не втягае до метрикѣ тыхъ нотатокѣ, въ случаяхъ-же окрещеня або похороненя особы инного обряда занедбуе донести о томѣ въ терминѣ 8-дневномѣ, приписаномѣ рескриптомѣ министеріальнымѣ зѣ дня 10. Серпня 1886. Ч. 7191. ex 1884 парохви въ цѣли вписаня до своей книги метрикальной.

Случае ся такожѣ, що при записаню акту уродженя, вѣнчаня або смерти до книгѣ метрикальныхъ, духовенство умѣщае будьто невластиве назвиско родове дотичной особы, будьто записуе тое назвиско ошибочно пѣдѣ взглядомѣ писовнѣ и происходженя особы, надто не перестерѣгае рескрипту министеріального зѣ 16. Вересня 1875. Ч. 1767. Ч. 66. Дн. у. кр. приписуючого провадженя записѣвъ метрикальныхъ въ языцѣ латиньскѣмѣ и выдаваня вытягѣвъ метрикальныхъ (выписѣвъ) згаджающихъ ся дословно зѣ записами въ книгахъ метрикальныхъ.

Понеже занедбане запису въ книгахъ метрикальныхъ актѣвъ уродженя и окрещеня, такожѣ вѣнчаня або смерти въ обще и такожѣ ошибочне записоване тыхъ актѣвъ спроваджае не только для правительства але такожѣ для особѣ интересованныхъ дуже шкѣдливи наслѣдствія, особливо, що въ томѣ случаю пѣсля припису нормального зѣ дня 23. Цвѣтня 1813. Ч. 13683. мусить бути позволене доказати тое, що мусѣло бути черезъ метрики окрещеня, вѣнчаня або смерти доказане, инымѣ дуже утяжливимѣ и коштовнымѣ способомѣ, протѣ ц. к. Намѣстництво упрашае Высокопреподобну Консисторію о препорученѣ Урядамѣ парохіальнымѣ, чтобы въ провадженю записѣвъ метрикальныхъ завсѣгды тримали ся точно обовязующихъ приписѣвъ метрикальныхъ, деканамѣ же пригадати ихъ обовязокѣ, чтобы при періодичныхъ визитаціяхъ переконували ся, чи ти приписы суть точно перестерѣганы и о кождѣмѣ случаю занедбаня запису, будьто ошибочно запису акту уродженя и окрещеня, такожѣ вѣнчаня або смерти, доносили преложеной Власти, въ цѣли властивого дальшого зарядженя.

Въ кѣнци изволить Высокопреподобна Консисторія поучити пѣдвладный Уряды парохіальный, що прошеня о деспензу ѣтъ перешкоды кровняцтва або посвояченя въ цѣли заключеня супружества, мають стороны (женихи) въ мыслѣ §. 84. зак. держ. самй и въ власномѣ имени (а не Уряды парохіальный въ имени женихѣвъ) вносити впрѣсть (не посредственно) до ц. к. Намѣстн. и долучити до просьбы черезъ женихѣвъ пѣдписанный родовѣдъ черезъ властивый Урядъ парохіальный потвердженный, зѣ котрого бы повзяты можна степень заходячого межы наречеными кровняцтва взглядно посвояченя, такожѣ даты уродженя нареченыхъ, неменьше дату смерти мужа нареченой взглядно дату смерти жены нареченого."

Тое подає ся Всч. Духовенству до вѣдомости и до якъ най-точнѣйшого поступованя по мысли повысшого в. распоряджепя.

Водъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ дня 22 сепня 1903.

Ч. 63.

Ч. 6230. Въ справѣ правильного поступованя при увѣльненіи и веденіи въ душпастьскій посады и при поданяхъ о ремунацію за *excurrendo* завѣдательство и заступство сотрудника.

По поводу неправильного поступованя при увѣльненіи и введеніи въ душпастьскій посады якъ и при поданяхъ о ремунацію за *excurrendo* завѣдательство и заступство сотрудника розпоряджає ся:

1) о кождѣмъ увѣльненіи и введеніи въ душпастьску посаду має деканъ донести заразъ М. Консисторіи, въ цѣли вставленя у цк. Намѣстництва о асигноване платнѣ для нововведенного;

2) скоро нововведенный до 4. недѣль на зѣставъ вѣзванный до зложєня таксы за вѣднесенєся до цк. Намѣстництва о асигнату платнѣ для него має въ дорожѣ уряду деканального внести сюда ургєсь, а по дальшихъ 4. недѣляхъ второй ургєсь; звичайно опѣздняєся асигната платнѣ зъ тои причинѣ, що деканъ не донѣсь сюда о введеніи, бо М. Консисторіи вѣдносится о асигнату платнѣ ажъ по донесєнїи декана о введеніи дотичного кандидата въ душпастьску посаду;

3) тѣлько за *excurrendo* завѣдательство парохій опорожненныхъ (§. 10) и за заступство сотрудника сотрудничествѣ системизованныхъ необсаджєныхъ — належится ремунація; коли же завѣдуєся парохією *excurrendo* лишъ по причинѣ недуги пароха або заступає ся сотрудника обсаджєного, но лишъ гдє индє до службѣ придѣленного — то не належится завѣдуючому взглядно заступающому нїяка ремунація зъ фонду религійного;

4) при поданяхъ о ремунацію за *excurrendo* администрацію треба навести назвиско и день смерти попередного пароха, число и дату тут. рѣшеня, котрымъ проситель зѣставъ *excurrendo* завѣдательствѣ поставленный взглядно въ тѣмъ завѣдательствѣ затверджєный а наконецъ число и дату грамоты на пѣдставѣ котрои зѣставъ проситель увѣльненный а єго наслѣдникъ НН. яко мѣстцевый завѣдатель або парохъ введеный; коли тыхъ датъ не подає проситель въ своѣмъ поданїи, то має ихъ подати деканъ въ своѣмъ предложєнїи зъ додаткомъ чесєль и датъ донесєнїи деканальныхъ о смерти пароха и о введеніи мѣстцевого душпастьря;

5) при поданю о ремунерацію за заступство сотрудника треба подати число и дату грамоты, на подставѣ котрой послѣдній сотрудникъ НН. зоставъ увольненный и день того увольнення; число и дату грамоты, на подставѣ котрой его наслѣдникъ НН. зоставъ впроваджений и день того впровадження; коли тыхъ датъ не подавъ проситель, то має ихъ подати деканъ въ своѣмъ конкомитаційномъ предложеню зъ додаткомъ числа и даты донесеня деканальнаго о увольненю одного а введеню другого сотрудника;

6) прошеня взглядио предложеня безъ такихъ датъ не могутъ бути увзглядненіи.

7) всѣ поданя мають предклагатися посредствомъ дот. уряду деканальнаго; въ противномъ разѣ не могутъ бути увзглядненіи;

8) поданя не по формѣ и существующимъ приписамъ выготвлени мають настоятелѣ декановъ звертати до доповнення и ажъ по такомъ доповненю сюда предклагати.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

Львовъ, дня 18 Серпня 1903.

Ч. 64.

Ч. 3812 Австрійске Тов. Червоного Креста выдало справоздане за рокъ 1902. Зъ сего оказуе ся, що въ Галичинѣ Тов. тоє має 1927 членовъ звычайныхъ 9. надзвычайныхъ, а 104 почетныхъ. Філія Галицка выказуе въ 1902 р. доходу 18431 кор. и 51 сот.

Маєтокъ загальный выносить 280770 кор. 10 с. 95 монахинь и 45 свѣтскихъ невѣсть по водбутю курсу пригатовительнаго зъобовязали ся до полненя службы въ шпиталяхъ санитарныхъ на випадокъ войны.

Духовенство галицке обѣцало, що урядить шпиталь резервовй для 50 офицеровъ и 180 жовнѣровъ, заявило такожъ готовѣсть дѣлати опѣку домову для 38 офицеровъ и 142 жовнѣровъ.

Въ минувшомъ роцѣ уложено остаточно и выдано инструкцію для всѣхъ родовъ службы санитарной зорганізованой черезъ товариство. Не поперестаючи на приготованяхъ до дѣланя чоловіколюбивого въ часѣ будучой войны, Тов. старае ся въ часѣ миру нести жертволюбиву помочъ хорымъ. На возванє властей политическихъ бере оно живу участь въ поконаню хоробъ эпидемическихъ въ той способъ, що достарчае баракровъ переносныхъ и деносныхъ и уряджуе шпиталь, а такожъ призначае своихъ людей до обходженя хорыхъ и до обслуги апаратровъ дезинфекційныхъ.

Школа Червоного Креста при Львівскимъ загальномъ шпитали оказала ся дуже пожиточною. Въ нѣй бо образують ся надзирательки хорыхъ монахинѣ и свѣтскій, котрѣ ознакомивши ся зъ вымаганемъ гигиѣны и обходженемъ хорыхъ, працюють зъ великимъ узнанемъ дотычныхъ сферъ середъ терпячої людскости яко помѣщицѣ лѣкарѣвъ.

Припоруcae ся ВЧ. Духовенству, абы тоє пожиточне Тов. якъ доси, такъ и на будучность поспирати старало ся.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́ріі.

Львѣвъ, дня 10. Серпня 1903.

Ч. 65,

Ч. 6351. Для рукополаганя въ пресвитеры признаеся речинець на день 7. вересня н. ст. с. р., въ которомъ то дни жилаючій ту св. Тайну прийати въ Митроп. Ординаріатѣ лично явитися мають.

Въ цѣли узысканя принятія до дому пресвитеріального обовязаній кандидаты стану духовного внести въ непроступномъ речинци до 1 н. ст. вересня с. р. включно посредствомъ дотычного уряду деканального свои поданя и тѣже слѣдующими свѣдоцтвами заосмотрити:

1) Свѣдоцтвомъ моральности выставленнымъ черезъ взглядный урядъ деканальный въ запечатаной ковертѣ.

2) Свѣдоцтвомъ убожества подтвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Старство.

3) Оженившіися, свѣдоцтвомъ вѣнчаня.

4) Посвѣдченемъ вѣдъ ц. к. Старства, що проситель або не належить до стану войскового, або що ему прислугує увзгляднене § 25 закона о общей краевой оборонѣ.

Примѣчаеся, що лишь тѣ кандидаты къ св. рукополаганію будутъ прыпущені, котрѣ при попередномъ испытѣ къ тому успособленими оказуються.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ дня 21. серпня 1903.

На просьбу выдѣлу Товариства для запомогі убогихъ церквей имени св. Петра розсылаея зъ нынѣшнымъ числомъ Вѣдомостій до всѣхъ урядовъ парохіальныхъ вѣдозву Товариства до громадъ зъ препорученемъ доручити туюже громадѣ матернѣй зъ тымъ, щобы тамъ где парохія складаея зъ бѣльше громадъ, громада матерна удѣлила вѣдозву и громадамъ дочернымъ.

Тойже выдѣлъ именовавъ по мысли §. 26. статута на засѣданію зъ 6. липня с. р. вѣдпоручниками Тов-а окрѣмъ оо. декановъ, давнѣйше именованныхъ, еще и всѣхъ оо. катихитовъ и пароховъ городскихъ. Першій зъ нихъ малибы збирати членовъ вкладки и датки межи професорами и учителями, а другій межи прочою интеллигенціею городскою. Въ тѣй цѣли малибы першій выготовити листу професоровъ взглядно учителѣвъ, а другій листу всѣхъ товариствъ, институцій, брацтвъ и всѣхъ интеллигентныхъ русиновъ, як: урядниковъ, нотаровъ, адвокатовъ, лѣкаровъ, техниковъ и прочихъ русскихъ личностей, и, при залученію тои листы, выслати *circulando* письменне запрошеніе до вступленія въ члены Тов-а зъ вкладкою що найменше 1. корона вѣдъ особы физичной а 5. кор. вѣдъ особы моральной (брацтва, товариства, громады, институцій) рѣчно и 1. кор. вписового одноразово. Призбираній въ сей спосѣбъ члены и вкладки малибы доручитися мѣстцевому парохови, мѣстцевый парохъ же мавъ бы доручити ихъ вѣдпоручникови деканальному для дорученія выдѣлови въ дорозѣ Консистеріи.

Приймаючи сю організацію до пріятной вѣдомости и подаючи єи до вѣдомости интересованихъ Всч. оо. вѣдпоручниковъ препоручаея тимже, щобы дѣлами товариства св. Петра, такъ важнаго и такъ полезнаго, якъ найрешнѣйше занималися.

Вѣдъ гр. кат. Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 15. Серпня 1903.

Обвѣщенія конкурсовъ.

Митроп. Консистерія росписує на конкурсъ слѣдующій парохіи:

а) нѣдѣльнѣ 13. серпня 1903 зъ печеніємъ до дня 15. жовтня 1903:

Ч. 6139 — **Иванчаны** зъ прилуч. Березовиця мала, Кобыла и Курники Иванчанскій дек. Збаражского съ тымъ застереженемъ, що на вылученіе прилученой въ Березовици малой изъ звязи парохіи въ Иванчанамъ институційся має дати декларацію своєю согласія наданя приватнаго.

б) *підъ днемъ 13. серпня 1903 зъ реченнямъ до 15. паздерника 1903:*

Ч. 6141 — **Хащоване** дек. Сколоского.

в) Ч. 6140 — **Рыпанка** съ прилуч. Мыслова, Яворовка дек. Калушского
ноданя правительственного.

г) Ч. 6138 — **Раковъ** съ прилуч. Надѣевъ дек. Перегиньского наданя
правительственного,

Ч. 6191 — Реченець къ убѣгательству на парохію Липиця горѣшна
и долѣшна деканата Рогатиньского продовжае ся до 30 Вере-
сня 1903съ тымъ ореченемъ що получившій сказану парохію
при институціи каноничной на туюже издасть декларацію на
отлучене долѣшной Липиць отъ парохіи Липиця горѣшна.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Вѣдъ гр. кат. Митроп. Ординаріята.

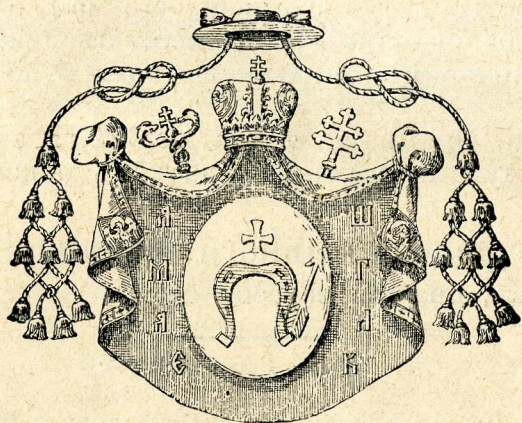
Львѣвъ, дня 8. серпня 1903.

АНДРЕЙ

Митрополить.

Львѣвско-Архієпархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 18. вересня.

Ч. XIV.

Ч. 68.

Ч. 5631. — Взглядомъ адресы при посылкахъ урядовыхъ.

Для уникненія всякихъ непорозумѣнь поручає ся Всч. урядамъ деканальнымъ и парохіальнымъ, щобы на будуче на адресъ при урядовыхъ посылкахъ почтою не уживали загальнои клявзулѣ: „рѣчь урядова вѣльна вѣдъ оплаты,“ а тѣлько по мысли Арт. V закона зъ дня 2/10 1865 в. з. д. ч. 108 подавали до якои справы (церковной, супружеской, школьной) дотычна посылка вѣдноситъ ся.

Вѣдъ Митрополитальнои Консистоїи.

Львѣвъ, дня 26. серпня 1903.

Ч. 69.

Ч. 5785. — Въ справѣ надзвычайныхъ даткѣвъ до фонда вдовъ-сиротиньского.

Комисія фонда свящ. вѣдѣвъ и сирѣтъ тут. Архієпархіи промавляє за тымъ, щобы конечно пѣсля Статута Товариства уплачувано датки надзвычайни до фонда, котрѣ, еслибы акуратно и докладно уплачуванѣ були, становили бы рѣчно показьну квоту выше 8000

коронъ. Зъ прикrostiю нотує Комисія, що майже до половини року доставлено до фонда звичайнихъ даткѣвъ зъ деканатѣвъ ледви 3.900 коронъ, коли въ половинѣ минувшого року було зложенохъ выще 12000 коронъ.

Митрополичій Ординаріятъ згаджаючи ся зъ тымъ, буде строго наставати на ушлачуванє згаданихъ даткѣвъ надзвичайнихъ зъ будь котрого титулу.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 16. вересня 1903.

Ч. 70.

Ч. 6922. — Въ справѣ залеглостіи за Шематизмы зъ 1902 и 1903 р.

Вѣдозвою зъ дня 3. липня 1903 Ч. 4872 (Львѣвскій-Архієпархіальній Вѣдомости Ч. IX зъ дня 16. липня 1903) завѣзвала Митрополича Консисто́рія Всч. Уряды деканальні, абы найдалше по конецъ липня 1903 вырѣвнали всѣ залеглости за Шематизмы зъ 1902 и 1903 р. Многі Уряды деканальні доси не учинили того и тому поновно пригадує ся имъ, абы прислали якъ найскорше залягаючі належитости. Такожъ примѣчає ся, що цѣна за Шематизмы на 1902 и 1903 р. выносить 2 кор. 60 сот.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́рії.

Львѣвъ, дня 11. вересня 1903.

Ч. 71.

Ч. 6921. — Въ справѣ вѣдтинкѣвъ до Шематизму на 1904 р.

Пригадує ся Всч. Урядамъ деканальнымъ, абы якъ найскорше присылали исправлені вѣдтинки до Шематизму на 1904 р., выслані имъ въ липни с. р. (Льв.-Архієп. Вѣдомости Ч. IX. зъ дня 16. липня 1903), бо зъ кѣнцемъ вересня с. р. зачне ся печатанє нового Шематизму.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́рії.

Львѣвъ, дня 11. вересня 1903.

Ч. 72.

Обвѣщеня конкурсовъ.

I.

Митроп. Консисто́рія розписує на конкурсъ пѣдъ днемъ 10. вересня 1903 зъ реченцемъ до дня 5. листопада 1903 слѣдуючій парохіи:

Ч. 6647. — Рогачинъ зъ прилуч. Мѣсточко, дек. Нараѣвского, наданя приватного.

- Ч. 6648. — **Якимовъ**, декан. Буского, наданя лат. Пароха въ Буску.
 Ч. 6714. — **Кудиновъ** зъ прилуч. Беремовъ, декан. Зборовского, наданя приватного.
 Ч. 6778. — **Загоре**, декан. Залозецкого, наданя приватного.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

II.

Ч. 6812. — **Оголошуе ся конкурсъ на посаду катихита въ Галичи.**

Ц. к. Рада школьна окружна въ Станиславовъ розписала подъ д. 20. липня 1903 ч. 706 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ 5-клясової школі мужескої въ Галичи зъ обовязкомъ учити религіи такожь въ тамошнїй 5-клясової школі женескої. До той посады привязанї суть поборы III. клясы платъ зъ евентуальнымъ увзглядненемъ постановленя §. 4. уставы зъ д. 22. червня 1899 ч. 81. — Священники рефлектуючы на тую посаду, мають дотычнї поданя посредствомъ своєї настоятельной власти до высше сказаной ц. к. Рады школьной окружной внести до д. **15. вересня** с. р.

Тое подае ся Всч. Клиру АЕпарх. до вѣдомости.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

Львовъ, дня 10. вересня 1903.

III.

Ч. 6956. — **Оголошуе ся конкурсъ на посады катихитовъ въ Радеховъ, Буску, Калуши, Бобръцъ и Берездовцахъ.**

А. Ц. к. Рада школьна окружна въ Камѣнцѣ Струмилової розписала подъ д. 6. серпня 1903 ч. 2129 конкурсъ: а) на посаду гр. кат. катихита въ 3-клясової школі выдѣлової мужескої злученої зъ 4-клясовою школою народною въ Радеховъ зъ обовязкомъ учити религіи такожь въ тамошнїй 6-клясової школі женескої. До той посады привязанї суть поборы II. клясы платъ; — б) на посаду гр. кат. катихита въ 6-клясової школі мужескої въ Буску зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи въ тамошнїй 6-клясової школі женескої тамже, и въ 1-клясової школі мѣшаной на тамошнѣмъ передмѣстї „Довга сторона.“ До той посады привязанї суть поборы III. клясы платъ. — Священники убѣгаючы ся о тїи посады мають дотычнї документованї поданя внести посредствомъ своєї настоятельной власти до высше сказаной ц. к. Рады школьной окружной наипознѣйше до **15. жовтня 1903.**

Б. Ц. к. Рада школьна въ Калуши розписала подъ д. 21. серпня, ч. 1867 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита 6-клясової школы му-

жеской въ Калуши зъ обовязкомъ учити религіи такожь въ 6-клясово́й школѣ женско́й тамже. До той посады привязані суть поборы III. клясы платъ. Священники рефлектуючі на тую посаду мають свои поданя посредствомъ своеи настоятельной власти до выше сказаной ц. к. Рады шк. окр. внести до дня **15. жовтня 1903.**

В. Ц. к. Рада шко́льна окружна въ Бѣбрцѣ обвѣстила по́дъ д. 15. серпня 1903 ч. 1857 конкурсъ: а) на посаду гр. кат. катихита зъ поборами III. клясы платъ въ 6-клясово́й школѣ мужеско́й и женско́й въ Бѣбрцѣ; б) на посаду гр. кат. катихита зъ поборами IV. клясы платъ въ 5-клясово́й школѣ мѣшано́й въ Берездѣвцяхъ. Убѣгаючі ся о тій посады священники мають дотычні удокументовані поданя посредствомъ своеи настоятельной власти до выше сказаной Рады шко́льной внести до дня **15. жовтня 1903.**

Тое подає ся Всч. Клиру Архієпархьяльному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальнои Консистеріи.

Львѣвъ, дня 12. вересня 1903.

ХРОНИКА.

Дѣйствительнымъ деканомъ Залозецкого деканата именовый:

О. Іоанъ Кулицкій, завѣдатель тогожь деканата и парохъ Маркополя.

Архієрейске благословеніє зъ правомъ уживаня вѣдзнакъ крылошаньскихъ отримали ОО.:

Иполитъ Дроздовскій парохъ въ Княжѣмъ, Яковъ Мандзѣй парохъ въ Войниловѣ.

Власть binandi отримали ОО.:

Іосифъ Мельницкій парохъ въ Полоничахъ, Іосифъ Ганкевичъ парохъ въ Краснѣмъ.

Брацтва Найсвят. Тайнъ зѣстали канонно установлені при церквахъ:

св. ВМ. Георгія въ Гологорахъ, пар. св. О. Николая въ Жуличахъ.

Вѣдпустъ на всегда отримали церкви:

пар. Рождества св. Іоанна Крестителя въ Баворовѣ, пар. Успенія пресв. Богородицѣ въ Долинянахъ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

О. Николай Здерковскій, завѣдатель Конюхова, померъ д. 25. серпня 1903.

О. Изидоръ Темницкій, парохъ Кудиновець, померъ д. 31. серпня 1903.

О. Фавстинъ Гавришо, парохъ Лонѣ, померъ д. 8. вересня 1903.

Душѣ Ихъ поручають ся молитвамъ Всч. Духовенства.

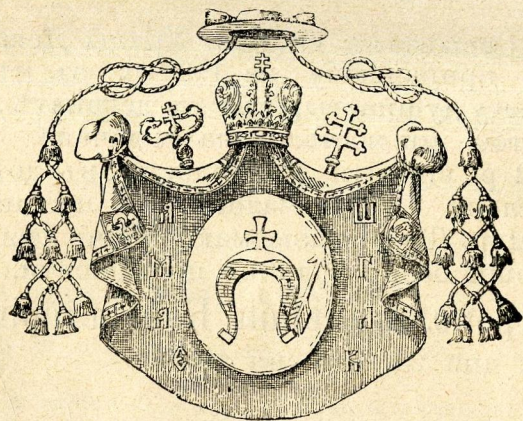
Вѣдъ гр. кат. Митроп. Ординаріята.

Львѣвъ, дня 18 вересня 1903.

АНДРЕЙ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архієпархіальний ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 8. жовтня.

Ч. XV.

Ч. 73.

Ч. 7335. — О набоженьствѣ жовтневѣмъ сего року.

Пригадує ся Всч. Священству приписане на кождый рѣкъ набоженьство, котре черезъ мѣсяць Жовтень пѣсля церковного численя вѣдправляти ся має пѣсля АЕпарх. Вѣдомостей зъ р. 1897 Ч. 71. стор. 138—142.

Приписана при тѣмъ набоженьствѣ молитва къ св. Обручнику Іосифу була звѣдси розѣслана вразъ зъ числомъ Х. Вѣдомостей изъ 1889 р. (ч. пор. розпорядженя 59., стор. 93.); а еслибы молитва тая вѣ якѣйсь церквѣ бракувала и не вѣднайшла ся, то належить ю або вѣдписати або безпроволочно зъ книгариѣ Ставропигійского Института спровадити.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 26. вересня 1903.

Ч. 74.

Ч. 522./Ком. — Взывають ся Всч. Уряды декан. поновно до предложена выказѣвъ Душпастырѣвъ, обовязаныхъ до даткѣвъ до фонда вдов.-сирот.

Зъ надѣсланыхъ тутъ до теперъ Выказѣвъ Вч. Душпастырѣвъ, обовязаныхъ до даткѣвъ къ вдов. сирот. фонду оказалось, що не всѣ Всч. Уряды Деканальний точно выповнили тутешний приказъ зъ дня 10. серпня с. р. Ч. 451/ком., а то що до выповнення рубрики „Загледѣсть поконєць 1901 р.“, и „Припадаюча належитѣсть за 1902 р.“

Въ виду того взывають ся Всч. Уряды Деканальні означити точно належитість припадаючу за 1902 р. въ мѣру побираной въ 1902 р. конгруї и часу душпастврства въ деканатѣ въ протягу 1902 р., и безъ взгляду на тоє, чи зѣстала она уплачена, чи нѣтъ, — квоту припадаючу за 1902 р. вписати въ цѣлости въ дотычну рубрику, — тоже и точно обчислену квоту залеглостей поодинокихъ душпастврѣвъ по конецъ 1901 р. Тѣ выказы мають Всч. Уряды Деканальні въ надосланю приоставшій безпроволочно предложити.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 24. вересня 1903.

Ч. 75.

Ч. 7350. — Въ справѣ выставки приборѣвъ литургичныхъ и ризъ церковныхъ зъ часѣвъ Цѣс. Маріи Тересіи.

Єго ц. к. Выс. Архикнязь Людовикъ Викторъ намѣряє въ Вѣдни устроити выставу приборѣвъ литургичныхъ и ризъ церковныхъ, проходячихъ зъ часѣвъ незабутой памяти Цѣсаревой Маріи Тересіи.

Въ той цѣли вѣднесено ся до Митр. Ординаріату зъ прошенємъ о поданє церквей, а взглядно парохій и монастырей, въ котрыхъ бы наведеніи рѣчи церковніи и ризы жертвованіи або можливо руками незабутой сеи Цѣсаревой або Ёї дочерей тканіи або вышиваніи находили ся.

Протое взыває Митр. Ординаріатъ Всч. Уряды парохіальніи о безпроволочне поданє до Митр. Ординаріату, де такіи предмети и рѣчи церковніи выше згаданымъ обстоятельствомъ вѣдповѣдаючи находили бы ся въ цѣли удовлетворенія выше наведеному благородному намѣреню Єго ц. к. Выс. Архикнязя Людовика Виктора.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 1. жовтня 1903.

Ч. 76.

Ч. 7362. — Въ справѣ несеня-помочи погорѣльцямъ Золочева.

Комитетъ ратунковый завязаный въ цѣли несеня помочи погорѣльцямъ страшнымъ пожаромъ навѣщенного мѣста Золочева при-славъ ту слѣдуючу вѣдзову:

„Загально звѣстна єсть страшна нужда, котрою Провидѣніє дѣткнуло наше нечастне мѣсто.

Розмѣры єи не дадутъ ся описати тымъ бѣльше, що дѣткнула она наибѣльшу часть народу въ числѣ около 5000 душъ, котра теперь голодна и неодоѣта пѣдъ голымъ небомъ проживає зимній осѣнній нѣчѣ. Загальна шкода выноситъ надъ кѣлька миліонѣвъ коронѣ. Комитетъ ратунковый звертає ся для того до Свѣтлого Уряду парохіального зъ горячою просьбою о сердечній слова зъ амвоны поучаючи парохіанѣ о страшномъ положеню погорѣлыхъ, якъ такожъ о занятє ся збира-

немъ складокъ, котрі Свѣтлый Урядъ парохіальный зволить ласкаво прислати до рукъ Комитету ратункового.“

Повысша вѣдозва удѣляє ся Всч. Урядамъ парохіальнымъ зъ порученемъ, щобы въ мысль той-же до складокъ на рѣчь наведеныхъ погорѣльцѣвъ словомъ и дѣломъ причинити ся поспѣшили.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 1. жовтня 1903.

Ч. 77.

Ч. 5673. Въ справѣ жертвъ на докѣнчене будовы церкви въ Олексичахъ.

Урядъ парохіальный въ Олексичахъ надѣславъ тутъ слѣдуючу вѣдозву:

„Парохіяка Олексичѣ зъ прил. Ярушицѣ числить 418 душъ и має церковь стареньку лѣтъ тому 200 побудовану. Та церковь знищена зубомъ часу, до того такъ маленька, що ледве въ нашѣмъ краю где такого розмѣру Дѣмъ Б. знаходивъ ся, не могла уже бѣльше для славы Б. служити, тожъ парохіане знайшлись въ конечности нову церковь побудовати. Мимо крайно неспріяючихъ обставинъ, мимо перепонъ зъ стороны патрона церкви и другихъ, побожнѣ парохіане не дались вѣдклонити вѣдъ повзятого замѣру и сего року приступили до дѣла — до будовы нового Дому Б. И дѣло поступило впередъ — церковь въ половинѣ выбудована. Но где еще конецъ того дѣла? Громадяне крайно убогѣ зъ выселенемъ силъ складають свои датки та не всѣ можуть, бо суть такѣ, котрымъ мусить ся вѣдписати ихъ конкуренцію, видить бо Богъ, що не мають звѣдки ю заплатити. А до того Нѣмцѣ протестанты, котрі въ половинѣ Олексичѣ замешкують и того року спровадженѣ мазуры нетерпеливо чекають, коли то убогѣ Русины бѣльше зъубожіють, щобы могли бути змушенѣ свою батькѣвщину за пѣвѣ дармо имъ збути. Прикра ситуація парохіанъ, но еще прикрѣйша того, котрого Провидѣніє Б. поставило ихъ парохомъ, котрый видить всю ихъ бѣду и нужду, а помочи имъ не въ силѣ. Зъ помочию може имъ прійти наше жертволюбиве духовенство. Правда не всѣ священники може вѣдчуютъ конечность той помочи, але многѣ вѣдчуютъ и Тыхъ я прошу и молю, щобы схотѣли ласкаво причинитись до докѣнченя Дому Б. хотьбы найменьшою лептою. Лѣтъ тому кѣлька щедро присылали священники жертвы для погорѣльцѣвъ Олексичкихъ, а я маю повну надѣю въ Бозѣ, що и теперъ тыхъ жертволюбивыхъ сердець не бракне. Всякѣ жертвы зъ подякою пріймає о. Петро Яцишинъ парохъ въ Олексичахъ почта въ Пѣдгѣрцяхъ коло Стрыя.“

Подаючи до вѣдомости повысшу вѣдозву поручає ся тоє богоугодне дѣло жертволюбію Всч. Духовенства.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 24. серпня 1903.

Обвѣщенія конкурсoвъ.

Митроп. Консисторія розписує на конкурсъ слѣдующіи парохіи:

а) пoдo днямъ 24. вересня 1903 зo реченнемъ до дня 12. листопада 1903:

Ч. 7156. — **Довге** зъ прилуч. Моршинъ, декан. Стрыйского, наданя приватного.

Ч. 7228. — **Лоня**, декан. Унѣвского, наданя ВПреосвящен. Митр. Ординаріату обр. гр.-кат.

б) пoдo днямъ 1. жовтня 1903 зo реченнемъ до дня 26. листопада 1903:

Ч. 7333. — **Ляшки королѣвскій**, декан. Унѣвского, наданя приватного.

Вoдъ Митрополитальной Консисторіи.

ХРОНИКА.

Завѣдательства отримали ОО:

Володимиръ Левицкій въ Любѣнцяхъ, Григорій Грушка въ Сновичи, Михайлъ Андрущишинъ въ Лони, Михайлъ Сивенькій въ Дерновѣ, Іоанъ Юрковъ въ Жупаню, Онуфрій Кончевичъ въ Тухольцѣ, Василь Зацерковный въ Подгородю.

Сотрудництва отримали ОО.:

Володимиръ Барановскій въ Лисятичахъ, Романъ Березовскій cum jure directionis въ Коростовичахъ.

Презенту отримавъ:

О. Николай Яновичъ на Медынѣ.

Канон. институцію отримали ОО.:

Николай Демчинскій на Бѣлявцѣ, Амвросій Полянскій на Конюхoвѣ, Іоанъ Кобриновичъ на Добротворѣ, Діонизій Жуковскій на Олѣвѣ, Андрей Киналь на Увсѣ, Михайлъ Сивенькій на Дернѣвѣ.

Выс. ц. к. Намѣстництво аигнувало плату для прив. сотрудника на дальшій одинъ рoкъ:

въ Сосновѣ.

Престоль упривилеованный отримали Церкви:

пар. Пр. М. Параскевіи въ Коростовѣ, Рождества пресв. Богородицѣ въ Малковичахъ, Ускновенія ч. главы св. Іоанна Крестителя въ Ялинковатомѣ.

Брацтва тверезости зoстали канонно установленіи при церквахъ:

пар. Воскресенія Господнього въ Стѣнцѣ, філ. Преп. О. Онуфрія въ Майданѣ гологорѣкомѣ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

О. Іоанъ Стрѣльбицкій, парохъ въ Подгородю, померъ дня 20. вересня 1903.

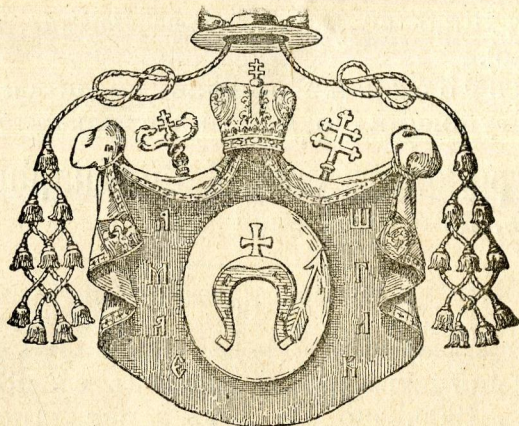
Душу Ёго поручає ся молитвамъ Всѣхъ Кліра.

Вoдъ Митрополитального Ординаріату.

Львoвъ, дня 8. жовтня 1903.

✠ АНДРЕЙ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіяльнй

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 3. листопада.

Ч. XVI.

Ч. 79.

Ч. 8098 — Въ справѣ переходу зъ гр.-кат. на обрядъ рим.-кат.

Въ справѣ переходу зъ гр.-кат. на обрядъ рим.-кат. выдала Конгрегация о розширенію вѣры слѣдующе рѣшене:

Accepta epistola die 15. mensis vertentis data sub Nr. 1485 pergratum mihi est opportunas dilucidationes exhibere quoad petitionem e graecorum ad latinum ritum transeundi. 1. Itaque haec S. C. nemini concedit veniam transeundi ex uno ad alium ritum, nisi intercedat consensus Episcopi a quo et ad quem in scriptis traditus. 2. A praedicta consensione imploranda non eximuntur fideles ritus graeci qui subiacent iurisdictioni Episcoporum latinorum. 3. Proles a graeci ritus coniugibus ortae, quae e deficiente graecorum Ecclesia latino ritu baptisantur, pertinent ad ritum graecum 4. Fideles ritus graeci, qui, ut suum ritum mutare valeant, prius a fide catholica deficient et postea latinum ritum amplectuntur, graviter admonendi sunt apostasiam a fide esse detestibile delictum. 5. Ad remedium huic defectioni opponendum iidem recurrant in singulis casibus ad Apostolicam Sedem pro transitu e proprio ad latinum ritum implorando. Interim Deum adprecor, ut te quam diutissime sospitet. Amp. Tuae Addictissimus servus Fr. H. M. Card. Gotti m. p. Praefectus. A. Savelli

Spinola m. p. Secr. Plmo ac Rmo Josepho Boltizár, Episcopo Auxiliari, Esztergom (Hungariae).

Повыше многоважне рѣшене подае ся Всч. Клірови до вѣдомости и до поступованя по мысли тогоже.

Водъ Митрополитального Ординаріату.

Львѡвъ, дня 26. жовтня 1903.

Ч. 80.

Ч. 7826. — Въ справѣ закладаня конфесійныхъ цминтарѣвъ черезъ церковь.

Трибуналъ администраційный рѣшивъ въ поодинокѡмъ wypadку подѣ ч. 7054 изъ 1903, що Церковь а взглядно Зарядъ еѣ (котрый у насъ доси выключно властямъ духовнымъ приналежить), если хоче зъ власныхъ церковныхъ средствъ заложити цминтарь конфесійный, має право до того, безъ всякого зѡзволена громады або и дальшихъ инстанцій автономичныхъ; и потребуе лише зѡзволена власти политичной, и то ино зъ взглядѡвъ санитарныхъ.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѡвъ, дня 23. жовтня 1903.

Ч. 81.

Ч. 7702. — Щобы кресты и изображеня Святыхъ не ставили ся на мѣсцахъ невѡдповѣдныхъ.

ВЧ Душпастырѣ звернуть увагу на тоє, щобы въ ихъ парохіяхъ кресты, изображеня Святыхъ, малй каплички и т. п. не ставили ся на мѣсцахъ невѡдповѣдныхъ, и щобы по можности огороджували ся; абы иначе не було нечести якои тымже предметамъ святымъ.

Водъ Митрополитального Ординаріату.

Львѡвъ, дня 9. жовтня 1903.

Ч. 82.

Ч. 599/Ком. — Въ справѣ даткѡвъ до фонда вдов.-сирот.

Уже близко конецъ року. Яка сѣйба, така и жатва. Нехай помнуть о томъ ВЧ. ОО. Деканы, Ксмисарѣ деканальный впрочѡмъ и весь Всечест. Клірь Архидієцезальный, що ведля квоты зѡбранныхъ всякого рода даткѡвъ, мусить наступити назначене и роздача звычайной за р. 1903 запомоги.

Протоє подвоити ревнѡсть и стараня еще въ тыхъ пару мѣсяцахъ, щобѣ по можности зѡбрати и доставити тутъ якъ наибѡльшу квоту изъ каждого деканата.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѡвъ, дня 28. жовтня 1903.

Ч. 83.

Ч. 608/Ком. — Въ справѣ выказовъ священниковъ обовязанныхъ до датковъ до фонда вдов.-сирот.

При случайности предложена Выказовъ Душпастырѣвъ, обовязанныхъ до датковъ до вдов.-сир. фонду звертають ся декотрѣ Всч. Уряды Деканальнѣ до Комисіи вдов.-сир. фонда о даты що до уплатъ, здѣланныхъ поодинокими Душпастырями къ тому же фонду, въ особенности въ послѣднихъ часахъ посредствомъ чековъ почтовой касы ошадности.

Для поясненія тои справы подае ся до вѣдомости ВЧ. Урядовъ Деканальныхъ и Всч. Комисаровъ декан. вдов.-сир. фонда, що Комисія не естъ на теперъ въ станѣ удовлетворити симъ желаніямъ, такъ якъ власно выказы, выготовляемѣ Всч. Урядами Деканальными по мысли ту-тейшого вѣзванія зъ дня 10. серпня с. р. Ч. 451/Ком. служити мають до заведенія тутъ вслѣдствіе ухвалъ послѣднихъ загальныхъ зборовъ вѣдпоручниковъ деканальныхъ вдов.-сир. фонда книги належитости и уплатъ, здѣланныхъ къ вдов.-сир. фонду поодинокими Душпастырями, обовязанными до датковъ къ тому же фонду, — и доперва по заведеню тои же книги буде Комисія въ силѣ маючи точну евиденцію залеглостей, припадающей належитости и уплатъ, удѣляти потрѣбнѣ даты Всч. Урядамъ Деканальнымъ и Всч. Комисарямъ фонда якъ для вѣдомости, такъ и для точнѣйшого стягання датковъ.

Въ виду того мають Всч. Уряды Деканальнѣ улегчити Комисіи дѣло заведенія згаданой книги и зъ предложенемъ тутъ по можности якъ найточнѣйшихъ выказовъ въ интересѣ самого фонда а въ дальшій консоквенціи и въ интересѣ вдовъ и сиротъ священ. поснѣшити, — деканальне же Всч. Духовенство взыває ся къ точному перестерѣганю розпоряджень, що до обовязку доношенія Всч. Урядамъ Деканальнымъ о кождой уплатѣ, здѣланой посредствомъ чековъ почтовой касы ошадности. —

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 31. жовтня 1903.

Ч. 84.

Ч. 4802. — Въ справѣ будовы церкви въ Вербѣнахъ деканата Олеского.

Парохіянѣ Вербѣнѣ, села прилученого до Гумнискѣ, деканата Олеского, намѣряють у себе построити церковь. Понеже однако не посѣдають на ту цѣль потрѣбныхъ средствъ и самѣ по причинѣ малого числа душъ (355) и убожества того довершити не суть въ силѣ, для того Митроп. Консисторія, узвглядняючи прошене комитету парохіального, поручае тое для славы Божой и утверждѣнія нашего св. обряду предприняте дѣло жервволубію Всч. Духовенства. Жертвы належитъ посилати на руки предсѣдателя комитету парох. Вч. О. Виктора Єзерского пароха въ Гумнискахъ почта Бускѣ.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 20. жовтня 1903.

Ч. 7442. — Поручає ся закупно „Напѣвника церковного“ до бібліотеки церковной.

„Напѣвникъ церковный“ бл. п. управителя церковного хору при катедральнѣй церквѣ въ Станиславовѣ, яко дуже практичный въ цѣнѣ по 4 кор. за одинъ примѣрникъ поручає ся горячо Всеч. Духовенству до Библіотеки церковной. Черезъ закупно такого Напѣвника не лише управильнѣть ся пѣніє въ нашихъ церквахъ, но такожъ здѣлає ся милосердный учинокъ для вдовицъ бл. п. Автора Напѣвника, Катарини Полотнюкъ въ Станиславовѣ ул. Собѣского Ч. 50. вѣдъ котрой згадану книжку можъ отримати, и котра находитъ ся въ дуже прикрѣмъ матеріальномъ положенію.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 31. жовтця 1903.

Ч. 7684. — Въ справѣ Товариства св. Петра.

Видѣль Товариства св. Петра предложивъ зъ просьбою о оголошеніє слѣдующе

Справоздане о станѣ Товариства св. Ап. Петра за III-тій кварталъ 1903.

Приходы :

A.) *Поздѣталдѣсть касова зъ II-го кварталу 1903 р.*

5831 кор. 04 сот.

B.) *Въ члены Товариства вступили и членську вкладку зложили :*

	кор.		кор.
1. Сов. Александеръ Барвѣньскій зъ Львова	2	17. о. Андрей Пеленьскій парохъ Книгиничъ	2
2. Василь Тисовскій зъ Львова	2	18. Церковь доч. въ Загѣрю	6
3. сов. Титъ Реваковичъ „	2	19. Церковь въ Бориничахъ	6
4. Волощакъ Евстахій ц.к. проф. техники у Львовѣ	2	20. о. Стефанъ Донаровичъ парохъ Бориничъ	2
5. Левинскій Иванъ проф. техвики у Львовѣ	2	21. Церковь въ Дроговичахъ (доч.)	6
6. Маринякъ Теодоръ „ „	2	22. о. дръ Хомишинъ Григорій ректоръ духовной сем. у Львовѣ	2
7. Медвецкій Юліанъ „ „	2	23. о. Ярема Теодатъ віцеректоръ дух. семинаріи у Львовѣ	2
8. Залозецкій Романъ „ „	2	24. о. Жукъ Йосифъ префектъ дух. семинаріи у Львовѣ	2
9. Марія Шнайдеръ зѣ Львова	2	25. о. Ломницькій Антоній капелянъ войск.	2
10. Церковь въ Псарахъ	6	26. сов. Грабовеньскій Володимиръ зъ Микулинець	3
11. о. Иларіонъ Барусевичъ парохъ Псаръ	2	27. Хв. Институтъ Ставропигіи у Львовѣ (чл. основ.)	51
12. о. Ювеналь Билиньскій сотр.	2	28. Церковь въ Ладанцяхъ (дек. На- рафв.) чл. основ.	50
13. Церковь доч. въ Деговѣй	6		
14. Церковь въ Русятичахъ	6		
15. о. Емиліанъ Билиньскій парохъ Русятичъ	2		
16. Церковь въ Книгиничахъ	6		

29.	Церковь въ Брикони дек. На-
раѣв.	50	73.	о. А. Одѣжинскій парохъ Под-
днѣстрия	2
30.	Церковь мат. въ Сорокахъ	5	74.	о. Григорій Стецѣвъ пар. Стань-
ковецъ	2
31.	Церковь доч. въ Ляшкахъ	5	75.	п. Аделя Стедѣвъ зъ Станьковецъ	2
32.	Церковь „ въ Жидатичахъ	5	76.	о. Зенонъ Гутковскій парохъ
Дулибъ	2
33.	Церковь въ Дѣдушицахъ мал.	6	77.	п. Марія Гутковска зъ Дулибъ	2
34.	„ въ Побуцѣ	6	78.	Стефанъ Подляшецкій зъ Подка-
меня	2
35.	„ доч. въ Межибродахъ	6	79.	Парохія въ Корчинѣ (членъ основ.)	50
36.	„ въ Ростокахъ	6	80.	Церковь въ Свистѣльникахъ	6
38.	„ въ Тисовѣ	6	81.	Монастырь ОО. Василианъ въ
Гошевѣ	6
39.	„ въ Трухановѣ	6	82.	о. Миронъ Даниловичъ парохъ
Несторовецъ	2
40.	„ въ Розгѣрчу	5	86.	Церковь въ Несторѣвцѣхъ	5
41.	о. Христофоръ Бобикевичъ пар.
Дѣдушицъ мал.	2	87.	„ въ Ожидовѣ	6
42.	о. Сильвестеръ Богачевскій пар.
Побука	2	88.	о. Я. Гутковскій пар. Ожидова	2
43.	о. І. Гегейчукъ пар. Розгѣрча	2	89.	Церковь въ Помонятахъ	6
44.	о. Константинъ Целевичъ пар.
въ Ростокахъ	2	90.	о. І. Юрчинскій пар. Помонята	2
45.	о. Иосифъ Грабовенскій пар.
Тисова	2	91.	п. Теофиля Юрчинска зъ „	2
46.	о. Іоанъ Лѣщинскій пар. Тру-
ханова	2	92.	Максимъ Фуртасъ зъ „	2
47.	о. Іоанъ Илевичъ пар. Балия
нагѣрныхъ	2	93.	Тимко Гарматюкъ зъ „	2
48.	Церковь въ Радиховѣ	6	94.	Иванъ Кизаль зъ „	2
49.	о. Изидоръ Давидовичъ парохъ
Радихова	2	95.	Филипъ Бойчакъ зъ „	2
50.	о. Емилъ Боберскій парохъ Су-
ходолу	2	96.	Луцъ Китинюкъ зъ „	2
51.	Церковь въ Суходолѣ	6	97.	Евдокія Раврухъ зъ „	2
52.	о. Іоанъ Честынскій пар. Под-
яркова	2	98.	Агафія Китинюкъ зъ „	2
53.	Церковь въ Подярковѣ	6	99.	Церковь въ Подкамѣни	6
54.	„ въ Городыславичахъ	6	100.	о. Аполін Филиповскій парохъ
зъ Подкамѣня	2
55.	о. Іосифъ Дяковъ пар. „	2	101.	п. Модеста Филиповска зъ Под-
камѣня	2
56.	о. Іоанъ Яримовичъ „ Шоломы	12	102.	Церковь доч. въ Яглужи	6
57.	Церковь икаплиця въ Шоломы	2	103.	Богданъ Домбчевскій пар. Гол-
довичъ	2
98.	„ доч. въ Старѣмъ селѣ	6	104.	Церковь доч. въ Юшкѣвцѣхъ	6
59.	Церковь мат. въ Черчу	6	105.	„ въ Лучанахъ	6
60.	„ въ Лѣщинѣ	6	106.	о. Волод. Дылинскій пар. Ля-
шокъ	2
61.	„ въ Долинянахъ	6	107.	п. Ольга Одѣжинска зъ Подднѣ-
стрия	2
62.	„ въ Отыневичахъ	6	108.	о. Корнилій Скоморовскій пар.
Новоселецъ	2
63.	„ доч. въ Городышу корол.	6	109.	Церковь мат. въ Залесцѣхъ	6
64.	„ „ въ „ цетнер.	6	110.	о. І. Винницкій пар. Залесцѣвъ	2
65.	„ мат. въ Подднѣстриахъ	6	111.	п. Наталія Винницка зъ „	2
66.	„ доч. въ Чарторыѣ	6	112.	Гнатъ Илечко зъ „	2
67.	„ мат. въ Станькѣвцѣхъ	6	113.	Михаилъ Озарко зъ „	2
68.	„ „ въ Дулибахъ	6	114.	Стефанъ Переговскій зъ „	2
69.	о. Іоанъ Созанскій пар. Черча	2	115.	Гринь Илечко зъ „	2
70.	о. Мих. Фаціевичъ „ Лѣщина	2	116.	Гринь Малиновскій зъ „	2
71.	о. Григ. Воввѣдка „ Долианъ	2			
72.	о. Іоанъ Дудынскій „ Отыневичъ	2			

117. Пилипъ Пшикъ зъ Залесцѣвъ	2	164. о. Илія Лагола парохъ Дубро-	2
118. Михайлъ Пшикъ зъ "	2	вицѣ	2
119. Антоній Швець зъ "	2	165. о. Іоанъ Залуцкій парохъ Тере-	10
120. Иванъ Вербовскій (Стеф.) "	2	бовлѣ	2
121. Иванъ Вербовскій (Ост.) "	2	166. Церковь въ Тереховли	2
122. Церковь доч. въ Жиравѣ	6	167. о. Григорій Алискевичъ парохъ	2
123. Евстахій Гукъ зъ Жиравы	2	Осташовець	6
124. Кирило Бабѣй "	2	168. Церковь мат. въ Осташовцахъ	6
125. Илько Вербовскій "	2	169. " доч. въ Даниловцѣ	6
126. Якимъ Прокопакъ "	2	170. " мат. въ Ярославичахъ	6
127. Дмитро Давидѣвъ "	2	171. " доч. въ Монилѣвцѣ	6
128. Иванъ Климовичъ "	2	172. " мат. въ Зарудю	6
129. Іосифъ Балацко "	2	173. " въ Ляшкахъ	6
130. Максимъ Щербатый "	2	174. " въ Васючинѣ	6
131. Василь Сенѣвъ "	2	175. о. Юл. Бачинскій пар. Васючина	6
132. Петро Тітикъ "	2	176. Володимиръ Бачинскій "	2
133. Гнатъ Прокопакъ "	2	177. Церковь доч. въ Воскресѣнцяхъ	6
134. Церковь доч. въ Бородчицахъ	6	178. " мат. въ Сугровѣ	6
135. Луць Кобаць зъ Бородчиць	2	179. о. Андрей Ольшъ парохъ въ	2
136. Николай Лашко "	2	Сугровѣ	6
137. Гринъ Кучеръ "	2	180. Церковь доч. въ Вербици	6
138. Гринъ Николинъ "	2	181. " мат. въ Голдовичахъ	6
139. Мартинъ Кобаць "	2	182. Минодора Воеводка зъ Долинянъ	2
140. Петро Мартинѣвъ "	2	183. Людвика Величковска зъ Загѣ-	2
141. Стефанъ Кучеръ "	2	речка	2
142. Церковь въ Берездѣвцахъ	6	184. п. Меланія Пеленьска зъ Книги-	2
143. о. Николай Сенишинъ парохъ	2	ничъ	2
въ Берездѣвцахъ	2	185. п. Каролина Бачинска зъ Васю-	2
144. п. Доминика Сенишинъ въ Бе-	2	чина	2
рездѣвцахъ	6	186. п. Павлина Ольшъ зъ Сугрова	2
145. Церковь доч. въ Малеховѣ	2	187. Бронислава Донаровичъ зъ Бо-	2
146. О. Григ. Грушка зав. Бѣлявецъ	6	риничъ	2
147. Церковь въ Бѣлявцахъ	6	188. п. Климента Домбчевска зъ	2
148. о. Николай Герасимовичъ пар.	2	Голдовичъ	2
Лешнева	6	189. о. Григ. Словицкій пар. Буска	6
149. Церковь въ Лешневѣ	6	190. Церковь въ Буску	2
150. " въ Суховоли (Брод. дек.)	6	191. о. Іоанъ Лозинскій парохъ Гор-	2
151. о. Михайлъ Чачковскій парохъ	2	пина	6
Товстого	6	192. Церковь въ Горпинѣ	2
152. Церковь въ Товстѣмъ	2	193. Иванъ Бабухъ зъ Горпина	6
153. о. Корнилій Мандичевскій пар.	2	194. Церковь въ Нагѣрцахъ	2
Турѣвки	6	195. " въ Дерновѣ	2
154. Церковь въ Турѣвцѣ	6	196. о. Ілія Андрущишинъ зав. Дер-	2
155. о. Корнилій Малишевскій пар.	2	нова	2
Грималова	6	197. о. Николай Пѣджарко пар. Дѣ-	2
156. о. Іоанъ Зазулякъ пар. Рожискъ	6	дилова	6
157. Церковь въ Жеребкахъ	6	198. Церковь въ Дѣдиловѣ	2
158. " въ Грималовѣ	6	199. о. Михайлъ Цегельскій пар. Ка-	2
159. " въ Вѣкнѣ	6	мѣнки струм.	6
160. Громада Зашкѣвъ	5	200. Церковь въ Рудѣ	1
161. Церковь въ Сухорѣчу	2	201. " въ Ясеници	2
162. о. Михайлъ Бобовникъ зав. Су-	6	202. о. Мих. Горбачевскій пар. Звы-	1
хорѣча	6	жени	2
163. Церковь въ Дубровици	2	203. о. Іоанъ Стефановичъ „ Мильна	2

204. Церковь въ Мильнѣ	6	240. о. Теод. Кузьмѣвъ сотр. Олеська	2
205. о. Василь Филиппукъ пар. Гарбузова	2	241. Церковь въ Миклашевѣ	6
206. о. Діон. Коцюба сотр. Зарваницѣ	4	242. о. М. Струминскій пар. Скварявы	2
207. о. Миксимъ Кинашъ Арх. сотр.	2	243. др. Шухевичъ Микола адвокатъ у Львовѣ	2
208. дрѣ. Стефанъ Федакъ адвокатъ (чл. основ.)	51	244. др. Лисевичъ Зигмундъ адвокатъ у Львовѣ	2
209. др. Иванъ Добрянскій адвокатъ у Львовѣ	12	245. Сов. Атан. Заячкѣвскій у Львовѣ	2
210. др. Кость Левицкій "	2	246. " Теофілъ Несторовичъ "	2
211. " В. Шафранскій "	2	247. Иванъ Менцинскій "	2
212. " Левъ Павенцкій "	2	248. Церковь въ Гозѣвѣ	5
213. " Алексан. Лисякъ "	2	249. Тов. "Ризница" въ Самборѣ (чл. основ.)	50
214. " Вол. Ясеницкій "	2	250. о. Евстахій Качмарскій парохъ Славска	2
215. " Теодозій Заяць "	2	251. Церковь въ Славску	6
216. " Тадей Соловій "	2	252. о. Игнатій Юхновичъ парохъ Корчина	2
217. " Левъ Косакъ лѣкаръ "	2	253. о. Волод. Сабатъ парохъ Синевѣдска нижн.	2
218. " Ев. Озаркевичъ "	2	254. о. Михаилъ Реваковичъ парохъ Волосянкм	2
219. Сильв. Гавришкевичъ сов. нам.	4	255. о. Іоанъ Реваковичъ б. парохъ Волосянки	2
220. Василь Нагѣрный архитектъ у Львовѣ	11	256. Ольга Реваковичъ зъ Волосянки	2
221. др. Альфредъ Яновскій сов. прок. скарбу	2	257. Церковь въ Волосянцѣ	6
222. др. Володимиръ Ивасечко сов. прок. скарбу у Львовѣ	2	258. о. Юліанъ Охримовичъ парохъ Сенечола	2
223. Максиміл. Левицкій секр. прок. скарбу у Львовѣ	2	259. п. Охримовичъ зъ Сенечола	2
224. Денисъ Кулачковскій секр. прок. скарбу у Львовѣ	2	260. Церковь въ Сенечолѣ	6
225. Василь Морозъ офіц. прок. скарбу у Львовѣ	2	261. Іосифъ Охримовичъ парохъ Велдѣжа	2
226. Петро Давидовскій офіц. прок. скарбу у Львовѣ	2	262. о. Савинъ Устіяновичъ парохъ Головеца	2
227. Стефанъ Грицай возный прок. скарбу у Львовѣ	2	263. о. Теодозій Строцкій парохъ Синевѣдска выж.	2
228. о. Петро Билинскій парохъ Зарваницѣ	2	264. о. Володимиръ Мартинкѣвъ парохъ Скольного	2
229. о. Михаль Тиндюкъ пар. Яленковатого	2	265. о. Ярославъ Лучаковский пар. Коростова	2
230. Церковь въ Яленковатѣмъ	6	266. о. Богданъ Охримовичъ завѣд. Козьовои	2
231. Громада въ "	6	267. Церковь въ Коростовѣ	5
232. Брацтво церковне въ Калуши	5	268. о. Никола Левицкій пар. Плавя	2
233. о. Волод. Петрушевичъ парохъ въ Калуши	1	269. о. Іоанъ Юркѣвъ зав. Оравы	2
234. о. Ярославъ Гургула парохъ въ Чолганахъ	2	270. Церковь въ Оравѣ	6
235. о. Вікторъ Ђзерскій парохъ Гумнискъ	2	271. Церковь доч. въ Погари	6
236. Церковь въ Гумнискахъ	6	272. о. Ник. Гапѣй пар. Смержа	2
237. " въ Настасовѣ	5	273. о. Игнатій Калининскій пар. Урича	2
238. Плятонъ Карпинскій сотрудникъ Струсова	2	274. о. Онуфрій Даниловичъ парохъ Пѣдгородцѣвъ	3
239. Церковь въ Погорѣльцяхъ	6		

275. Церковь въ Подгородцяхъ	6
276. " въ Хащованю	6
277. " мат. въ Выбрановцѣ	6
278. " доч. въ Бринцяхъ церк.	6
279. " въ " загорн.	6
280. о. Дорошъ Володимиръ парохъ въ Выбрановцѣ	2
281. Церковь въ Поморянахъ	10
282. о. о. Кипріянь Дурбакъ парохъ Вербовчика	5
283. Церковне братство въ Гарбузовѣ	5
284. о. Петро Патрило катихитъ въ Тернополи	2
285. п. Климентина Патрило зъ Тернополя	2
286. Юрій Гецъвъ директоръ выд. школы въ Тернополи	3
287. Теодоръ Сеникъ директоръ нар. школы въ Тернополи	2
288. Василь Гафтковичъ учитель нар. школы въ Тернополи	2
289. Левъ Швакъ "	2
290. Игнатій Морозъ "	2
291. Церковь въ Стронибадахъ	5
292. о. Иванъ Сатурскій неопресвитеръ	2
293. о. Александ. Голънатый "	2
294. о. Стефанъ Головацкій "	2
295. о. Емилъ Чернецкій "	2
296. Николай Лятошинскій уряд. Выд. кр. у Львовѣ	3
297. Церковь въ Доброводахъ	6
298. " доч. въ Новикахъ	6
299. др. Петро Сушкевичъ лѣкарь у Львовѣ	6
300. о. Волод. Проскурницкій пар. въ Зарудкахъ	2
301. Церковь въ Зарудцяхъ дек. Яричѣв.	6
302. Церковь въ Гаяхъ	6
303. о. Евстахій Радкевичъ пар. Гавъвъ	3
304. о. Василь Бернадскій " Подборцѣвъ	3
305. Волод. Коновалець " Малехова	3
306. о. Слободянь Гнатъ неопресвитеръ	2
Разомъ	1349 кор. — сот.

Г.) Жертвы.

	кор.	сот.
1. о. Емиліянъ Мальчинскій пар. Луки м.	1	" — "
2. о. М. Чачковскій пар. Товстого	6	" 79 "
3. о. Корнилій Малишевскій пар. Грималова	2	" — "
4. о. Игнатій Галька зъ Дубковецъ	5	" "
5. о. Романъ Зарицкій зъ Глѣбова	3	" — "
6. о. Корн. Мандичевскій пар. Турѣвки	2	" — "
7. о. Димитрій Ксьонжекъ пар. Кокошинець	1	" — "
8. о. Тома Мелешкевичъ парохъ Вѣкна	2	" — "
9. о. Антонъ Оноферко сотр. Скалата	3	" 04 "
10. о. Иларій Герасимовичъ пар. Кривого	4	" — "
11. о. Стефанъ Ващишинъ зав. Борок. мал.	2	" — "
12. Іоанъ Рейтаровскій пар. Остапа	3	" — "
13. о. Іосифъ Рейтаровскій пар. Качанѣвки	3	" 20 "
14. о. Іоанъ Зазулякъ пар. Рожискъ	6	" 40 "
15. Братство церковне въ Городиславицахъ	4	" — "
16. Парохіане въ Суховоли (дек. Бродск.)	16	" — "
17. Парохіане въ Пониквѣ вел. (дек. Бродск.)	12	" 60 "
18. о. І. Кмицикевичъ пар. Фраги	5	" 70 "
19. о. Іванъ Кулицкій пар. Маркополя	2	" 40 "
20. о. Максимъ Кинашъ арх. сотр. у Львовѣ зъ розпродажи 31 прим. проповѣдей	31	" — "
21. о. Петро Билинскій парохъ Зарваницѣ	12	" 80 "
22. Тов. "Ризниця" въ Самборѣ (на фондъ кор.)	100	" — "
23. Братство Церковне въ Выбрановцѣ	3	" — "

кор. сот.

24. Ексц. Преосвящ. Митрополитъ А. Шен-тицкій зъ вѣданныхъ Емудодиспозиціи Тов. „Дибетеръ“

400 — —
Разомъ : 631 кор. 93 сот.

Розходы:

кор. сот

1. Порто, коверты, папѣръ 4 " 25 "
2. Печатане вѣдозвъ до громадь (3000 пр.) 40 " — "
3. Зворотъ филіи въ Перемышли 1/2 вкладки Вп. Романа Алексіевича зъ Угнова 50 " — "

Разомъ : 94 кор. 25 сот.

Д.) Процента:

		кор.	сот
1. 0/0 вѣдъ книж. Ч. 2345/9536	"	98	"
2. 0/0 вѣдъ " Ч. 287 99 37	"	57	"
3. 0/0 вѣдъ " Ч. 1648/901 174	"	66	"
Разомъ		249	кор. 21 сот.

Зѣоставлене :

1) Приходы :

А). Позѣсталѣсть касова зъ II кварт. 1903 р.	5831	кор.	04	сот.
Б). Вклады за III-тій кварталъ с. р.	1349	"	—	"
В). Жертвы " "	631	"	93	"
Г). Процента " "	249	"	21	"

Разомъ приходы:

8661 кор. 18 сот.

2). Розходы за III-тій кварталъ 1903 р.

94 " 25 "

Позѣстае въ касѣ на IV кварталъ 1903.

7966 кор. 93 сот.

Вѣдъ Вѣдѣлу Тов. св. Ап. Петра. Львѣвъ 1. жовтня 1903. О. крыл. Пюрко предсѣдатель; о. Стефанъ Мохнацкій касіеръ; оо. Ил. Пачовскій и Евгений Шухевичъ за комитетъ надзирающій.

Подаяючи повышене справозданє до загальнои вѣдомости поручає ся Всч. Настоятелямъ деканатѣвъ надѣслати сюда чимъ скорше вкладки членскій вѣдѣ всѣхъ тамошнихъ священникѣвъ и церквей.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату

Львѣвъ, дня 8. жовтня 1903.

Ч. 87.

Обвѣщеня конкурсовъ.

I.

Митроп. Консистерія розписує на конкурсъ слѣдующій парохіи:

а) пѣдѣ днемъ 8. жовтня 1903 зѣ реченіємъ до дня 3. грудня 1903 :

Ч. 7759. — **Тухольна**, декан. Скольского, наданя приватного.

б) *підъ днемъ 20. жовтня 1903 зъ реченнямъ до дня 14. грудня 1903:*

Ч. 8045 — **Братківцѣ** зъ прилуч. Слободка, декан. Стрыйского, наданя ВПреосвящен. Ординаріату обр. гр. кат.

Ч. 7774. — Митр. Консисторія продовжає реченець конкурсowy на парохію **Иванчаны**, дек. Збараского, наданя приватного, до **15. листопада** 1903 зъ тымъ заявленємъ, що прилучена село Кобыля буде вѣдъ парохіи Иванчанъ вѣддѣлена.

II.

Ч. 8103. — **Оголошує ся конкурсъ на посады гр. кат. катихитѣвъ въ школахъ народныхъ въ Перемышлянахъ и Рогатинѣ.**

I. Ц. к. Рада шкѣльна окружна въ Перемышлянахъ розписала пѣдъ д. 26. вересня 1903 Ч. 1953 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ 5-клясовыхъ школахъ мужескѣй и женскѣй въ Перемышлянахъ, зъ поборами III клясы платѣ.

II. Ц. к. Рада шкѣльна окружна въ Рогатинѣ розписала пѣдъ д. 21. вересня 1903 ч. 2.191 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ Рогатинѣ въ 6-клясовѣй школѣ мужескѣй и такѣйже школѣ женскѣй въ Рогатинѣ, зъ поборами III. клясы платѣ зъ увзглядненємъ постановленя §. 4. уставы зъ 22. червня 1899 В. з. кр. ч. 81.

Священники убѣгаючи ся о котру изъ тыхъ посадъ мають удокументованій поданя посредствомъ своего настоятельства внести до дотычної Рады шкѣльной окружной найдалше до д. **15. листопада 1903.**

Тое подає ся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 21. жовтня 1903.

III.

Ч. 8378. — **Оголошує ся конкурсъ на посады катихитѣвъ шкѣлъ народныхъ въ Журавнѣ, Роздолѣ, Болеховѣ и Перегиньску.**

I. Ц. к. Рада шк. окружна въ Жидачовѣ розписала пѣдъ д. 26. вересня 1903 Ч. 1904 конкурсъ: а) Въ 4-клясовѣй школѣ мужескѣй въ **Журавнѣ** зъ обовязкомъ учити религіи такожь въ тамошнѣй 4-клясовѣй школѣ женскѣй.

б) Въ 4-клясовѣй школѣ мужескѣй въ **Роздолѣ** зъ обовязкомъ удѣлювати науку религіи такожь въ тамошнѣй 4-клясовѣй школѣ женскѣй.

До тыхъ обохъ посадъ привязаній суть поборы III. клясы зъ е-вентуальнымъ увзглядненємъ постановленъ зъ д. 22. червня 1899, В. з. кр. Ч. 81.

II. Ц. к. Рада шк. окружна въ Долинѣ розписала пѣдъ днемъ 4. жовтня 1903 Ч. 3549 конкурсъ на посаду катихита: а) Въ 6-клясовыхъ школахъ мужескѣй и женскѣй въ **Болеховѣ** зъ поборами III.

клясы платъ и увзглядненемъ постановленя §. 4. уставы зъ д. 22. Червня 1899 В. з. кор. Ч. 81.

б) Въ 4-клясовыхъ школахъ муж. и женск. въ **Перегиньску** зъ поборами IV. клясы платъ и увзглядненемъ §. 4. уставы зъ д. 22. червня 1899 В. з. кр. Ч. 81.

Священики убѣгаючи ся о котру изъ выше наведеныхъ посадъ мають свои удокументованй поданя внести до дотычної ц. к. Рады шкѣльной окружнѣи посредствомъ своеи настоятельной власти до дня **30. листопада 1903.**

Тое подае ся Всч. Клиру АЕпарх. до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 31. жовтня 1903.

Х Р О Н И К А.

Завѣдательства отримали 00.:

Стефанъ Ивасикъ въ Браткѣвцахъ, Николай Кравцѣвъ въ Лопянцѣ, Игнатій Слободянъ въ Раковѣ, Лука Демчукъ въ Кальнѣмъ, Онуфрій Кончевичъ въ Тухольцѣ, Іоанъ Юркѣвъ въ Жупаню.

Сотрудництва отримали 00.:

Іоанъ Сатурскій въ Товстѣмъ, Іосифъ Марицкій въ Чертежи, Іоанъ Головацкій въ Збаражи, Александеръ Голинатый въ Шельпакахъ, Стефанъ Мохнацкій при церквѣ св. Параскевиі у Львовѣ, Іоанъ Ковальскій въ Лисятичахъ.

Въ пропозиціи умѣщені 00.:

на **Николаѣвъ** дек. Бобрѣцкого въ тернѣ: 1) Александеръ Даниловичъ, 2) Іоанъ Колянковский, 3) Изидоръ Зельскій — а въ списѣ: 4) Григорій Дякѣвъ, 5) Емилианъ Боберскій, 6) Володимиръ Глѣбовицкій 7) Василий Левицкій, 8) Володимиръ Престашевскій, 9) Іоанъ Яблонскій, 10) Іоанъ Илевичъ 11) Максимъ Панасюкъ, 12) Николай Демчукъ, 13) Николай Рыцаръ, 14) Константинъ Кунинскій.

на **Букачѣвцѣ**, въ тернѣ: 1) Богданъ Еліашевскій, 2) Теодоръ Ковальскій, 3) Ярославъ Янкевичъ — а въ списѣ: 4) Емилианъ Зарицкій, 5) Іосифъ Дикій, 6) Михаилъ Раковскій, 7) Іоанъ Илевичъ, 8) Лука Демчукъ, 9) Николай Рыцаръ.

на **Станимирѣ** въ тернѣ: 1) Амврозій Рыбакъ, 2) Емилианъ Зарицкій, 3) Теодоръ Кордуба — а въ списѣ: 4) Артемій Авдиковичъ, 5) Максимъ Панасюкъ, 6) Николай Рыцаръ.

на **Богутинѣ**: Максимъ Панасюкъ и Николай Рыцаръ.

Канон. институцію отримали 00.:

Ярославъ Лучаковский на Ораву, Николай Яновичъ на Мединь.

Декретъ на тымчасового катихита отримавъ:

О. Василій Лиско въ школахъ муж. и женської им. Кордецкого и св. Анны у Львовѣ.

Брацтво тверезости зѣстало канонно установлене при церквѣ:

пар. Покрова пресв. Богородицѣ въ Дубровици.

**Выказъ жертвъ вplyнувшихъ до канцеляріи Митр. Консисторіи за часъ вѣдъ
1. цвѣтня до 31. жовтня 1903:**

а) на місії и Грѣбъ Христовый въ Єрусалимъ:

Всч. Уряды парох. въ: Осташѣвцяхъ 12 кор. 86 сот., Шумлянахъ 10 кор., Струтинѣ
выжнѣмъ 2 кор. 47 сот., Дашавѣ 4 кор. 80 сот., Вишенцѣ вел. 9 кор. 40
сот., Млынискахъ 3 кор.

б) на місії католицкій:

Всесв. О. Изидоръ Дольницькій духовникъ семинаріи 10 сор.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

О. Іосифъ Шуховскій, парохъ Братковецъ, померъ дня 5. жовтня 1903.

О. Іоанъ Крыжановскій, парохъ въ Берлогахъ, померъ дня 12. жовтня 1903.

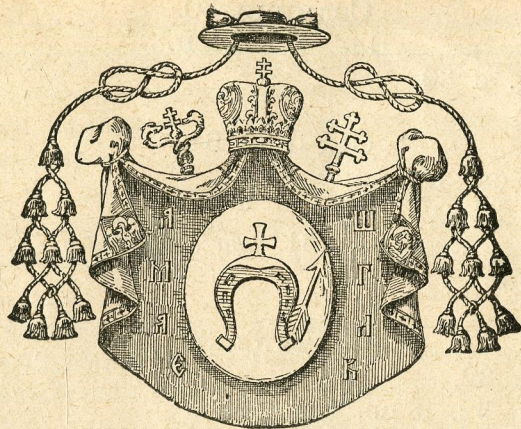
Душѣ Ихъ поручають ся молитвамъ Всч. Кліра.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 3. листопада 1903.

 АНДРЕЙ

Митрополитъ.

Львівсько-Архієпархіальний ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 2. грудня.

Ч. XVII.

Ч. 88.

Ч. 9013. — Перехѣдъ Апостолѣвъ и Евангелій зъ р. 1903 на 1904.

Подає ся тутъ Всч. Священству до однообразного захованя перехѣдъ Апостолѣвъ и Евангелій литургійныхъ зъ р. 1903 на 1904 для недѣль, суботъ праздничныхъ и седмиць въ загаль. Для лекшого орієнтованя ся кладуть ся тутъ даты ино латиньского календаря. Выразъ „седмиця 31. або вѣдпадає“ значить, що въ разѣ, если єсть на Литургіи Ап. и Ев. Святому або намѣреню, то вже Ап. и Ев. дневне (рядове) можна опустити, позаякъ седмиця тая другій разъ повтарає ся; бо межі двома по собѣ наступающими Пасхами въ поодинокихъ рокахъ або жадна седмиця не повтарає ся, або 1 або 4 або 5 (сего року буде 1 повтаряти ся). Кожда седмиця зачинає ся по недѣлкомъ и кѣнчить ся недѣлею.

Єсть же перехѣдъ сей слѣдующій:

Въ мѣсяци Грудни.

Седмиця 28.

20) нед. 28: Ап. 28. а Ев. 29.

Седмиця 29.

27) нед. Праотець сама (= Ап. 29. а Ев. 28.)

Седмиця 30.
Въ Сѣчнѣ.

2) суб. предъ Рожд. и 30.

3) нед. Отецъ и 30.

Седмиця 31.

9) суб. по Рожд. и св. Стефану.

10) нед. по Рожд. и 31.

Седмиця 31. або вѣдпаде.

16) суб. предъ Просв.

17) нед. предъ Просв.

Седмиця 32.

23) суб. по Просв. и 32.

24) нед. по Просв. и 32. и св. Θεодосію.

Седмиця 33.

31) нед. Мытаря.

— и такъ дальше по порядку.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріату.

Львѣвъ, дня 25. листопада 1903.

Ч. 89.

Ч. 5242. — Въ справѣ веденія книгъ метрикальныхъ.

Высоке ц. к. Намѣстничество подъ днемъ 1. липня 1903 Ч. 90.837 заудѣлило Митроп. Консисторіи рѣшеніе слѣдующаго содержания :

„Ц. к. Намѣстничество зауважало, що духовенство парохіальне не завсѣгды сповняе точно свой обовязокъ въ провадженію книгъ метрикальныхъ подъ взглядомъ запису случаѣвъ уродженія, вѣнчанія и смерти, котрі ся лучили въ окрузѣ ихъ парохіи.

Вже патентъ цѣсарскій зъ дня 20. лютого 1784 подносить зъ натискомъ, що реестра уродженыхъ, вѣнчанныхъ и помершихъ суть актами великой важности такъ для круга дѣйствія державнаго, якъ такожъ для правно-приватныхъ обстоятельствъ горожанъ державы, позаякъ становлять доказъ стосунку фамилійнаго поодинокихъ особъ не меньше правъ и обовязковъ впливаючихъ послѣ приписовъ закона цивѣльнаго зъ стосунку правно заключенаго супружества.

Мимо того случае ся, що духовенство парохіальне не записуе кождымъ разомъ до книги метрикальной въ присутности свѣдковъ актовъ крещенія або вѣнчанія заразъ по вѣдбутію дотычнаго акту, але вѣдбутый актъ нотуе собѣ тымчасомъ на карточцѣ, познѣйше черезъ забуте або затрачене карточки не втягае до метрикъ тыхъ нотатокъ, въ случаяхъ же окрещенія або похороненія особы иншого обряду заведбуе донести о томъ въ терминѣ 8 дневномъ приписанымъ рескриптомъ міністеріальнымъ зъ 10. серпня 1886 приналежному парохови въ цѣли вписанія до своей книги метрикальной.

Случає ся також, що при записаню акту уродження, вѣнчання або смерти до книгъ метрикальныхъ, духовенство умѣщає будьто невластиве назвиско родове дотычної особы, будьто записує тоє назвиско ошибочно пѣдъ взглядомъ писовнѣ и происходження особы, надто не перестерѣгає рескрипту міністеріальнаго зъ 16. вересня 1875 Ч. 1767 Ч. 66. Дн. у. кр. приписуючого провадження записѡвъ метрикальныхъ въ языцѣ латинськѡмъ и выдаваня вытѣгѡвъ метрикальныхъ (выписѡвъ) згаджающихъ ся дословно зъ записами въ книгахъ метрикальныхъ.

Понеже занедбанє запису въ книгахъ метрикальныхъ актѡвъ уродження и окрещеня, такожъ вѣнчання або смерти въ загалѣ и такожъ ошибочне записуванє тыхъ актѡвъ спроваджає не тѡлько для правительства але такожъ для особъ интересованыхъ дуже шкѡдливѣ наслѣдки, особливо, що въ тѡмъ случаю пѣсля припису нормального зъ 23. цвѣтня 1813 ч. 13683 мусить бути позволенє доказати тоє, що мусѣло бути черезъ метрики окрещеня, вѣнчання або смерти доказанє, иншимъ дуже утяжливимъ и коштовнымъ способомъ, проте ц. к. Намѣстництво упрашає Высокопреподобну Консисторію о препорученє урядамъ парохіальнымъ, щобы въ провадженю записѡвъ метрикальныхъ завсѣгды тримали ся точно обовязующихъ приписѡвъ и не на-ражали стороны на трудъ и кошта vyplивающѣ зъ залишеня своего обовязку въ провадженю записѡвъ метрикальныхъ, деканамъ же пригадати ихъ обовязокъ, абы при періодичныхъ візитаціяхъ переконува-ли ся, чи тѣ приписы суть точно перестерѣганѣ и о кождѡмъ случаю за-недбаня запису, будьто ошибочнаго запису акту уродження и окреще-ня, такожъ вѣнчання або смерти доносили дотычнѡй Власти въ цѣли властиваго дальшого зарядження.

Въ концѣ зволить Высокопреподобна Консисторія поучити нѡд-владнѣй (власти) уряды парохіальнѣй, що прошеня о диспензу вѡдъ пе-решкодъ покровенства або посвояченя въ цѣли заключеня супруже-ства, мають стороны (женихи) въ мысль §. 88. зак. держ. самѣй и въ власнѡмъ имени (а не уряды парохіальнѣй въ имени женихѡвъ) вне-сти впрѡстъ (непосредственно) до ц. к. Намѣстництва и долучити до просьбы — черезъ женихѡвъ пѡдписаный родовѡдъ черезъ властивый Урядъ парохіальный потвердженый — зъ котрого бы повзяти можна степень заходячаго межѣ наречеными покровенства взглядно посвоя-ченя, такожъ дати уродження нареченыхъ, не меньше дату смерти му-жа нареченой, взглядно дату смерти жени нареченого“.

Удѣляє ся Всч. Духовенству до вѣдомости и точнаго застосованя ся.

Вѡдъ Митрополитальнои Консисторіи.

Львѡвъ, дня 18. листопада 1903.

Ч. 90.

Ч. 7633. — Въ справѣ границъ грунтѡвъ церковныхъ и ерекціональныхъ.

Прихилиючи ся до прошеня зъ многихъ сторѡнъ духовныхъ сюда предложеннаго поручає ся Всч. Душпастирямъ постарати ся о докладну мапу грунтѡвъ церковныхъ и ерекціональныхъ.

Мапа тая, черезъ дот. ц. к. геометра евиденційного виготовити ся маюча, має служити за підставу при вѣдданні ґрунтѣвъ ерекціональнихъ и церковныхъ кождоу новому душпастиреви и въ тѣмъ цѣли має вшити ся въ новѣйшій Инвентарь церковный и подавати ч. выказу ипотечного, ч. катастральне, границѣ и обшаръ кождоу парцелѣ ерекціональної и церковной.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 4. листопада 1903.

Ч. 91.

Ч. 8091. — Въ справѣ рѣвномѣрного упорядкованя способу побору стипендій и даткѣвъ зъ фондаций, належачихъ до обсягу дѣланя В. ц. к. Намѣстництва.

Высоке ц. к. Намѣстництво рѣшенемъ зъ дня 10. жовтня 1903 Ч. 127.928 заудѣлило слѣдующе: „На основѣ рескрипту В. ц. к. Міністерства внутрѣшнихъ дѣлъ зъ дня 18. вересня 1903 Ч. 32.976 выдае ся слѣдующе розпоряджене въ цѣли рѣвномѣрного упорядкованя способу побору стипендій и даткѣвъ зъ фондаций, котры належать до обсягу дѣяльности ц. к. Намѣстництва.

О подтвержденѣ житя. убожества, неспособности и иныхъ обставинъ, вѣдносячихъ ся до стану маеткового на поквитованяхъ згаданныхъ поборѣвъ фондацийныхъ мають особы интересованіи удавати ся на будучность до властей законно до того покликанныхъ.

Отже уряды душпастирскіи, котрымъ поручено ведене метричъ, мають подтверждати, що житє, станъ вѣольный, або сирѣтскій, або вдовичій и приналежность до вѣроисповѣданя, о скѣлько такихъ выказѣвъ спеціально буде ся вымагати; подтвержденѣ убожества, неспособности, крайной нужды, або вѣдносинъ увзглядненя, незаосмотреня, тожь и подтвержденѣ що до стану маетки належить до урядѣвъ громадскихъ, подтвержденѣ же нездѣбности до зарѣбку (неможности самого себе удержати) будутъ выдавати лѣкарѣ урядовіи.

Згаданіи подтверждевя повинніи бути выдаваніи точно пѣсля постановленъ властивыхъ рескриптѣвъ (декретѣвъ и интиматѣвъ) а ихъ змѣсть має бути о скѣлько зможности короткій, однакъ выключаячій всякій сумнѣвы.

Позаякъ ликвидоване поборѣвъ фундаційныхъ може слѣдувати лише при сповненіи приписанныхъ условій що до способу ихъ пѣдойманя, мають стороны въ власномъ интересѣ перестерѣгати точного сповненя условій побору, а о всѣхъ несправдженыхъ перешкодахъ ставляныхъ при жаданіи клявзулѣ подтверждения доносити ц. к. Намѣстництву“.

Повыше в. рѣшене подае ся Всч. Духовенству парохіальному до вѣдомости и до застосованя ся.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 2. листопада 1903.

Ч. 92.

Ч. 9052 — Въ справѣ т. зв. Колектантѣвъ.

Въ справѣ т. зв. колектантѣвъ предложено М. Консисто-
ріи на дняхъ слѣдующе донесеніе взглядно предложено:

При візитаціи д. заявляли начальники громадъ, що громада
охочо приступити до Товариства, если буде оголошено, чтобы не вы-
сылано до збиранія складокъ на ц. т. зв. колектантѣвъ, только что-
бы впростъ вѣдносили ся о запомогу до Товариства, понеже такіи колек-
танты $\frac{3}{4}$ зѣбранныхъ даткѣвъ въ натурѣ споживаютъ: то продаючи
зѣбранные жидамъ дешево то покрѣпляючи себе и слугу громадского
по трудѣ, а наконецъ нобираючи по 1 кор. денно за свѣй трудѣ.

Поручае ся Всч. Урядамъ деканальнымъ подати повысшу спра-
ву на найблизшихъ соборахъ деканальныхъ Всч. Клирови подѣ об-
раду а ухвалу, яка въ тѣмъ предметѣ западе, предложити Митро-
политальной Консисто-ріи зъ своимъ добромнѣніемъ и зъ покликомъ
на нынѣшне рѣшеніе до дальшого зарядження.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто-ріи.

Львѣвъ, дня 26. листопада 1903.

Ч. 93.

Ч. 8717. — Въ справѣ выдана: „Нового за-вѣта“ и „Псалтири“ въ языцѣ церковно-словенскѣмъ
зъ переводомъ на языкъ народно-русскій.

Выдавництво Библиотеки богословской во Львовѣ надѣслало ту
слѣдующу

В О Д О З В У:

„Маемъ честь повѣдомити Всеч. Духовенство, що „Новый За-
вѣтъ“ въ языцѣ церковно-словенскѣмъ зъ переводомъ на языкъ на-
родно-русскій и поясненіями, одобренный Впреосв. Митроп. Ординарія-
томъ н. д. 16-о липня 1903 Ч. 4531 уже выпечатанный ии переданный
до переплеты, а „Псалтирь“ печатае ся и буде въ половинѣ Грудня
окѣнченый и до переплеты вѣдданный, а при кѣнци р. 1903 и въ пер-
шихъ дняхъ сѣчня 1904 будутъ обѣ тѣ книжки вѣдосланы всѣмъ
тымъ П. Т. предплатникамъ, котры до кѣнця сего року надѣшлютъ
цѣлу предплату въ квѣтѣ 6 коронѣ.

Кто бы хотѣвъ тѣ книжки отримати въ хорошихъ окладинахъ
зъ скѣры зъ позолочеными берегами, мае за обѣ книжки прислати
9 коронѣ.

Вѣдъ 1-ого сѣчня 1904 цѣна тыхъ книжокъ буде пѣдвысшена,
и такъ: Новый за-вѣтъ самъ безъ Псалтири, оправленный въ полотно,
буде стояти 6 кор. а въ оправѣ въ скѣру зъ позолочеными берегами
8 коронѣ; а Псалтирь оправленный въ полотно 2 кор. 50 сот., а въ
оправѣ въ скѣру зъ позолочеными берегами 4 короны.

Въ кѣнци почуваємъ ся до милого обовязку зложити подяку всѣмъ Всеч. Отцямъ, котрі заняли ся збиранємъ предплатникѣвъ межи своими парохіями, такъ що не зъ одной парохіи маємъ по кѣлькадесять а навѣтъ и понадъ сто предплатникѣвъ. Господь Богъ най позволитъ имъ тѣшити ся многі лѣта хорошимъ успѣхомъ своєї душпастирской ревности. Вѣдъ Выдавництва Библіотеки богословской Львѣвъ пл. св. Юра Ч. 5. Александеръ Бачинскій“.

Подаючи се до вѣдомости Всечестного Духовенства поручаємъ повѣдомити о тѣмъ своихъ парохіянъ и заохотити ихъ, щобы закуповали собѣ тѣ книжки, поки цѣна ихъ не зѣстане пѣдвысшена.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 15. листопада 1903.

Ч. 94.

Ч. 8381. О новѣмъ выданіи Типика Перемыскаго.

Подае ся Всч. Духовенству слѣдующе до вѣдомости:

Въ тыхъ дняхъ зѣсталa выпечатана книжка: „Типиконъ сирѣчь Уставъ церковнаго пѣнія, третіимъ тисненіемъ напечатанъ въ Перемышли въ книгопечатни рускаго Собора Кривошанъ г. 1903. Въ примѣчаніяхъ указано рѣшенія Львовскаго провинціального Синода, его же уставъ положенъ при конці типика. При содѣйствіи О. Василя Романовскаго бывшаго духовника Сѣменища Перемышльскаго, нынѣ же пароха въ Угновѣ, трудомъ и иждивеніемъ своимъ Іер. Миронъ Подолинскій кустосъ Капитулы Перемышльскій“.

Типикъ сей, на основѣ книгъ церковныхъ печатаныхъ и рукописныхъ уставѣвъ (именно же типика печатаного въ Москвѣ 1682 р. и найстаршого рукописного изъ XV. столѣтя) и вѣдвѣчной практики при Церквѣ катедральной Перемыскѣй написанный и выданный бувъ въ р. 1852 б. п. Іер. Яковомъ Досковскимъ. (Попередъ сего выдавъ бувъ тойже Іерей въ р. 1849 въ Перемышли маленьку книжочку на 86 сторонахъ 16-ки „короткій типикъ или уставъ пѣнія церковнаго“ яко пѣдготовлене до повыше наведеного типика зъ р. 1852). Вторе выдане сего типика по части розширене и мало змѣнене послѣдовало въ р. 1870 трудомъ б. п. Архипресвитера Капитулы Григорія Шашкевича. Нинѣшне третє выдане, що до уставовой части полишено незмѣнно, лишь декуда привернено текстъ первого выданя, въ примѣткахъ узгляднено рѣшенія Львѣвскаго пров. Синода р. 1891 и додано цѣлый уставъ тогожъ Синода (такожъ и уставъ о барвахъ ризъ церковныхъ) въ кѣнци типика. Окрѣмъ того на початку типика переставлено порядкъ чинѣвъ (службъ) церковныхъ вообще, въ цѣли лучшого перегляду, и додано точнѣйшій уставъ службы Божой св. Іоанна Златоустого. Въ части Минейной додано уставъ 1) на 21. Ноемврія:

Входъ въ Храмъ Пресв. Богород., 2) на 8. и 9. Декаврія: Предпразднѣнство и Праздникъ Непорочн. Зачатія Пресв. Дѣвы по послѣ устава изъ типика Всесв. О. Дольницкаго. (Лѣвовѣ 1899), 3) на 31. Декаврія: Отданіе Праздн. Рождества Христова, 4) на 5. Януарія: додано точнѣйшій уставъ освященія воды, 5) на 8. Мая: св. Апост. и Евангелиста Іоанна Богослова, 6) на 21. Мая: св. Равноапост. Константина и Елены, 7) на 5. Юлія: св. Апостоловъ Славян. Кирила и Методія.

Въ части Тріодной додано: 1) Уставъ о поставленіи Гробу Господняго зъ рукописнаго устава XVI. столѣтія, 2) розширено уставъ на Недѣлю Пасхи, 3) на Праздникъ Святѣйшой Евхаристіи подано точнѣйшій уставъ по рѣшенію Синода Лѣвовскаго.

Въ загалѣ въ цѣломъ типикѣ переведено точну корректу и поправлено находившійся въ попереднихъ выданяхъ случайнй ошибки.

Типиконъ сей получить можно въ „Ризницѣ“ въ Самборѣ и въ Лѣвовѣ въ філіи „Ризницѣ“, такожъ у Впр. О. Подолинскаго въ Перемышлѣ.

Цѣны примѣрника на лучшомъ папери 4 к., на темнѣйшомъ 3 к., на пересылку почтовою поручену доплатити належитъ 60 сот.

Водъ Митрополитальной Консисторіи.

Лѣвовѣ, дня 2 листопада 1903.

Ч. 95.

Ч. 8573. — Розписує ся конкурсъ на богослужебну стипендію зъ фундаціи бл. п. Григорія Шашкевича

Управляючій Совѣтъ рускаго народнаго Института „Народный Домъ“ донѣсь тутъ, що на р. 1904 припадає для Архієпархіи Лѣвовскои толькѣ одна богослужебна стипендія зъ фундаціи бл. п. Григорія Шашкевича въ сумѣ 100 коронъ, понеже власти вымѣрили для тойже фундаціи еквивалентъ въ сумѣ 401 кор. 81 сот., котра по мысли постановленія фундаціиной грамоты зъ вѣдсоткѣвъ фундаціиного капитала покрыти ся має.

Митроп. Консисторія розписує проте конкурсъ на згадану стипендію до дня **10. сѣчня 1904** и дотычнй поданя мають ся внести посредствомъ урядѣвъ деканальныхъ. Въ поданяхъ належитъ навести:

1) Чи проситель ще нѣколи не получивъ або получивъ вже впередъ стипендію тую, кѣлько разѣвъ и въ котрыхъ рокахъ дотычнй Службы вѣдправлявъ.

2) Рѣкъ ординаціи.

3) Яка єсть правно до того мѣсяца призначена конгруа, чи 600 кор. для сотрудиника, 920 для експозита, 1080 для завѣдателя, 1200 для пароха, чи въ иншѣй якѣй высотѣ.

4) Чи проситель має або не має окрѣмъ тои конгруы ще иншій сталій поборы грошей (н. пр.: за катихитиру або якій будь иншій).

Поданя безъ наведенія чого небудь зъ того, що въ powyзшихъ чотырохъ точкахъ сказано, не будуть зовсѣмъ увзглядне-

ній; и такъ само поданя впростъ, а не черезъ урядъ деканальныи тутъ внесеніи. Кромѣ того може проситель ще додати:

5) Особній причины, если якій суть, промавляючіи за надѣленемъ. Що до дѣтей не досить есть навести число ихъ, але также чи и якій суть тягарѣ взглядомъ нихъ (посылане до школы и т. п.)

Всѣ же Настоятелѣ деканатѣвъ мають виплынувши до 10. сѣчня 1904 поданя безпроводочно, а найдалѣше до 20. сѣчня 1904 тутъ предложити и при тѣмъ зъ своей стороны о всѣхъ повысшихъ точкахъ донести; а кромѣ того:

6) Чи дотычне мѣсце належить до гѣршихъ або середныхъ або лѣпшихъ въ своемъ родѣ т. е. яко сотрудничество або завѣдательство або парохія.

7) Якій есть загально звѣстный станъ маѣтковый просителя: чи вѣнъ есть убогій, чи въ середномъ состояніи, чи добре маючіи ся. Въ конціи

8) Чи нема противъ просителя якого закиду въ взглядѣ моральномъ або душпастирскомъ. Пѣсля означеня фундатора маѣ вспѣмнену стипендію въ першѣй линіи получитьи найниже дотованый сотрудникъ (и завѣдатель парохіи), далѣше же загально звѣстній убогій численными дѣтьми обтяженій парохіи. Священникъ надѣленный въ одномъ роцѣ тою стипендією, не може убѣгати ся о такову въ роцѣ слѣдуючѣмъ, тѣлько ажъ въ найближшѣмъ по тѣмъ наступаючѣмъ роцѣ. Однакъ всегда довшій мати першенство священники не получившій ще нѣколи стипендіи передъ тѣми, котріи вже разъ або бѣльше разѣвъ получили; а далѣше при рѣвныхъ даныхъ священники лѣтами що до службы молодшій.

Получившій сю стипендію маѣ вѣдправити кожного мѣсяця въ р. 1904 одну Службу Богу за усопшого Архипресвитера Григорія (фундатора) и его сына Михаила въ довольный день мѣсяця, а лишъ въ мѣсяци серпни о скѣлько можна 18. серпня, если же той день есть праздничный, то въ слѣдуючій день седмичный.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Лѣвѣвъ, дня 17. листопада 1903.

Ч. 96.

Ч. 7459. — Поручае ся Веч. Клирови проповѣди выданій Веч. о. Петромъ Бѣлинскимъ.

Поручае ся Всеч. Клирови Архидієцезальному „Проповѣди на свята и недѣлѣ цѣлого року“ написаній о. Петромъ Бѣлинскимъ, парохомъ въ Зарваници, авторомъ загально уже знанымъ на поли проповѣдництва зъ своихъ проповѣдей миссійныхъ о десяти заповѣдяхъ Божиыхъ.

И се найновѣйше выдане проповѣдей недѣльныхъ вѣдзначае ся превеликимъ богатствомъ нагромажденного матеріалу, скрупулятнымъ

згидненемъ духа и значеня нашего св. обряду, историчного роз-
ю нашої св. вѣры на Руси и доказовъ розумовыхъ взятыхъ зъ
тїа и бутя руского народу и се послѣдне знамя причиняе ся якъ
зъ найсильнѣйше до того, що народъ слушае ихъ зъ повною ува-
ю и зъ правдивымъ замилованемъ.

Водъ Митрополитальной Консисторіи.

Львовъ, дня 4. листопада 1903.

Ч. 97.

Обвѣщеня конкурсовъ.

I.

Митроп. Консисторія розписуе на конкурсъ слѣдуючїи парохїи:

- а) пѣдъ днемъ 12. листопада 1903 зъ реченємъ до дня 6. сьчня 1904:*
8572. — **Кальне**, зъ прилуч. Жабине, декан. Золочѣвского, наданя приватного.
8621. — **Берлоги**, декан. Калуского, наданя Ёго Величества Цѣсаря.
8713. — **Сливки**, декан. Перегиньского, наданя Ёго Величества Цѣсаря.
8714. — **Пѣдгороде** зъ прилуч. Перенѣвка, декан. Рогатиньского, наданя конвенту Сестеръ Милосердія въ Марїамполи.
- б) пѣдъ днемъ 19. листопада 1903 зъ реченємъ до дня 14. сьчня 1904:*
8775. — **Печенїя** зъ прилуч. Выжняны, декан. Унѣвского, наданя приватного зъ тымъ заявленємъ, що прилучена Выжняны буде водъ парохїи Печенїя водлучена.
8818. — **Жупане** зъ прилуч. Климець и Выжловъ, декан. Скольского, наданя Высокопреосвященного Ординаріату обр. гр. кат.
8819. — **Якимѣвъ**, декан. Буского, наданя Пароха обр. лат. въ Выжнянахъ.
8820. — **Хащовакє**, декан. Скольского, наданя приватного.

Водъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

8830. — **Оголошуе ся конкурсъ на посады катихитѣвъ въ школахъ народныхъ въ Скалатѣ, Грималовѣ и Пѣдволочискахъ.**

Ц. к. Рада школьна окружна въ Скалатѣ розписала пѣдъ д. 14. сьчня 1903 Ч. 2011 конкурсъ на посады гр. кат. катихитѣвъ въ слѣдующихъ школахъ народныхъ:

1. Въ 5-клясовѣй школѣ мужескѣй въ **Скалатѣ** зѣ обовязкомъ учить религіи такожь въ тамошнѣй школѣ женскѣй;

2. въ 4-клясовѣй школѣ мужескѣй въ **Грималовѣ** зѣ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожь въ школѣ женскѣй тамже.

3. въ 5-клясовѣй школѣ въ **Ѡдволочискахъ** зѣ обовязкомъ учить религіи такожь въ школахъ въ Заднищѣвцѣ и Дорофѣвцѣ.

До каждой изъ тыхъ посадъ привязаніе поборы III. клясы платъ. Священники убѣгающіе ся о котру зѣ тыхъ посадъ мають дотычнѣй документованіе поданя посредствомъ своеи настоятельной власти до ц. в. Рады школѣной окружной въ Скалатѣ внести до дня **15. грудня 1903.**

Тое подае ся Всч. Клиру Архіепарх. до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 14. листопада 1903.

Х Р О Н И К А.

Завѣдательство отримавъ:

Ѡ. Евстахій Даниловичъ въ Печеніи.

Сотрудництво отримавъ:

О. Алексей Базюкъ II. сотр. въ Щирци.

Канон. институцію отримавъ:

О. Іосифъ Дубановичъ на Стратинѣ.

Престоль упривилеованный на дальшихъ 6. лѣтъ отримали церкви:

пар. св. Іоанна Богослова въ Зарудю, філ. св. Безсребрникъ Космы и Даміана въ Обарѣнцяхъ, філ. Воведенія Пресв. Богородицѣ въ Янкѣвцяхъ.

Н Е К Р О Л Ь О Г І Я.

О. Григорій Чвартацкій, парохъ Печеніи, померъ дня 1. листопада 1903. Душа его поручае ся молитвамъ Всч. Клира.

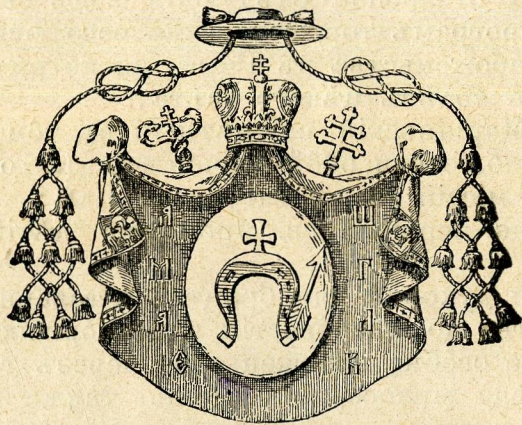
Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 2. грудня 1903.

АНДРЕЙ

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальни ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 16. грудня.

Ч. XVIII.

Ч. 98.

Ч. 9266. Ювиль оголошеня догмату о Непорочнѣмъ Зачатию пресв. Дѣвы Маріи.

Въ мѣсяци грудню слѣдующого року 1904 мине 50 лѣтъ вѣдъ тогда, коли б. п. св. Отець Пій IX оголосивъ торжественно, що наука о непорочнѣмъ Зачатию пресв. Дѣвы Маріи т. є. що пресв. Дѣва Марія сама Одна зъ межи всего рода людского вѣдъ першой хвилѣ свого Зачатія була особенною ласкою и привилеемъ всемогущого Бога зѣ взгляду на заслуги І. Христа, Спасителя рода людского захована вѣльна вѣдъ всякого порока грѣха первородного — що отже тая наука єсть наукою вѣры вѣдъ Г. Бога объявленою и яко така має вѣдъ всѣхъ Вѣрныхъ крѣпко и постоянно держати ся. И якъ догматъ той бувъ 50 лѣтъ тому оголошений въ славу Г. Бога и въ честь преблагословенной Дѣвы, такъ має зъ волѣ св. Апостольского престола цѣлый сей рѣкъ, вѣдъ праздника Непорочного Зачатія сего року ажъ до тогожь праздника слѣдующого року торжественно обходити ся яко ювиль того оголошеня въ славу Божу и въ честь пресв. Богородицѣ.

Комісія ще вѣдъ б. п. Папы Льва XIII изъ св. Коллегіи Кардиналовъ установлена оголосила слѣдуючій вѣдъ св. Отця нашего Пія X потверджений програмъ торжествования сего ювілея:

- 1) Осѣбнй набоженства въ Римѣ, на котрі будуть запрошені преставителѣ всѣхъ краѣвъ цѣлого свѣта;
- 2) конгресъ Маріанскій всесвѣтний въ тѣмъ часѣ въ Римѣ;
- 3) утворенє библіотеки, обѣймаючої всѣ дѣла о пресв. Богородицѣ;
- 4) вѣдбуванє місій въ протягу року 1904;
- 5) уряджованє першого св. причастія дѣтій зъ бѣльшою урочистостію;
- 6) упражненія духовні для брацтвъ и товариствъ католицкихъ;
- 7) паломництва до мѣсцевостей чудотворныхъ Матери Божой;
- 8) щомѣсячне осѣбне набоженство черезъ той рѣкъ;
- 9) осѣбнй дѣла милосердія, именно также вѣдправы за душѣ тыхъ помершихъ, котрі за житя особлившу набожнѣсть къ Матери Божѣй мали;
- 10) въ Римѣ урочиста вѣдправа за душу б. п. Папы Пія IX;
- 11) зѣбранє и украшенє найстаршихъ образѣвъ пресв. Дѣвы въ катакомбахъ римскихъ; и
- 12) осѣбнй набоженства и упражненія побожні въ честь Матери Божой въ згромадженняхъ законныхъ.

Вѣдповѣдно до того розпоряджає Митр. Ординаріятъ, щобы въ всѣхъ церквахъ архієпархію въ празникъ Непорочногo Зачатія П. Б. сего року вѣдправило ся торжественне богослуженє зъ выставленємъ Найсв. Тайнъ; на проповѣди має ся рѣчь сія народови оголосити, а по заамвоннѣй молитвѣ, если погода и пора дозволить, процесія около церкви, а по поворотѣ, або въ данѣмъ разѣ безъ процесіи, належить передъ благословеніємъ Найсв. Тайнами на колѣнахъ вѣдмовити прилучену до сего Числа Вѣдомостій молитву, вѣдъ св. Отця на ювілей сей уложену и вѣдпустомъ 300 днѣвъ разъ на день надѣлену и вѣдспѣвати „Подъ Твою милость“.

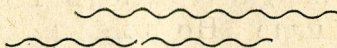
А черезъ цѣлый рѣкъ ювілейный має ся що мѣсяця въ недѣлю по 9. кожного мѣсяця слѣдуючу, на Литургіи долучити до службы недѣльной служба Непорочногo Зачатія П. Б. въ такій спосѣбъ, якъ приписує ся въ попразденьство; и по заамвоннѣй молитвѣ мають ся выставити Найсв. Тайны, зъ процесіовъ або безъ процесіи пѣсля погоды, а всегда зъ молитвою и „Подъ Твою милость“ передъ благословеніємъ такъ якъ выше. Но если въ котру зъ тыхъ недѣль єсть на Литургіи также лужба Святого, то вже опустить ся прокименъ, аллилуія и причастенъ Зачатія; а если єсть тогды иншій празникъ або попразденьство, то вже и тропарѣ (отже вся служба) Зачатія уступитъ — але вѣспѣмнена процесія, молитва и „Подъ твою милость“ має всегда вѣдправити ся. И належить набоженства тіи Вѣрнымъ оголошувати и ихъ до участія заохочувати.

МОЛИТВА

къ Пресвѣтѣй Дѣвѣ Непорѣчнѣй зачатѣй.

Дѣво Пресвѣтѣй, оугодишиа Господѣни, ѿ вѣкѣшаа Ёгѡ Мати, непорѣчна на тѣлесѣ ѿ на дѣшѣ, во вѣрѣ ѿ въ любви, призри же въ то время, въ немже торжествемъ ѿвѣлей ѡвѣщенїа Догмата, ѿже Тѣа всемѣ мїрѣ ѿкѣ везъ грѣхѣ зачатѣ возвѣстї, мїлостивѣ на насѣ ѡкаанныхъ възывающихъ Твоегѡ всесильнагѡ заступничества. Враждебный змїй, на негоже падѣ перваа клѣтва, не престаѣтъ вратиса, ѿ заставляти сѣти на вѣднаа чѣда Ёгина. Ты же, ѿ благословѣннаа Мати наша, Царице наша ѿ Ходѣтанце, ѿже оуже ѿ первыа срѣки Твоегѡ зачатїа, стерла еси главѣ злѣгѡ врага, влаговоли мїлостивѣ прїати мѡльвы наша; мы соединѣни съ Тобою всѣмъ сѣрдцемъ, молимтиса, влаговоли представити ѿ предъ Престола Божїй, да никогдѣ оулажемъ навѣтѣмъ намъ ставляемъ, да паче всѣ дойдѣмъ пристѣнница спасѣнїа, ѿ да средѣ толькѣ ѿ толїкихъ вѣдѣ Церковь ѿ жїтельство христїанское пакѣ возмѣгѣтъ воспѣти пѣснь ѿзвѣленїа, повѣды ѿ мїра. Аминѣ.

Подають ся тутъ даты сихъ недѣль зъ закрисленемъ лат. датъ и наведенемъ праздника або другої службы, если въ дотычну недѣлю выпадає: 11. (24.) Ян., попраздєньство Богоявленія — 15. (28.) Фев. — 14. (27.) Мар. — 11. (24.) Апр. (нед. мѣроносиць: троп. 2 нед., 3-й Зач., Слава конд. нед., И нынѣ Зач.) — 16. (29.) Мая, Сошествіе — 13. (26.) Юн. — 11. (24.) Юл. — 15. (28.) Авг., Успеніе — 12. (25.) Сеп., отданіе Рождества П. Б. — 10. (23.) Окт. — 14. (27.) Ноем., св. Іосафата.

А на празникъ Непорочно́го Зачатія П. Д. въ слѣдуючѣмъ роцѣ належить всьо такъ вѣдправити якъ сего року.

Кромѣ того завзываютъ ся Вч. Душпастврѣ, щобы Самѣ пѣсля обстоятельствъ и Свого усмотрѣня такожъ и иншими способами празновали ювилей сей въ славу Бо́жу и въ честь пресв. Матери Бо́жой; на примѣръ:

Уряджованє місій;

причастія дѣтѣй шкѣльныхъ, або и взагалѣ дѣтѣй, а именно першѣй св. причастія ихъ зъ пѣльшою урочистостію;

упражненія побожнѣ для брадтвъ и товариствъ католицкихъ (пр. особнѣй богослужєня зъ спѣльною сповѣдію и причастіємъ;

паломництва до мѣсць вѣдпустовыхъ пресв. Дѣвы;

особнѣй дѣла милосердія въ честь Матери Бо́жой; и т. п.

Взагалѣ най старають ся Вч. Отци при способности сего ювилєя, щобы у Вѣрныхъ якъ наибѣльше умножити набожнѣсть, дитинну любовь и уфнѣсть ко пречистѣй Дѣвѣ, уважаючи зъ одной стороны, якъ велике, непонятне и цѣлкомъ незрѣване єсть достоинство Ёѣ яко правдивой Матери Бо́жой, вѣдъ котрого то достоинства кромѣ Г. Бога ничъ высшого навѣтъ погадати не можна, и длятого єсть пресв. Дѣва надъ всѣ сотворѣня, надъ всѣхъ Ангелѣвъ и Святыхъ незрѣванано вывысшена, а зъ другой стороны єсть Она зъ волѣ Бо́жой разомъ и намъ Матерею до ласки бо́жой и спасєнія вѣчного и мы всѣ ласки не иначе якъ лишъ черезъ Ёѣ руки вѣдъ Г. Бога одержуємъ: якъ и Церковъ св., именно также въ нашѣмъ обрядѣ, въ всѣхъ молитвахъ и богослужєняхъ и неустанно пресв. Матерь Бо́жу величає и неустанно до Неѣ удає ся и мовить: „Не имамы иныя помощи, не имамы иныя надежды, развѣ Тебе, пречистая Дѣво.“

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріату.

Лѣвѣвъ, дня 16. грудня 1903.

Ч. 99.

Ч. 9578. Оголошує ся речєнєць къ рукополаганю.

Для рукополаганя въ Пресвитеры визначує ся речєнєць на день 21. грудня н. с. с. р., въ котрѣмъ то дни желаючи приняти ту св. Тайну о 8 годинѣ рано въ Церквѣ архикатедральнѣй Службы Бо-

жої вислухати а по тійже въ тут. Митроп. Ординаріятъ особисто явити ся мають. Въ цѣли узысканя принята до дому пресвитеріальнаго обовязані кандидаты стану духовного выслати свои поданя до Митр. Ординаріята посредствомъ дотычного уряду деканальнаго безпроволочно и заосмотрити тїижь слѣдующими свѣдоцтвами

1) Свѣдоцтвомъ нравственности выставленнымъ черезъ взглядный урядъ деканальный въ запечатаной ковертѣ.

2) Свѣдоцтвомъ убожества подтвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Староство.

3) Оженившій ся свѣдоцтвомъ вѣнчаня.

4) Урядовымъ посвѣдченемъ вѣдъ дотычного ц. к. Староства, що проситель або не належить до стану вѣйскового, або що ему прислугує увзгляднене §. 25. закона о общѣй крѣвѣй оборонѣ.

Примѣчае ся, що лише тї кандидаты до св. рукополаганя припущені будуть, котрі при попереднѣмъ испытѣ къ тому належито успособленными окажуть ся.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріату.

Львѣвъ, дня 16. грудня 1903.

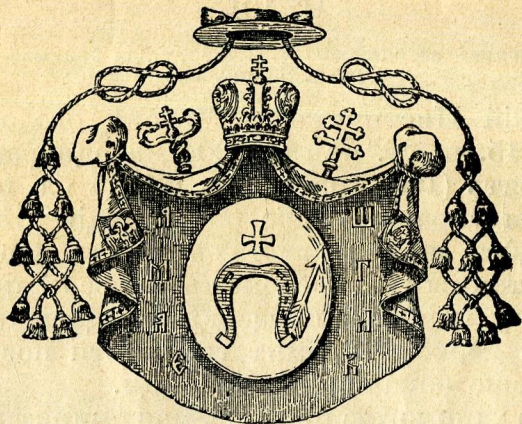
Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріату.

Львѣвъ, дня 16. грудня 1903.

АНДРЕЙ

Митрополить.

Львосько-Архієпархіальни

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1903.

Выдано дня 31. грудня.

Ч. XIX.

Ч. 100.

Ч. 9417. — Въ справѣ товариства св. Петра.

На просьбу Выдѣлу Товариства св. Петра розсылае ся зъ нынѣшнимъ числомъ АЕп. Вѣдомостій до каждого уряду деканального вразъ зъ Статутомъ по 1. примѣрникови петиціи до Выдѣловъ Повѣтовыхъ о субвенцію зъ препорученемъ, щобы тѣ Всч. ОО. Деканы, въ котрыхъ деканатѣ находится ся (на пр. въ Перегиньскѣмъ) Выдѣлъ Повѣтовый, дописали на петиціи назву мѣста, въ котрѣмъ находится ся Выдѣлъ Повѣтовый (въ Долинѣ) якъ и имя и прѣзвище того члена Выдѣлу Повѣтового, на котораго руки мала бы петиція внести ся, и такъ доповнену петицію доручити тому же членови для предложена еи Выдѣлови Повѣтовому зъ внесенемъ на удѣлене Товариству запомоги убогихъ церквей имени св. Петра въ Львовѣ значѣйшой субвенціи на руки Преосв. Митроп. Ординаріату.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львовѣ, дня 10. грудня 1903.

Ч. 101.

Ч. 9542. — Оголошує ся конкурс на одноразову запомогу для бѣдныхъ церквей зъ фонда бл. п. Павла Зарицкого.

Ставропигійскій Институтъ въ Львовѣ оголошує конкурс зъ реченцемъ до дня 15. н. ст. сѣчня 1904 на одноразову запомогу въ квотѣ сто шѣстьдесять (160) коронъ зъ фонда бл. п. Павла Зарицкого для вспоможеня при украшеню або реставраціи бѣдныхъ, а на тоє водповѣднихъ фондѣвъ не посѣдающихъ гр. кат. церквей въ Галичинѣ.

Прошеня зъ точнымъ наведенемъ потребъ и убожества убѣгающихъ ся о запомогу церквей, подтверженіи дотычнымъ урядомъ деканальнымъ, мають церковніи комитеты внести посредствомъ своихъ Консистерій въ выше означенѣмъ реченци.

Надѣлена тою запомогою церковь, має приняти на себе обовязокъ, щобы имя фундатора поминане було черезъ цѣлый рѣкъ въ недѣлѣ и празники при Литургіи о „отпущеніи и оставленіи грѣхѣвъ и прегрѣшеній его.“

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 17. грудня 1903.

Ч. 102.

Ч. 9703. — Змѣна цѣны картъ вписовыхъ брацтва Найсв. Тайнъ.

Цѣна картъ вписовыхъ брацтва Найсв. Тайнъ постановляе ся на дальше 4 сот. за одну, а 4 кор. за сотку.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 22. грудня 1903.

Ч. 103.

Ч. 9332. — Въ справѣ захованя стародавнихъ корунокъ при одежахъ церковныхъ.

Высоке ц. к. Министерство вѣроисповѣданя и просвѣты зъ дня 30. листопада 1903 ч. 37.812 въ справѣ захованя стародавнихъ корунокъ при церковныхъ одежахъ и другихъ предметахъ розпорядило, що слѣдує:

„Die rühmlichst bekannte Buch- und Kunstverlagsfirma Martin Gerlach et Komp. in Wien beabsichtigt, in richtiger Erkenntnis, dass unter jenen kunstgewerblichen Erzeugnissen der Vergangenheit, die auch heute noch als Vorbild zur Belehrung dienen können, die alten Spitzen einen hervorragenden Platz einnehmen, ein Werk, Reproduktionen alter Spitzen enthaltend, herauszugeben.

Wie nun seit altersher auf allen Gebieten künstlerischer Tätigkeit die Kirche einen hervorragenden Platz als Pflegerin und Förderin einnimmt, so sind denn auch hier, die allerinteressantesten Stücke alter Spitzen im Dienste der Kirche zu finden u. zw. zum Schmucke geistlicher Gewänder und verschiede-

ер церковныхъ Geräte verwendet, und im Besitze der Abteien, Stifte, Klöster, Kirchen, bischöflicher und sonstiger geistlicher Kunstkammern sorgfältig aufbewahrt.

Die genannte Verlagsanstalt hat nun hieher das Ersuchen gerichtet, ihr die verschiedenen kirchlichen Behörden und Aemter Empfehlungen zu geben, damit ihr die Gelegenheit geboten werde, bei denselben, die von ihr zu Reproductionszwecken auszuwählenden Spitzen, deren Einsicht sonst Laien nicht leicht zugänglich ist, studieren und photographisch aufnehmen zu können.

Bei dem vorzüglichen Rufe dieser Firma, erlaube ich mir das Ansuchen der Firma dem hochwürdigsten Ordinariate auf das Wärmste empfehlen zu können.“

Водъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 15 грудня 1903.

Ч. 104.

Ч. 9221. — Въ справѣ типика ВПр. О. Дольницкого.

Зъ покликомъ на Ч. IX ч. 43 въ Вѣдомостяхъ с. р. (ст. 77) поучае ся ще разъ Вч. Священству типикъ ВПр. О. Пралата Дольницкого до набути для своихъ церквій або и для себе, котрый-то типикъ обнимае не лишъ дотычній постановы нашего Синода и нашій звичаѣ, але и взагалѣ въ сѣ случаѣ богослужень, н. пр. на всякій випадки праздника Благовѣщенія П. Б., на цѣлу велику седмицу, и пр., такъ що вже въ взглядѣ типовомъ безъ Минеи и Тріоди обійти ся можна; и есть вѣнъ зъ увзглядненемъ всякихъ важныхъ черелъ трудомъ многихъ лѣтъ опрацьований.

А кромѣ того ВПр. Авторъ назначивъ не лишъ весь чистый доходъ, но и свѣй накладъ печатаня, выносячій около 3000 коронъ, на будову новой церкви при одинокомъ монастыри Монахинь Чинав. Василя В. у насъ въ Словѣтѣ, котра-то будова вже водъ многихъ лѣтъ есть потрѣбною.

Типикъ сей можна набути або въ Жовквѣ въ книгопечатни О. Василянъ, або въ Львовѣ у Вп. П. Дымета, по цѣнѣ 6 коронъ въ оправою въ полотно.

Водъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 31. грудня 1930.

Ч. 105.

Обвѣщеня конкурсовъ.

I.

Митроп. Консисторія розписуе на конкурсъ слѣдующі парохіи:

а) підъ днемъ 10. грудня 1903 зъ реченнемъ до дня 5. лютого 1904:

Ч. 9302. — Годѣвъ зъ прилуч. Іосифѣвка, дек. Золочѣвского, наданя приватного.

Ч. 9303. — **Коростовъ**, декан. Скольского, наданя приватого.

б) подъ днемъ 24. грудня 1903:

Продовжуе ся реченець къ убѣгательству о парохію **Дубковцѣ** дек. Скалатского, до дня **24. сѣчня 1904** зъ тымъ, що село **Сороки** буде вѣдлучене вѣдъ сеи парохіи.

II.

Ч. 9424. — **Оголошуе ся конкурсъ на посаду катихита въ школѣ выдѣлов. им. св. Антонія в Львовѣ.**

Ц. к. Рада школьна окружна мѣйска въ Львовѣ розписала подъ д. 15. листопада 1903 ч. 3336 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ школѣ выдѣловѣй мужеской им. св. Антонія въ Львовѣ зъ поборами I класы платъ.

Священники убѣгаючи ся о тую посаду, мають дотычнй удокументованій поданя заосмотреній въ табелю квалификаційну внести посредствомъ своеи настоятельной власти до выше сказаной ц. к. Рады школьной до дня **10. сѣчня 1904.**

Тое подае ся Всч. Клиру АЕпархіяльному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львовѣ, дня 17. грудня 1903.

ХРОНИКА.

Завѣдательство отримавъ:

О. Петро Рудакевичъ въ Иванчанахъ.

Власть binandi отримавъ:

О. Емилианъ Кордуба завѣд. въ Тейсаровѣ.

Престолъ упривилеованный отримали церкви:

Пар. Воздвиженія Ч. Креста въ Выспѣ, філ. св. Арх. Михаила въ Мелнѣ, філ. Покрова пресв. Богородицѣ въ Любши, пар. Стрѣтенія Господняго въ Дѣдушицахъ великихъ.

Брацтво найсвят. Тайнъ зѣстало канонно установлене при церквѣ:

пар. Преподобной Матери Параскеви въ Деревлянахъ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

О. Юліанъ Габрусевичъ, парохъ Годова, померъ дня 24. листопада 1903. Душа его поручае ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львовѣ, дня 31. грудня 1903.

✠ **АНДРЕЙ**
Митрополитъ.

Накладомъ Митр. Ординаріата. Изъ Ставропигійской типографіи подъ управ. О. Данилюка

ЦІНА ЦІНА
РК 41.166 / 1903
МК-23.930